

Đảng Thức Hạnh Phúc

Contents

Đảng Thức Hạnh Phúc	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	16
5. Chương 5	20
6. Chương 6	25
7. Chương 7	30
8. Chương 8	34
9. Chương 9	41
10. Chương 10	47
11. Chương 11	54
12. Chương 12	59
13. Chương 13	65
14. Chương 14	71
15. Chương 15	75
16. Chương 16	81
17. Chương 17	86
18. Chương 18	91
19. Chương 19	97
20. Chương 20	104
21. Chương 21	112
22. Chương 22	121
23. Chương 23	128
24. Chương 24	135
25. Chương 25	142
26. Chương 26	152
27. Chương 27	162
28. Chương 28	169

Đảng Thức Hạnh Phúc

Giới thiệu

Tưởng chừng bạn có thể hiểu được và bước vào thế giới tuổi teen thông qua những mẫu đối thoại nh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dang-thuc-hanh-phuc>

1. Chương 1

Năm lớp 3....

-Mẹ à con không mặc thứ này vào trường đâu. Kỳ lắm!

-Tiểu Minh mặc vào đi, trời lạnh lắm.

2 mẹ con cứ tranh cãi mãi. Cuối cùng Trang Ngọc Minh cũng phải chịu thua bà mẹ. Cô xấu hổ khi bước vào trường. Mọi người nhìn cô chăm chăm cứ như thấy quái vật xuất hiện. Cũng đúng thôi có đứa học sinh lớp 3 nào mà đi học thì lại bận quần ngủ màu hồng bên dưới váy đồng phục cơ chứ.

-Này em bỏ cái quần đó ra không được sao hả?-Bà cô tổng phụ trách khó chịu nói.

-Dạ em không có quần khác để thay.-Ngọc Minh xấu hổ nói.

Vào lớp, nhỏ bạn thân là Trần Hạ Trang hỏi ngay:

-Ê Ngọc Minh mày mặc cái gì vậy hả?

Ngọc Minh mặt mày thối nẫu nói:

-Tao biết rồi. Mày đừng nói nữa.

1 tiếng cười lạnh lạnh vang lên. Quách Mạc Thuỷ cố tình nói lớn:

-Có người muốn tạo ra phong cách mới rồi đây. Chắc là muốn có sự chú ý chứ gì. Có điều ăn mặc hình như hơi “cool” quá đấy. Nhìn lại mình 1 chút đi.

Y Lệ Kim góp phần:

-Haizz... vệt xấu xí muốn hoá thân thành gì thế nhỉ?

Quách Mạc Thuỷ lại nói:

-Chắc là thiên nga quần hồng rồi. 2 cô gái cùng cười lớn.

Hạ Trang tức giận nói:

-2 con nhỏ chất tiệt đó, sao cứ thích đâm chọc người khác thế không biết.

-Thôi mày ơi. Dù sao thì tụi nó nói cũng đúng.

Năm lớp 4....

-Ánh Ánh bà phải đi thật sao?- Quách Mạc Thuỷ ngọt ngào hỏi

-Ừ tui phải đi thật.-Mạc Ánh Ánh trả lời.

Hạ Trang lại hỏi:

-Thế sau này chúng ta hết gặp nhau rồi à?

-Chưa chắc. Tui với mấy bà còn có thể nói chuyện với nhau mà.

Lũ con gái thờ dài, đứa nào cũng tranh nhau nói chuyện với Mạc Ánh Ánh vì năm sau cô bạn sẽ chuyển trường.

....

-Chính Đức mình... mình... thích cậu!-Dương Tuệ Vân ngượng ngùng nói.

Chính Đức hơi ngạc nhiên nhưng cũng mỉm cười nói:

-Xin lỗi nhưng mình không thích cậu. Mình chỉ thích Nhã Duyên.

....

Hạ Trang nói với Ngọc Minh:

-Ngày này biết tin gì chưa?

-Tin gì?

-Bùi Được Tiến nói thích Phương Nhã Duyên đấy.

-Thế còn Chính Đức?

-Cậu ta thì sao chứ? Nhã Duyên đâu có thích cậu ta.

....

Chính Đức nói lớn:

-Mình không cho phép cậu nói là cậu không thích mình.

Nhã Duyên bực bội nói:

-Nhưng mình thật sự không thích cậu.

....

-Chính Đức cậu không sao chứ?- Ngọc Minh nhẹ nhàng hỏi

-Mình không sao!

Năm lớp 5...

Trang Ngọc Minh chán nản nói:

-Đây là năm cuối cùng chúng ta còn học chung rồi. Năm sau tao vô trường khác, mấy người vô trường khác rồi.

Hạ Trang bất chợt hỏi:

-Mày đã nói với Chính Đức chưa?

-Nói gì?

-Thì nói là mày thích cậu ta đó.

....

-Uhm! Chính Đức mình thích cậu!

....

-Ngày Chính Đức cậu thích ai?-Ngọc Minh lại hỏi.

Cô rất thích hỏi cậu câu này. Dù cậu không bao giờ chịu trả lời câu hỏi của cô. Lý Chính Đức, cái người mà Ngọc Minh vẫn luôn thích trong suốt 3 năm qua vẫn chưa lần nào xem cô hơn 1 người bạn.

-Mình thích cậu được chưa?-Chính Đức trả lời.

Ngọc Minh hớn hở hỏi:

-Thật không?

-Thật!

....

Tuy Chính Đức nói thích mình nhưng Ngọc Minh cảm thấy rằng từ sau ngày hôm đó trở đi, họ dường như ngày càng cách xa ra thì phải. Chính Đức có vẻ như không muốn nói chuyện, muốn trốn tránh cô. Nhưng khoảng thời gian đó đối với Ngọc Minh thật sự rất hạnh phúc. 1 đứa con gái xấu xí như cô lại được Chính Đức, chàng trai vô cùng đào hoa để ý.

Năm lớp 6....

Hạ Trang và Ngọc Minh cùng nói chuyện. Ngọc Minh hỏi:

-Này Chính Đức dạo này sao rồi?

-Cậu ta nói thích tao đấy.

-Hả???

-Ồ tao chưa kể với mày. Thật ra thì tao và cậu ta đang quen nhau. Nhưng yên tâm trên danh nghĩa thôi. Tao không tình cảm gì với cậu ta đâu.

Ngọc Minh cười, nói:

-Không sao đâu. Mày đừng có sợ tao buồn. Tao hết thích cậu ta rồi.

....

Ngọc Minh không ngờ người mà Chính Đức thích lại chính là Hạ Trang người bạn thân của cô.

Năm lớp 7....

-Tao đá Chính Đức rồi.-Hạ Trang khoe

Ngọc Minh bất ngờ hỏi:

-Sao vậy?

-Ồ đơn giản là tại tao không thích cậu ta. Tao đang quen với 1 người tên là Kỳ Khải Hiếu.

....

“Chính Đức, cậu lại bị người ta bỏ rồi sao?”- Ngọc Minh trầm nghĩ.

....

-Này thằng Chính Đức đang quen với 1 con nhỏ tên Thành Hiếu Nhi đấy.-Hạ Trang thông báo.

-Ừ tao thấy mặt rồi.

-Sao mày thấy? Mày biết con nhỏ đó hả?

-Không! Bữa tao với nhỏ bạn đi ngang qua trường mày thì thấy cậu ta đang đứng với 1 con nhỏ nào đó nên tao đoán vậy.

....

Ngọc Minh tò mò hỏi:

-Này thế mày với Khải Hiếu hay gì đó sao rồi?

-Tao bỏ cậu ta rồi.

-Lại bỏ rồi sao?

-Ừ! Còn mày có quen ai không?

-Đang quen với 1 người tên Doãn Lâm Gia.

Năm lớp 8....

Hè đến rồi đây là lần đầu tiên mình cảm thấy luyến tiếc 1 tình bạn. Cái lúc chia tay tiểu học mình cảm thấy rất bình thường. Giờ nghĩ lại thì đó là khoảng thời gian tăm tối nhất của mình. Toàn là những điều đáng xấu hổ. Đó là khoảng thời gian mà mình muốn quên đi nhất. Là khoảng thời gian mình muốn chôn vùi vào 1 góc khuất nào đó trong tâm trí của mình nhất. Giờ thì mình đã hiểu vì sao năm đó Chính Đức lại nói thích mình. Chẳng qua là thương hại mà thôi. Mình thật ngốc nghếch quá đi thôi. Trang Ngọc Minh mày hãy cố lên. Quên hết những chuyện trong quá khứ đi. Tương lai của mày đang ở phía trước.

Trang Ngọc Minh đóng quyển lưu bút lại....

.....

1 ký ức giấu kín

Cái quá khứ buồn đau

Nỗi sợ hãi

Sự khép kín trong 1 tâm hồn

Giải phóng ở nơi xa xôi nhất

Cho 1 hy vọng, 1 niềm tin

Đừng nhìn lại

Hãy nắm lấy những gì là của mình

Để bản thân không phải hối tiếc.

2. Chương 2

Thấm thoát mà đã 4 năm trôi qua kể từ ngày Trang Ngọc Minh đóng quyển lưu bút lại. Cũng đã 4 năm rồi cô không nghĩ đến người mà cô từng thích, người đầu tiên cho cô biết thế nào thương hại. Giờ đây cô bé ngốc nghếch mặc chiếc quần ngủ đi học năm nào đã trưởng thành hơn. Trang Ngọc Minh giờ đây đã trở thành 1 thiếu nữ dễ thương và tự tin hơn, tính cách cũng chín chắn hơn. Không còn là 1 cô ngốc nghếch, hay mặc cảm, dễ khóc và nóng nảy nữa. Cô đã tìm ra mục đích phấn đấu cho bản thân và cố hết sức để đạt được mục đích của mình.

.....

Lớp 11a7, giờ đang là mùa xuân, cả lớp đang nhộn nhịp vì nghe nói hôm nay lớp có học sinh mới. Vĩ Thanh quay xuống hỏi Ngọc Minh:

-Ê bà đoán coi là nam hay nữ?

Trang Ngọc Minh mắt vẫn nhìn cuốn sách trong tay hờ hững nói:

-Tui không quan tâm. Miễn sao không ảnh hưởng đến tui là được rồi.

Vĩ Thanh nhăn mặt ngó Ngọc Minh:

-Nè bà thôi đọc sách thì chết à? Tui đang hồi hộp đây nè. Hy vọng là 1 anh chàng dễ thương.

Vẫn là thái độ thờ ơ hững hờ không quan tâm, Ngọc Minh đáp trả:

-Thôi giùm cái đi. Lũ con trai không ai thật lòng đâu bà cứ quan tâm làm gì cho khổ. Cứ chú tâm vào mục tiêu của mình là được để tránh tình trạng bị tổn thương vì lũ con trai.

-Này này bà chẳng phải cũng từng có bồ sao? Sao lại nói tui như vậy?

Gấp quyển sách lại, Ngọc Minh nhìn bạn nói:

-Phải tui từng có bồ nhưng bà thấy mối quan hệ của tui kéo dài bao lâu?

-Ờ 2 tuần.

-Đúng chỉ 2 tuần là chán. Ở tuổi chúng ta tình cảm rất mau chán.

-Nè bộ bà không cảm thấy đau lòng hay là gì hết hả? Sau khi “ct” ấy.

-Không!-Trang Ngọc Minh trả lời thản thản không cần do dự rồi lại tiếp tục-Đối với tui mà nói đó giống như tình bạn mà thôi. Không có 1 cảm giác gì hết.

Vĩ Thanh nhìn Ngọc Minh thật lâu rồi hỏi:

-Sao bà có thể lạnh lùng như thế vậy?

-Đó không gọi là lạnh lùng mà gọi là lý trí hiểu chưa hả?

Vĩ Thanh lắc đầu. Ngọc Minh thở dài bó tay nhìn bạn. Cửa lớp bật mở, cô Mạc chủ nhiệm bước vào lớp. Tất cả đứng lên chào, cô phẩy tay ra hiệu ngồi xuống. Nhìn đám học trò của mình cô mỉm cười nói:

-Hắn các em cũng biết, hôm nay lớp chúng ta sẽ chào đón 1 thành viên mới đúng không nào?

Cả lớp đồng thanh nói riêng Ngọc Minh là không để tâm. Các bạn xung quanh thì háo hức, tò mò còn Trang Ngọc Minh thì cúi mũi vô quyển sách đang đọc dở, không để tâm mấy đến lời của cô. Đến khi Vĩ Thanh quay xuống giật phắt quyển sách ra khỏi tay mình, cô mới ngước mắt lên nhìn. Người con trai đứng trước lớp nhìn rất quen. Mái tóc đen mượt cắt gọn nhưng không kém phần “modern”. Dáng người không cao cũng không thấp, làn da trắng trông có vẻ mong manh và dễ rách. Gương mặt điển trai với nụ cười rạng rỡ cùng đôi mắt nâu ấm áp khiến mấy đứa con gái trong lớp ngây ngất. Tất nhiên là trừ Ngọc Minh. Nhìn tên đó không hiểu sao cô có 1 cảm giác rất quen thuộc cứ như đã từng gặp nhau ở đâu đó rồi vậy. Đến khi tên học sinh mới giới thiệu tên, Trang Ngọc Minh mới sững sốt, cứng người. Giọng nói dịu nhẹ vang vọng cả lớp:

-Tên mình là Lý Chính Đức rất mong sẽ được các bạn giúp đỡ.

3 chữ “Lý Chính Đức” dội vào tai Ngọc Minh. Cô chờ người ngó trân trân vào cậu ta. Vĩ Thanh nhìn Ngọc Minh nói:

-Thế nào cậu ta đẹp trai quá đúng không?

-Không thể nào. Chắc là nhầm lẫn. Chỉ là trùng tên thôi. Không thể nào là người đó được.-Ngọc Minh lắc đầu nói

Vĩ Thanh nhìn bạn, nheo mắt khó hiểu hỏi:

-Nhầm cái gì vậy? Bà sao vậy Ngọc Minh.

Đúng lúc ấy cô giáo chợt nói:

-A! Còn trống 1 chỗ ở cuối lớp. Chính Đức à em xuống đó ngồi đi kể bạn nữ tóc dài dài ấy. Em ấy là 1 trong những học sinh giỏi của lớp ta đây. Có gì em cứ hỏi bạn ấy.

Vĩ Thanh lắc tay Ngọc Minh hơn hờ nói:

-Cậu ấy xuống ngồi kể bà kia!

-Vĩ Thanh bà đổi chỗ cho tui đi.

-Hả???

-Đổi đi mà chẳng phải bà luôn thích những cool boy sao?

-Ừ thì đúng nhưng mà

-Mà sao?

1 giọng nhẹ nhàng cất lên kể bên Ngọc Minh:

-Xin lỗi mình ngồi ở đây à?

Ngọc Minh không quan tâm trả lời cho qua:

-Ừ ừ ngồi đi.

Rồi lại tiếp tục lay Vĩ Thanh đang chờ người người nhìn cậu học sinh mới, năn nỉ:

-Vĩ Thanh tui năn nỉ bà đó giúp tui đi.

Cô Mạc bước xuống hỏi Chính Đức:

-Thế nào? Em có nhìn thấy bảng không?

Lý Chính Đức mỉm cười nói:

-Thấy cô ạ.

Cô Mạc nở nụ cười nói với cậu:

-Em cứ tự nhiên nếu có gì thắc mắc thì có thể hỏi các bạn xung quanh hoặc hỏi trực tiếp cô cũng được đừng ngại nhé.

-Vâng ạ. Em cảm ơn cô.

Bỗng nhiên cô Mạc quay sang gọi Ngọc Minh:

-Ngọc Minh!

Ngọc Minh miễn cưỡng quay sang phía cô chủ nhiệm:

-Dạ?

-Chính Đức là học sinh mới chưa theo kịp các bạn. Em là 1 học sinh giỏi của lớp hãy giúp bạn nhé. Nhờ em đấy.

Ngọc Minh miễn cưỡng nói:

-Vâng thưa cô.

Lúc này cô Mạc quay sang giới thiệu với Lý Chính Đức:

-Chính Đức đây là bạn Trang Ngọc Minh 1 trong số học sinh giỏi của lớp có gì em cứ hỏi bạn ấy. Nếu theo bài không kịp thì cứ nhờ bạn ấy giảng lại hoặc kèm thêm cho.

Lý Chính Đức quay sang nhìn Ngọc Minh mỉm cười nói:

-Chào bạn.

Ngọc Minh cũng mỉm cười gật đầu chào nhưng mắt cô lạnh tanh, không chút cảm xúc. Cứ như chào lấy lệ trước mặt mọi người. Lý Chính Đức cảm thấy hơi ngạc nhiên với kiểu cách của cô bạn. Nhưng cậu không chối rằng cô bạn ngồi kế mình là 1 cô gái dễ thương và hơn nữa cô ấy cũng rất quen thuộc đối với cậu. Có cảm giác như đã từng gặp nhau rồi thậm chí là rất thân nữa kia.

.....

Reng....reng....reng....

Tiếng chuông lanh lảnh vang lên sau 3 tiết học còn lại báo hiệu giờ ăn trưa đã đến.

.....

Ngọc Minh đứng dậy chuẩn bị cùng Vĩ Thanh đi ăn trưa bỗng nhiên có tiếng nói:

-Ồ bạn.... có thể nán lại 1 tí không mình có chuyện muốn hỏi.

Cả 2 cô gái cùng nhìn Lý Chính Đức, cậu nở nụ cười thân thiện. Ngọc Minh nói với Vĩ Thanh:

-Bà ra căn-teen trước đi tui đi sau. À có gặp Triệu Nghi thì nói đợi tui ở căn-teen nha.

-Ừ biết ùi.-Hạ Vĩ Thanh nháy mắt rồi ra khỏi lớp.

Đến khi lớp không còn ai, Ngọc Minh mới hỏi:

-Sao bạn có chỗ nào không hiểu trong bài giảng?

Chính Đức mỉm cười nói:

-Không phải. Ngọc Minh cậu quên tớ rồi à?

-Dĩ nhiên là không quên. Làm sao quên được chứ. Mình thấy bạn nhận ra mình hơi “muộn” ấy nhỉ.

-Xin lỗi tại lúc nãy thấy cậu đang chăm chú nghe giảng nên không dám hỏi. Trông cậu.... lạ quá.

-Cám ơn. Cũng lâu quá rồi còn gì. Ai cũng phải lớn lên. Dĩ nhiên là mình cũng sẽ thay đổi rồi.

Bất chợt có 1 người con trai bước vào lớp, gọi:

-Ngọc Minh sao em chưa ra căn-teen? Không ăn trưa à?

Ngọc Minh mỉm cười với người đó nói:

-Không có! Em đang nói chuyện với bạn cũ. Anh đợi em đi chung với.

Người con trai đó nói:

-Nhanh đi!

Ngọc Minh nói với Chính Đức:

-Không có gì nữa thì mình đi trước đây.

Vừa bước ra tới cửa thì Chính Đức đã gọi:

-Khoan đã!

Quay người lại nhìn Chính Đức bước lại gần mình, cô hỏi:

-Có chuyện gì?

-Cho tớ đi chung với. Tớ vẫn chưa biết căn-teen trường ở đâu.

Cả 3 người cùng đi. Ngọc Minh và người con trai kia đi trước vui vẻ nói chuyện, Chính Đức 1 mình đi sau. Cậu cảm thấy cô bạn ngày xưa giờ đã trở nên rất chín chắn và mạnh mẽ. Đã không còn là 1 cô bé xấu xí, ngốc nghếch và hay mặc cảm nữa rồi. Chợt người con trai đi với Ngọc Minh quay lại hỏi Chính Đức:

-Em là bạn của Tiểu Minh à?

-Vâng ạ.

-Sao anh thấy em lạ quá. Hình như anh chưa gặp em bao giờ thì phải.

-À em mới chuyển trường tới đây. Ngọc Minh là bạn hồi tiểu học với em.

-À! Thế em tên gì?

-Em là Lý Chính Đức.

-Anh là Shin Tae Min. Thấy tên anh lạ lắm phải không?

-À vâng ạ. Anh là người Hàn à?

-Ừ bố mẹ anh là người Hàn Quốc. Anh sang đây năm 4 tuổi.

Chính Đức chỉ mỉm cười gật đầu.

.....

Trước mặt cậu, cánh cửa căn-teen mở ra. Giống như 1 trang sách mới mở ra chào đón cậu gia nhập thế giới mới. Với những điều kì thú và những người bạn mới. Và hơn bao giờ hết cậu rất muốn lại tiếp tục là 1 người bạn thân của Trang Ngọc Minh. Cậu cũng hy vọng có thể gặp lại những người bạn cũ ở ngôi trường xa lạ đầy những điều mới mẻ này.

.....

Câu chuyện bắt đầu từ đó.

.....

Thời học sinh đáng yêu cùng với những tình cảm trong sáng.

Cùng những ước mơ, sự phấn đấu vì 1 tương lai tươi sáng.

Sự trưởng thành cùng với nhận thức về thế giới xung quanh.

Cố gắng để hoàn thành mục đích.

Hoàn thành giấc mơ.

Sự phấn đấu không ngừng vươn lên.

Cùng với lý trí và trái tim.

Tràn ngập nhiệt huyết trong 1 tâm hồn đầy sức sống.

Try and don't give up!

3. Chương 3

Căn-teen trường, nơi mọi người vẫn thường hay tụ tập để nói chuyện, bàn luận, vui cười và hơn bao giờ hết là ăn uống cho no nê hiện giờ đang vô cùng đông đúc. Trang Ngọc Minh vừa mua xong phần cơm của mình và định kiểm lư bạn thì có tiếng gọi vang lên ở góc nhà ăn. Ngọc Minh hốt hử bước lại. Vĩ Thanh hỏi, ngay khi cô bạn ngồi xuống:

-Sao chàng hỏi bà cái gì vậy?

Ngọc Minh nhăn nhó nói:

-Không có gì nhiều chỉ là xác định 1 số việc thôi.

1 cô gái tóc đen, dày với khuôn mặt to tròn và hơi bè cùng cặp mắt kính khá dày cất tiếng hỏi:

-2 cậu đang nói về ai vậy?

Vĩ Thanh tinh nghịch nói:

-Àh! Tụi này đang nói và chàng cool boy mới của lớp ấy mà. Vừa nhắc là thấy liền.

Cô gái ngồi chung bàn hốt hử hỏi:

-Đâu đâu chỉ cho tui với.

-Kia kia thấy không? Anh chàng cao cao, da trắng, mắt nâu ấy.-Vừa nói, Vĩ Thanh vừa chỉ về 1 phía của nhà ăn.

Ngọc Minh vừa nhai cơm vừa bảo:

-Vĩ Thanh bà đừng chỉ giùm tui cái. Chỉ chỗ người khác như thế không hay đâu. Và bỏ cái tay bà xuống luôn đi mắc công cậu ta nhìn thấy thì lại khổ.

Cô gái cùng bàn lại hỏi:

-Này Ngọc Minh bà không ưa cậu ta à?

-Không phải! Chỉ là

-Là sao?-Cô gái lại tra hỏi.

Bỗng Vĩ Thanh kêu lên:

-Ôi chàng đi về phía chúng ta kìa mấy bà. Tui chết vì sung sướng mất thôi.

Trang Ngọc Minh không thềm trả lời chỉ lo cắm cúi ăn. 1 lát sau 1 giọng nói dịu dàng vang lên:

-Mình có thể ngồi chung với các bạn được không?

Vĩ Thanh chỉ trơ người nhìn. Cô gái kia cất tiếng, vui vẻ nói:

-À bạn ngồi đi.

Lý Chính Đức nhẹ nhàng ngồi xuống, nhiều cặp mắt trong nhà ăn đang nhìn về phía họ. Ngọc Minh cất giọng hỏi:

-Sao cậu không ngồi với những bạn khác trong lớp mà lại ngồi đây với tụi này?

Chính Đức cười nhẹ nói:

-Vì cậu là bạn tớ. Tớ chỉ quen có mình cậu nên ngồi chung. Tớ chưa quen với các bạn trong lớp lắm.

Vẫn cắm cúi với khay thức ăn, Ngọc Minh lại tiếp tục hỏi:

-Cậu thích nghi với môi trường mới nhanh lắm mà. Lúc trước cậu đâu có như vậy.

-Ý cậu là sao?

-Tớ nghe Hạ Trang nói ngày trước cậu cũng thuộc giới ăn chơi sành điệu của trường Viễn Dương mà. Sao giờ lại tỏ vẻ như mình là học sinh gương mẫu vậy?

-À! Đó là ngày trước còn bây giờ tớ cũng trưởng thành hơn rồi.

-Sao cậu lại chuyển sang trường này?

-Ồ do nhà tớ có vài việc nên mới phải chuyển trường.

Vĩ Thanh chột xen vô:

-Ủa 2 cậu quen nhau à?

Ngọc Minh miễn cưỡng nói:

-Ồ lúc trước học chung tiểu học.

Chợt cô gái ngồi cùng bàn nhìn Ngọc Minh ngờ ngợ hỏi:

-Tiểu Minh đây có phải là....

Ngọc Minh gật đầu rồi nói:

-Chính Đức đây là Mạc Triệu Nghi bạn thân của tớ từ hồi cấp 2. Triệu Nghi đây là Lý Chính Đức học sinh mới của lớp tớ.

-Xin chào rất vui được gặp bạn!-Triệu Nghi vui vẻ nói.

-Xin chào!-Chính Đức cũng nói.

1 người đi qua chợt dừng chân ngay bàn họ nhìn Chính Đức hỏi:

-Ồ bạn là Lý Chính Đức đúng không?

-Ừ mình biết bạn à?

Ngọc Minh nói ngay trước khi người kia kịp nói:

-Đấy là Dương Tuệ Vân cậu có nhớ không?

Chính Đức mỉm cười nói:

-Không ngờ học chung trường với nhau.

Tuệ Vân ngồi xuống kể Chính Đức nói chuyện. 2 người đang cười nói thì chợt Vĩ Thanh cất giọng mỉa mai nói:

-Ngọc Minh, Triệu Nghi chúng ta đi ra sân đi tớ sắp nôn hết bữa trưa của mình ra rồi.

Cả Triệu Nghi lẫn Ngọc Minh đều bật cười khúc khích đứng dậy bước đi. Đợi 3 cô gái đi rồi, Tuệ Vân mới nói:

-Tớ cứ tưởng cậu học chung trường với Trần Hạ Trang chứ?

Lý Chính Đức nhẹ nhàng nói:

-À đúng là có học chung nhưng giờ phải chuyển trường. Mà lớp chúng mình có ai học ở đây nữa không?

-Lớp chúng mình?

Chính Đức bật cười nói:

-Ý tớ là hồi tiểu học ấy?

Tuệ Vân hơi nhăn mặt trước khi trả lời:

-Có! Ngoài tớ và Ngọc Minh ra còn có Phương Nhã Duyên, Vũ Tuyết Hà, Y Lệ Kim, Trương Hạo Nghĩa. Uhm hình như là hết rồi.

Chính Đức hơi bất ngờ hỏi lại:

-Nhã Duyên?

-Ừ!-Chợt Tuệ Vân vẫy tay với người nào đó rồi quay lại nói với Chính Đức-Thôi tớ phải đi trước đây có gì gặp lại sau nhé.

.....

-Cái con nhỏ chết tiệt đó. Nó quen với Chính Đức à?-Vĩ Thanh bực bội vừa bước vừa hỏi

Ngọc Minh điềm nhiên trả lời:

-Ừ cậu ấy là bạn học cũ của tụi này mà.

-Này này Ngọc Minh tui không thể nào hiểu nổi là tại sao bà vẫn có thể chơi với loại người như con nhỏ đó được nữa chứ?

-Tui với Tuệ Vân là bạn cũ. Tui không có ác cảm.

Triệu Nghi cũng nói:

-Tui thấy cậu ta có làm gì chúng ta đâu mà bà lại tức giận?

Vĩ Thanh quay mặt lại tức giận nói:

-Không làm gì? Bà có điên không hả? Cô ta không làm gì bà nhưng có làm gì tui đó. Bà quên chuyện hồi cuối năm ngoài rồi sao?

-Trời ạ!-Ngọc Minh nhìn bạn lắc đầu.

-Bà giận dai dũ vậy? Từ cuối năm ngoái đến giờ lận mà. Bà bỏ qua cho người ta đi.-Triệu Nghi nhẹ nhàng nói.

-Không thể quên được cậu ta trắng trợn quá làm sao tui có thể quên được chứ?-Vĩ Thanh tức tối nói lớn.

Ngọc Minh lắc đầu nói:

-Đó là 1 trong số những lý do tại sao tui không muốn quen bạn trai đấy. Tui đã nói bà rồi mà bà có nghe đâu.

Vĩ Thanh tính cãi lại thì 1 giọng nói vang đến bên bọn họ.

-Thằng đó là ai? Tại sao em ngồi với nó hả?-1 người con trai bực tức nói

Cô gái đi bên cạnh ôm lấy tay chàng trai nũng nịu:

-Đấy là bạn cũ của em lấy ngày gặp lại mà. Anh đừng giận nữa mà. Nha đừng giận nữa.

Vĩ Thanh trừng mắt nhìn đôi trai gái như muốn ăn tươi nuốt sống họ. Cô tính bước đến trước mặt họ kiểm chuyện thì đã bị Ngọc Minh và Triệu Nghi giữ lại. Vùng vẫy để thoát khỏi 2 nhỏ bạn, Vĩ Thanh la lớn:

-NGỬA MẮT QUÁ! KIỂM CHỖ NÀO KÍN ĐÁO CHỨT ĐI. BUỒN NÔN QUÁ ĐI MẮT.

Cặp trai gái giật mình nhìn quanh xem ai lại la lớn đến thế. Ngọc Minh và Triệu Nghi hoảng quá lấy tay bịt chặt miệng của Vĩ Thanh lại lôi đến 1 góc khuất ở sau trường mới chịu buông ra. 2 tay chống nạnh, Vĩ Thanh trừng mắt nhìn bạn nói:

-Sao 2 bà lại lôi tui đi? Phải để cho tui nói chuyện thần thần với lũ ếch ương đó chứ.

Ngọc Minh ôm bụng cười, hỏi:

-Bà gọi tui nó là cái gì?

-Ếnh ương!

-Haha tên hay đấy. Mà nè họ có làm gì bà đâu mà bà cứ kiểm chuyện hoài vậy?

Triệu Nghi lo lắng nói:

-Đúng đó! Bà đừng có kiểm chuyện nữa. Dương Tuệ Vân sẽ không để cậu yên đâu.

Vĩ Thanh nghe vậy càng tức hơn, nói:

-Cô ta làm gì được tui chứ? Không lẽ người như tui lại sợ cái loại người như cô ta. Mà còn lại tên Được Nguyệt Ân kia nữa chứ. Anh anh em em nghe rộn cả da gà. Lúc quen với tui hẳn ta có đời nào ghen tuôn hay dục dăng đâu chứ. Tui mà nũng nịu như cô ta là hẳn bỏ đi luôn chứ không thèm đứng lại.....

Vĩ Thanh cứ tuôn ra 1 tràng, **** bới mãi đến khi Ngọc Minh gắt lên:

-Bà có nhỏ tiếng đi không thì bảo?

Cả Vĩ Thanh và Triệu Nghi mới im lặng. 1 tiếng nói vang lên lạnh lùng không chút biểu cảm:

-Tôi đã nói là tôi không có hứng thú với cô được chưa hả?

1 giọng nói ngẹn ngào đáp trả:

-Anh à chúng ta không thể tiếp tục được nữa sao? Em thật sự rất thích anh mà.

-Tôi chán cô rồi. Cô đừng đeo bám tôi nữa. Chúng ta kể từ đây chấm dứt không quen không biết gì nhau hết.

Có tiếng bước chân vang lên nhỏ dần nhỏ dần còn tiếng nấc ngẹn ngào vẫn còn đó chưa ngưng.

Rồi 1 tiếng thét vang vọng:

-Tôi hận anh Hàn Lâm Phong!

Cả 3 cô gái nhìn nhau rồi Ngọc Minh ra hiệu bước đi. Sau khi đi xa khỏi đó, Triệu Nghi quay sang nhìn 2 cô bạn hỏi:

-2 bà có ai biết Hàn Lâm Phong là ai không?

Ngọc Minh lắc đầu còn Vĩ Thanh đáp trả:

-À! Hàn Lâm Phong, đội trưởng đội bóng rổ trường ta. Cậu ta là con trai của 1 tập đoàn có tiếng và còn rất đẹp trai nữa. Nhưng có điều số bạn gái của cậu ta thì rất nhiều. Cậu ta đổi bạn gái rất nhanh. Lâu nhất là 1 tháng còn nhanh nhất là 1 tuần.

Ngọc Minh nhăn nhó hỏi:

-Vậy mà lũ con gái vẫn cứ đâm đầu vào. Đúng thiệt là hết thuốc chữa mà. Cậu ta học lớp nào thế?

-11a2 vì cậu ta đẹp trai nên lũ con gái mới mê hiểu chưa hả cô bạn của tui.-Vĩ Thanh nói thêm để giải đáp cái thắc mắc be bé của Ngọc Minh.

Triệu Nghi nói:

-Tui ghét nhất là loại người như vậy. Xem con gái chúng ta chả ra cái gì cả.

Ngọc Minh gật đầu hưởng ứng nhiệt liệt. Vĩ Thanh nghe thế tức giận nói:

-Thì đó tại cậu ta xem con gái không ra gì nên tui mới mất bạn trai đó.

Ngọc Minh ngạc nhiên hỏi:

-Tuệ Vân từng là bạn gái của cậu ta à?

Vĩ Thanh lại tức điên lên nói:

-Phải! Chính vì cậu ta bỏ con nhỏ ấy nên tên bạn trai chết tiết của tớ mới theo cô ta. Chung quy cũng tại cậu ta. Hàn Lâm Phong chết tiết.

Vĩ Thanh la “ah” lớn thiệt lớn. Cô bạn vừa ngừng la thì bỗng có tiếng nói cất lên, lạnh lùng không chút cảm xúc:

-Xin lỗi tôi có quen bạn không?

3 cô gái quay lại. Trước mặt họ là 1 tên con trai cao lớn da trắng với khuôn mặt như 1 thiên sứ giáng trần nhưng đôi mắt thì lạnh băng và sâu thẳm. Vĩ Thanh và Triệu Nghi đơ người. Ngọc Minh khó chịu hỏi lại:

-Xin lỗi bạn hỏi ai thế?

Tên kia nhìn Vĩ Thanh hỏi:

-Tôi hỏi bạn là tôi có quen bạn không mà tại sao bạn lại nói tôi chết tiết?

Vĩ Thanh ngượng ngùng cúi đầu nói lí nhí:

-Mình xin....xin lỗi bạn.

Ngọc Minh mĩa mai hỏi bạn:

-Vĩ Thanh à đây là bạn Hàn Lâm Phong gì đó đấy à?

Vĩ Thanh gật đầu còn Lâm Phong neoh mà nhìn Ngọc Minh. Cô nhìn lại cậu ta nói:

-Cậu đúng là 1 tên chết tiết thật đấy. Danh tiếng có bao nhiêu mà sao ngạo mạn thế hử?

Lâm Phong nhếch mép cười nhìn cô gái trước mắt mình hỏi:

-Cô là ai mà nói tôi như vậy?

-Tôi là ai thì có nói cậu cũng đâu có biết. Thân phận nhỏ bé của tôi chỉ là 1 con kiến nhỏ bé trong thế giới của Hàn thiếu gia thôi nhỉ?

Lâm Phong lạnh lùng, bực bội nói:

-Cô biết thế thì tốt. Biết điều thì hãy mau xin lỗi tôi về câu nói của cô đi.

Ngọc Minh bật cười hỏi:

-Tại sao tôi phải xin lỗi hạng người như cậu hử? Cậu rất xứng đáng với cậu nói đó đấy.

Lâm Phong nhìn Ngọc Minh trừng trừng. Cô cũng nhìn lại cậu ta trừng trừng. Triệu Nghi vội vã nói:

-Thôi thôi Tiểu Minh chúng ta về lớp đi.

Ngọc Minh cười nhạt nói với Lâm Phong;

-Hẹn gặp lại nhé thiếu gia Hàn Chết Tiệt.

Rồi 3 cô gái bước đi, Lâm Phong tức giận gọi:

-Cô.... Đứng lại cho tôi.

Nhưng đáp lại câu nói của cậu là 1 cái vẫy tay của Ngọc Minh.

.....

Vĩ Thanh nhìn Ngọc Minh bằng đôi mắt thán phục nói:

-Tiểu Minh bà lợi hại quá. Dám nói thẳng với Hàn Lâm Phong như vậy chắc chỉ có mình bà thôi quá.

Ngọc Minh mỉm cười khiêm tốn nói:

-Tại vì cậu ta đúng là hạng người như vậy mà. Với lại cậu ta được lũ con gái say mê quá đâm ra xem thường người khác quá. Đâu phải đứa nào cũng “chết” vì cậu ta. Rồi cũng phải có người “miễn nhiễm” chứ.

Vĩ Thanh trợn mắt ngó Ngọc Minh nói:

-Lần đầu tiên tui thấy bà có 1 bài giảng về lũ con trai nhiều như vậy đó.

-Trời ạ!-Ngọc Minh lắc đầu nhìn cô bạn theo kiểu “con nhỏ này hết thuốc chữa rồi”.

Triệu Nghi nhìn Ngọc Minh thán phục nói:

-Sao bà hay thế? Cậu ta đứng trước mặt vậy mà bà vẫn cực kỳ lý trí không hề có chút nào gọi là...điều đúng.

Ngọc Minh bật cười nói:

-Bà học được cách nói chuyện của tui hồi nào vậy hả?

Triệu Nghi mỉm cười nói:

-Tại chơi với bà lâu rồi nên nhiễm theo bà luôn. Mà sao bà có làm được như vậy hay vậy?

Ngọc Minh nhẹ nhàng nói:

-Đơn giản là vì tui đã tự hứa với bản thân là sẽ không bao giờ phải lòng lũ con trai với lại lúc trước tui cũng từng nói cho bà biết lí do rồi đó thôi.

-À tui nhớ rồi. Bà vẫn còn nhớ cái vụ đó à?

-Dĩ nhiên! Làm sao tui có thể quên được chứ. Đó là động lực nhắc nhở tui đấy. Với lại tui đã tự hứa sẽ phấn đấu hết sức để có thể đậu vào đại học Y bà nhớ chứ?

-Dĩ nhiên là tui nhớ nhưng tui phải công nhận bà thật là hay. Đến tui mà còn không lý trí được như bà nữa.

Ngọc Minh mỉm cười. Vĩ Thanh nhìn 2 người bạn hỏi:

-Nè 2 bà đang nói cái gì vậy? Tui không hiểu. Cái gì mà động lực nhắc nhở?

Triệu Nghi nhẹ nhàng nói:

-Đó là 1 sự kiện nho nhỏ của tui hồi cấp 2 đó mà.

-Bí mật! 1 ngày nào đó tui sẽ kể cho bà nghe. Không phải là hôm nay.-Ngọc Minh nói thêm vào.

Vĩ Thanh nghi hoặc ngó 2 cô bạn. Chợt Triệu Nghi nói:

-Tiểu Minh anh Tae Min tới kiếm bà kia.

Shin Tae Min ngồi xuống kể Ngọc Minh hỏi:

-Lúc này mấy đứa đi đâu vậy?

-Dẫn Vĩ Thanh tránh khỏi tình địch đó anh.-Ngọc Minh trêu chọc

Tae Min mỉm cười còn Vĩ Thanh nhéo Ngọc Minh 1 cái làm cô phải la oai oái.

-Em vẫn còn thích cậu ta sao?

Vĩ Thanh gật đầu. Tae Min lắc đầu nói:

-Hết thuốc chữa! Hèn gì em cứ thấy Dương Tuệ Vân là nổi điên lên. Quên phứt cậu ta đi thiếu gì con trai trong trường này.

Vĩ Thanh nhìn Tae Min nháy mắt hỏi:

-Thế anh làm bạn trai mới của em nhé?

Tae Min bật cười nói:

-Thôi thôi mắc công anh chia tay em thì em sẽ không để bạn gái anh yên nữa.

Triệu Nghi hỏi:

-Anh có bạn gái rồi à?

-Chưa! Anh đang tìm đây. Mấy đứa có biết ai vừa dễ thương vừa học giỏi không giới thiệu cho anh với.

Vĩ Thanh tinh nghịch nói:

-Ngay kể bên luôn đây anh khỏi phải tìm chi xa.

Triệu Nghi nói thẳng luôn:

-Nếu anh chịu tui em giao Ngọc Minh lại cho anh luôn.

Tae Min mỉm cười còn Ngọc Minh hơi ngượng nói:

-2 bà nói cái quái gì vậy hả? Muốn chết không thì bảo?

Cả 3 người cùng cười Ngọc Minh. Đám con gái trong lớp ghen tỵ nhìn về phía họ. 4 người bạn cùng đùa giỡn cho đến lúc chuông reng mới về lớp.

.....

1 tình bạn

1 nụ cười

Là kỷ niệm đẹp nhất cho những lúc đau buồn

Khi màn đêm tăm tối vây kín

Tâm hồn sẽ rực sáng với tình bạn

Chân thực nhưng hồn nhiên

Giận hờn nhưng rồi qua

Có đâu như tình yêu

Hạnh phúc và đau khổ

Chung đôi trên 1 đường

Do đó bạn ơi, hãy nắm lấy

Và giữ chặt trong tim
Những hình ảnh đẹp đẽ
Của 1 tình bạn thật sự.

4. Chương 4

Chiều hôm đó, 3 tiết học còn lại vẫn diễn ra bình thường như mọi ngày. Lũ học sinh háo hức chờ đợi hết giờ. 5 phút...3 phút...1 phút... và...

Reng... reng... reng...

Tiếng nói ồn ào vang lên, tất cả mọi người lo thu dọn cặp vở ra về. Vĩ Thanh quay xuống nói với Ngọc Minh:

-Mệt quá bà ơi! Tối nay còn phải làm 1 đồng bài tập nữa chứ. Thật là ngán. Ê hay bà làm đi rồi cho tui mượn ha?

Ngọc Minh mỉm cười nói:

-Còn lâu nhé! Bà định bốc lột sức lao động của tui à?

-Làm gì ghê vậy chỉ đơn giản là copy thôi mà.-Vĩ Thanh nhăn nhó nói cùng Ngọc Minh ra khỏi lớp.

-Cấp 3 rồi mà bà vẫn còn cái tư tưởng copy à? Bà có muốn đậu Đại học không vậy?

Vĩ Thanh lơ đãng nói:

-Tui cũng không biết nữa tui chưa suy nghĩ nhiều tới chuyện đó.

Ngọc Minh trợn mắt hỏi:

-Vậy làm sao bà thi được vô trường này?

-Ồ điểm của tui đâu đến nỗi thấp đâu mà không vô được.

-Vậy mà lại copy bài của tui. Bó tay với bà luôn.

Ngọc Minh quay vẩy tay với Triệu Nghi gọi lớn:

-Triệu Nghi!

Vô tình cô lại đụng trúng 1 người đang đi ngược lại với mình.

-Xin lỗi!-Ngọc Minh vội nói rồi bỏ đi.

Vừa tới chỗ Triệu Nghi thì 1 bàn tay nắm lấy vai của Ngọc Minh cô quay lại nói:

-Ai mà...

3 cô gái tròn mắt ngó người đứng trước mặt mình. Trang Ngọc Minh khó chịu hỏi:

-Cái gì nữa đây?

Lâm Phong ngó cô gái trước mặt, lạnh nhạt nói:

-Cô!

-Sao?-Ngọc Minh danh đá hỏi lại.

-Xin lỗi tôi ngay lập tức.

Ngọc Minh bật cười hỏi lại:

-Xin lỗi cái gì cơ chứ?

-Cô đụng trúng tôi. Đồ đạc của tôi rơi lung tung kia. Nhặt lại cho tôi mau lên.

-Được thôi nhưng tôi đã xin lỗi rồi tại cậu không nghe đấy thôi. Do đó tôi không xin lỗi lại đâu.

Trang Ngọc Minh bình tĩnh nhặt hết những thứ linh tinh ở dưới đất lên rồi đem trả lại tên đáng ghét. 1 cánh tay khoác lên vai cô, người đó hỏi:

-Sao mấy đứa không về?

Lâm Phong cau mày nhìn Tae Min. Ngọc Minh mĩa mai nói:

-Dạ em phải nhặt lại đồ cho thiếu gia Hàn Chết Tiệt ạ.

Tae Min bật cười hỏi:

-Hàn gì?

Triệu Nghi trả lời:

-Hàn Chết Tiệt anh.

Ngọc Minh cười nhặt đưa đồ cho cậu con trai trước mặt mình rồi nói với mọi người:

-Đi thôi mọi người. Không thì người ta lại nổi điên lên thì mệt.

4 người bỏ đi để lại 1 mình Lâm Phong đứng tức giận. Dưor Nguyệt Ân choàng tay lên vai bạn hỏi:

-Lâm Phong sao cậu lại đứng đây? Mọi người đang đợi cậu kia.

Lâm Phong hỏi:

-Nguyệt Ân bạn gái cũ của cậu tên gì?

Nguyệt Ân hơi bất ngờ nhưng cũng trả lời:

-Lạc Vĩ Thanh chi vậy? Đùng nói là cậu chọn con nhỏ đó là bạn gái nha?

-Không! Cậu có biết 2 con bé đi chung với nó không?

-Sơ sơ 1 cô tên Trang Ngọc Minh là bạn thân nhất của Vĩ Thanh còn cô kia hình như tên Mạc Triệu Nghi. Mà cậu hỏi chi vậy?

-Cậu không cần biết. Đi thôi!

.....

Tae Min nhìn Ngọc Minh hỏi:

-Này em với Hàn Lâm Phong là thế nào?

Ngọc Minh không trả lời mà Vĩ Thanh trả lời:

-Dạ cậu ấy ghét tính cách của Lâm Phong.

Tae Min nói với Ngọc Minh:

-Anh không biết em có quan hệ như thế nào với cậu ta nhưng chắc chắn là cậu ta sẽ không để em yên đâu. Do đó đừng có chọc giận cậu ta. Anh thật lòng khuyên em đấy.

Cả 3 cô gái chưa kịp hỏi gì thêm thì Shin Tae Min đã đạp xe đi mất tiêu. Đạp xe 1 mình về nhà, Ngọc Minh cảm thấy thái độ của ông anh Tae Min thật là kỳ lạ. Bỗng nhiên, Ngọc Minh kịp nhận ra điều gì. 1 chiếc xe gắn máy đang chạy với 1 tốc độ kinh khủng xém tí là tông thẳng vào cô. Thắng kết lại kịp thời, cô vừa thở dốc vừa thăm rủa tên lái xe quá tốc độ kia. Tự hỏi rằng cảnh sát như anh cô đang ở đâu sao không bắt những tên như vậy trả giá chứ. Nếu không may 1 người tội nghiệp nào đó vô tình trở thành nạn nhân của lũ bất lương đó thì sao chứ? Vừa đạp xe về nhà, Ngọc Minh không ngớt lời chê trách tên lái xe chết tiệt kia. Cô chợt nhớ rằng tốt nhất không nên để cho papa yêu dấu và ông anh đáng ghét kia của cô biết

được chuyện này. Hồi cấp 2 khi bắt đầu biết đi xe đạp cô đã gặp phải không biết bao nhiêu vụ tai nạn mà đến giờ, mỗi khi nhắc lại cô vẫn bị cho là người có lỗi. Vừa về đến ngõ thì 1 bóng người nhìn rất quen cũng quẹo ra. Ngọc Minh bóp thắng, nhường cho người đó đi trước. Và không ngờ nhất người đó lại chính là...

-Cậu làm gì ở đây?-Ngọc Minh ngạc nhiên hỏi.

Lý Chính Đức ngạc nhiên không kém hỏi:

-Tớ dọn nhà đến khu này. Cậu ở khu này à?

-Ừ! Cậu dọn đến khi nào mà sao tớ không biết vậy?

Chính Đức mỉm cười:

-Hôm qua.

-Ồ thì ra là vậy. Hôm qua tớ không có ở nhà. Mà thôi tớ về đây. Tạm biệt!

Ngọc Minh quẹo xe vô nhà. Dắt cái xe đạp vừa được đổi mới vào nhà, Ngọc Minh ngạc nhiên hỏi:

-Ủa hôm nay mẹ không tặng cà à?

Mẹ Ngọc Minh, 1 phụ nữ thấp, tròn trịa nhưng phúc hậu, mệt mỏi nói:

-Không! Hôm nay con về trễ thế?

-À dạ con gặp người quen ở đầu ngõ nên dừng lại nói chuyện 1 chút.

Mẹ Ngọc Minh lo lắng hỏi con:

-Con gặp ai? Mẹ đã dặn nhiều lần là không được nói chuyện với người lạ rồi mà.

Ngọc Minh nhìn mẹ, chán trường nói:

-Lạ đầu mà lạ mẹ cứ suốt ngày lo cái gì đâu không à. Tên đó ở chung xóm với nhà mình và là bạn học cũ của con. Mẹ khỏi lo.

-Con trai à?-Bà Lệ Nguyệt nhìn con gái ngạc nhiên hỏi.

-Vâng!-Ngọc Minh quàng cặp xuống đất rồi chột ra 1 điều cô quay sang hỏi mẹ-Mẹ có biết ai mới chuyển đến khu này không?

-Ồ tên thì không biết chỉ biết là ở nhà đối diện với nhà mình thôi. Mà con hỏi chi vậy?

Ngọc Minh rên rỉ:

-Trời không phải vậy chứ? Ở trong lớp chưa đủ sao mà giờ về nhà cũng gặp.

Bà Lệ Nguyệt nhìn con gái hỏi:

-Có chuyện gì à?

Ngọc Minh bực bội nói:

-Không có gì quan trọng lắm. Con đi tắm đây. Tối con kể ẹ nghe.

.....

-Tiểu Minh con học bài chưa hả?-Bà Lệ Nguyệt hỏi cô con gái đang ngồi ôm cái máy laptop.

Vừa dán mắt vào màn hình, Ngọc Minh vừa vẫy tay với mẹ nói:

-Con làm bài hết rồi mẹ khỏi lo. Hôm nay không có bài để học.

Bà Nguyệt lắc đầu nói với con:

-Sao mẹ thấy hối hận khi mua cho con máy tính quá. Lo mà học hành cho đàng hoàng đi nếu muốn thi vào trường Y.

-Con biết rồi mà. Khổ quá nói mãi.

-Ừ nói mãi mà còn chưa thủng lỗ tai của mày được đấy.

-Ba đi làm chưa mẹ?

-Đi từ nãy giờ rồi. Ông đang bực mày vì cái việc cứ ngồi máy tính đấy. Khôn hồn thì lo mà sử dụng cho đàng hoàng đi.

-Con biết rồi. Mà mai anh hai có về không mẹ?

-Chắc có. Ai biết đâu được nó. Tắt máy đi nghe chưa?

-Biết rồi mà. Mẹ xuống giặt đồ hay làm gì đó đi.

Sau khi bà mẹ đi xuống nhà, Ngọc Minh tiếp tục nói chuyện với cô bạn.

.....

Janie: Lúc nãy nói tới đâu rồi bà?

Mice: Đang nói đến chuyện của con Nguyên Thảo. Đạo này không biết nó sao rồi ha. Bà có liên lạc với nó không?

Janie: Trời liên lạc được với nó cũng khó y như việc tui có thể đi lên Mặt Trăng vậy. Còn bà có liên lạc được với Yến Vy không?

Mice: Không bà ơi. Từ sau khi tụi mình vô cấp 3 là tui đã không còn nói chuyện với nó rồi. Chả nghe được tin tức gì của nó cả.

Janie: Uhm thiệt tình mấy đứa này. Vậy mà khi chia tay thì nói hay lắm nào là “vô cấp 3 rồi nhớ giữ liên lạc nha” rồi nào là “đừng quên tui nha”. Thiệt là... Toàn lủ vô tâm xạo xự.

Mice: Thôi bà ơi hơi đâu mà trách tụi nó. Tui với bà vẫn còn liên lạc thân thiết như vậy là cũng hay lắm rồi. Mà bà làm bài hết chưa?

Janie: Rồi! Tui không có bài để học. Mà thôi tui phải out đây mắc công lát mẹ tui lại la nữa. Thôi pp nha. Mai gặp.

Mice: Ừ pp. Mai là thứ 7 rồi đó.

Janie: Nhớ rồi. Thôi out nhé!

.....

Ngọc Minh vừa thoát khỏi Yahoo thì có điện thoại. Số lạ hoắc.

-Alo! Ai thế?

Đầu dây bên kia 1 giọng nam nhẹ nhàng cất lên nói:

-Mình Chính Đức đây. Cậu có ở nhà không?

-Có! Mà sao cậu biết số điện thoại của tớ?

-Ồ Hạ Trang cho. Nhà cậu là căn nào? Tớ muốn qua hỏi bài.

-Đổi diện nhà cậu đấy.

Chính Đức cúp máy và ngay lập tức dưới nhà có tiếng gọi cửa. Và tiếng của mẹ vọng đến tai Ngọc Minh:

-TIỂU MINH CÓ BẠN ĐẾN TÌM CON NÈ!

Ngọc Minh lững thững bước xuống cầu thang. Cô đưa tay ngoắc Chính Đức theo mình lên gác. Ngọc Minh hỏi:

-Sao cậu không làm được bài nào?

-Bài này.-Lý Chính Đức đưa quyển tập ra cho Ngọc Minh.

Cả 2 người cùng ngồi làm bài tập. Khoảng 2 tiếng sau hay cỡ đó, Chính Đức ra khỏi nhà Ngọc Minh đúng lúc 1 chàng trai trẻ với làn da rám nắng kinh khủng thẳng xe trước cửa nhà hỏi cậu:

-Ủa em là ai sao lại đứng trước cửa nhà anh?

Chính Đức chưa kịp trả lời thì 1 giọng nói gần như không cảm xúc nhừa nhựa cất lên đằng sau cậu:

-Đây là bạn em. Sao anh lại về giờ này? Em tưởng mai anh mới về.

Cô quay lại nói với Chính Đức đang đứng bối rối khi người con trai kia chỉ im lặng dựng xe vô 1 góc:

-Đây là anh trai tớ. Cậu nên về đi. Mai gặp.

Chính Đức chào anh Ngọc Minh xong rồi bước vô nhà.

Bà Nguyệt ngó con trai hỏi:

-Ủa chẳng phải giờ này con đang ở ngoài đường sao?

Anh Ngọc Minh trả lời mẹ:

-Con tranh thủ ghé về nhà 1 tí để lấy đồ. Mai con vẫn đi trực mẹ nói lại với ba giùm con.

Rồi anh lên gác lấy cái gì đó xong lại dắt xe đi. Ngọc Minh đóng cửa nói với mẹ bằng giọng bực tức:

-Anh ấy đi làm được 2 năm mấy rồi mà sao con thấy ảnh chẳng thay đổi được gì cả.

-Kệ nó đi.

.....

“Don’t give up! Everything will be find.”

“The time that we had I’ll keep like a photograph.”

“And hold you in my heart forever.”

“I’ll always remember you!”

5. Chương 5

Sáng hôm sau, Trang Ngọc Minh đến lớp sớm nhất. Cô thở dài nằm úp mặt xuống bàn. Càng nghĩ, Ngọc Minh càng bực cái nhà chết tiệt nào mới sáng sớm đã um sùm làm cô đang ngon giấc phải giật mình thức dậy. Trời hăng còn tờ mờ sớm. Sương sớm vẫn còn phủ khắp sân trường, trùm kín những hàng cây xanh mướt đang ngủ yên trong ngôi trường cổ kính. Hiện giờ các lớp học vẫn còn vắng hoe. 1 mình Ngọc Minh ngồi trong lớp nhìn ra cửa sổ mở rộng. Cả hành lang vắng lặng không tiếng động. Không gian dường như chìm ngập trong 1 khoảng không im ắng, lạnh lạnh không khí của mùa thu. Hương sương thấp thoáng len lỏi trong không khí. Nhẹ hít vào 1 làn khí trong lành, mát lạnh, cô gái Ngọc Minh khẽ cười. Gió chợt thổi, cả thế giới dường như lay động quanh cô gái bé nhỏ. Đâu đó vang lên 1 âm thanh kì lạ phá vỡ khoảnh khắc diệu kỳ, lung linh. Bực bội, Ngọc Minh thò đầu ra khỏi cửa sổ xem âm thanh “vô duyên” ấy ở đâu ra. Thấp thoáng trong màn sương là 1 bóng người cao lớn với quả bóng rổ trong tay. Thì ra chính quả bóng ấy đã gây nên tiếng động ấy. Ngọc Minh hét to:

-BẠN ƠI LÀM ƠN ĐI CHỖ KHÁC CHƠI BÓNG GIÙM ĐI!

Tiếng bóng dừng lại, Ngọc Minh mỉm cười hài lòng nhưng ngay sau đó là 1 giọng lạnh lẽo như sương sớm vang lên:

-Này, khoảnh sân này là của cô à Đầu Heo?

Ngọc Minh trừng mắt nhìn tên con trai vừa nói, cô mĩa mai đáp lại:

-Hừ! Phải khoảnh sân này của tôi đó thì sao?

Tên con trai cười nửa miệng khinh khỉnh hỏi lại:

-Ôi Đầu Heo trở thành bà chủ nhỏ của ngôi trường này rồi à?

-Nè nè. Cái gì mà bà chủ nhỏ hả tên Hàn Chết Tiệt kia?

-Cô tự hiểu đi nhé Đầu Heo. Mà cô còn gọi tôi là “Hàn Chết Tiệt” nữa thì tôi không để cho cô yên đâu đấy.

Ngọc Minh nheo mắt cười ngây ngô hỏi:

-Cậu làm gì tôi thiếu gia Hàn?

-Hừ chịu gọi đằng hoàng rồi sao?

Trang Ngọc Minh giơ ngón tay trở lên lắc lắc, cười cười nói:

-No no no! Tôi thấy cái tên Hàn Chết Tiệt rất thích hợp với cậu. Thấy sao hả?

Chàng trai không cười lạnh nhạt nhìn cô nói:

-Tôi cho cô biết chưa 1 ai dám gây sự với tôi. Và cũng chưa ai được yên nếu tôi muốn người đó phải đau khổ, khổ sở.

-Oh thế à? Tôi sợ rồi đấy.

Tên con trai ấy nhếch mép cười, nhạt nhẽo nói:

-Thôi không đôi co với loại con gái như cô.

Rồi cậu ta gần từng chữa 1 cách mĩa mai:

-Vô duyên, cọc cằn, thô lỗ and nhiều chuyện.

-Cậu... Còn cậu là thứ xấu xa, lẳng nhăng, ấu trĩ, stupid, unserious.

-Này! Cô tính chơi tiếng anh với tôi đấy à? Cho cô biết tôi sống ở nước ngoài từ năm tôi 2 tuổi đấy nhé. Đừng có mà bày đặt.

-Xí! Ai thèm bày đặt với cậu.-Ngọc Minh nhăn mặt, le lưỡi.

-Cô nên nhìn thấy gương mặt mình lúc này rồi hăng nói ai ấu trĩ nhé.

Kèm theo câu nói ấy là 1 cái vẩy tay đầy khiêu khích rồi tên kia bước đi để lại 1 mình Ngọc Minh tức ời là tức không biết nói gì.

Ngọc Minh gỡ đồng hồ ra xem.

“Đã 6h15 rồi sao? Vậy sao giờ này trời tối thế nhỉ?”-Ngọc Minh nghĩ.

Cô thiếp đi trong màn sương mỏng vậy quanh. Gió khẽ đùa trên mái tóc dài, mỏng tang của cô.

.....

-Dậy dậy đi sắp đến giờ vào học rồi.-1 giọng nói oang oang bên tai Ngọc Minh.

-Ai vậy? Mấy giờ rồi?-Ngọc Minh lồm bồm xoay đầu sang bên khác.

-Tui Vĩ Thanh đây. Dậy nhanh lên.

1 giọng nói khác nhẹ nhàng hơn khẽ gọi:

-Ngọc Minh à dậy đi. Tối giờ vào học rồi đấy.

Ngóc đầu dậy, Trang Ngọc Minh dụi mắt, vươn mình như con mèo lười. Vĩ Thanh chép miệng nhìn bạn nói:

-Trông bà lúc này chẳng khác gì 1 con mèo. Chỉ cần bà liếm mấy ngón tay và kêu meo meo nữa là thành 1 con mèo đeo kính.

Chính Đức nhìn cô bạn kể bên bật cười. Ngọc Minh uể oải nói:

-Thôi bà đừng chọc tui nữa. Mới sáng sớm đã gặp khắc tinh. Toàn xui xẻo.

Vĩ Thanh nhiều chuyện hỏi:

-Sao thế? Có gì à kể tui nghe coi.

-Ê tui mới phát hiện Hàn Chết Tiệt vô trường tập bóng rổ sớm lắm đó.

-Sao bà biết? Bà thấy chàng à?

-Ừ! Tên chết tiệt, chết dẫm, chết ôn đó mới sáng sớm đã gây chuyện với tui. Mà bà đừng dùng từ “chàng” giùm tui cái. Nghe ghê quá đi mất. Ủa mà mấy giờ rồi?

Chính Đức trả lời:

-7h rồi.

-Ủa vậy là tui ngủ lâu lắm rồi hả?

-Thì tụi này vào là thấy cậu đang ngủ ngon lành trên bàn nè.-Chính Đức trả lời.

Chuông reng, cô giáo bước vào lớp và 1 ngày nữa với những bài học mới bắt đầu.

.....

Đã 2 tiết học trôi qua, bầu trời vẫn xám xịt không chút nắng. Chuông ra chơi vang lên, 5 phút sau Triệu Nghi có mặt bên lớp Ngọc Minh. Ngồi xuống kế Vĩ Thanh, cô bạn nhìn ra ngoài trời, thở dài nói:

-Tiểu Minh trời có vẻ như sắp mưa thì phải?

Ngọc Minh ngược mắt nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, lơ đãng gật đầu. Chợt cô hỏi:

-Lần này có 2 chúng ta thôi phải không?

Triệu Nghi hơi giật mình, quay sang trả lời:

-Hả? Ừ! Nguyên Thảo không đi được.

-Hừ! Bao giờ cũng vậy. Học, học, học. Vậy thì kêu tui mình thứ 7 nào cũng về chỗ cũ làm gì cơ chứ.

-Thôi bà ơi trách nó làm gì. Vậy lát nữa bà có đi không?

-Tui không biết nữa. Còn bà?

-Thì lẽ xin mẹ rồi. Không lẽ không đi.

-Ok vậy tui đi.-Rồi cô quay sang Vĩ Thanh hỏi-Ê lát bà rảnh không?

Vĩ Thanh hỏi lại:

-Rảnh. Chi vậy?

-Ừ thì lát đi ăn chè với tui tui chứ chi. Đi không?

Vĩ Thanh hớn hỏ nói:

-Tất nhiên là đi. Gì chứ ăn là tui đi liền.

Chợt....

-Ôi mưa rồi!-Triệu Nghi thốt lên.

Ngọc Minh lặng lẽ nhìn từng giọt mưa trong suốt, lát phát bay. Như ngày nào còn học cấp 2. Cũng đã có những lần cô ngắm mưa như thế này. Ngọc Minh bước ra khỏi chỗ, Vĩ Thanh hỏi:

-Nè bà đi đâu vậy?

Ngọc Minh mỉm cười nói:

-Ồ tui có việc đi 1 tí. Lát tui quay lại.

Ngọc Minh bước dọc hành lang, hầu hết mọi học sinh đều đã vào lớp ngồi buồn chuyện. Lầu 3, nơi ít có người nào lên là chỗ trốn bí mật của Ngọc Minh. Cô đẩy cánh cửa gỗ đã cũ và bước vào trong. Nơi này là 1 khu vườn nhỏ nằm tách biệt khỏi các dãy hành lang. Nó nằm ở nơi cao nhất và cũng nhìn rõ ngôi trường nhất. 1 con đường rải sỏi dẫn vào trung tâm của khu vườn. Phía bên kia vườn là lan can bằng sắt đã phần nào rỉ sét do mưa nắng. Phía trên là dàn hoa thiên lý phủ kín dàn lưới gỗ. Ở 4 góc của khu vườn là những cột gỗ trắng với những dây thường xuân leo kín. Ở chính giữa vườn là 1 chiếc xích đu trắng treo bên dưới dàn hoa. Phía dưới xích đu cũng như xung quanh vườn là thảm cỏ xanh mượt, mềm mại. Rải rác trên cỏ là những bông cúc dại trắng muốt và mong manh đang thổi phất phật trong gió. Phần cỏ bên dưới cái xích đu được trồng hoa hồng trắng, tạo thành 1 vòng tròn nhỏ bao quanh bên dưới. Hiện giờ, xen kẽ giữa những bông cúc trắng là sắc tím của hoa Violet bé nhỏ. Dù đang mưa nhưng cô bé Ngọc Minh vẫn bước vào trong vườn và ngồi vào chiếc xích đu. Cô cảm thấy mình như được trở lại thành 1 cô bé ngày nào cùng anh trai chơi đùa ở công viên.

.....

-Anh hai đẩy nữa đi-Cô bé Ngọc Minh nài nỉ.

Trang Sơn Nhã lắc đầu nói:

-Thôi mệt quá. Em tự đẩy đi. Anh không đẩy nữa đâu.

-Anh hai! Anh Sơn Nhã tốt bụng của em. Anh không đẩy thì hết vui. Anh phải đẩy cơ. Anh mà không đẩy mai một người khác đẩy xích đu cho em ráng chịu đó nha.

Sơn Nhã le lưỡi nói:

-Xí! Ngoài anh ra còn ai dám đẩy xích đu cho em nữa chứ?

-Vậy thì anh đẩy xích đu tiếp đi anh.

Cô bé cứ tiếp tục nài nỉ. Cậu bé nhìn cô em gái bé bỏng của mình chịu thua nói:

-Được rồi, được rồi anh hai đẩy xích đu cho em chịu chưa?

Cô bé Ngọc Minh mỉm cười nắm lấy 2 sợi dây cho anh trai đẩy mình lên cao. Tiếng cười của cô bé vang vọng cả 1 khoảng sân đầy nắng ấm. Đó là 1 ngày trời trong xanh với những đám mây trắng bồng bênh trôi.

.....

2 đứa trẻ nằm bên nhau trên khoảng râm dưới bóng cây ngô đồng to lớn, lâu đời. Ngọc Minh chỉ lên 1 đám mây giòn xốp trên đầu hỏi anh trai:

-Anh Nhã, anh thấy đám mây đó nhìn giống cái gì?

Sơn Nhã nhắm mắt, hờ hững nói:

-Anh không biết.

-Em thấy nó giống 2 đứa chúng mình.

-Sao lại giống 2 đứa chúng mình?

Ngọc Minh hơi nheo mắt nói:

-Em cũng không biết nữa. Em thấy hình 2 đứa bé nằm bên nhau. Như thế chẳng phải là giống anh và em sao?

Sơn Nhã mắt vẫn nhắm, nói với em gái:

-Em tưởng tượng quá rồi đấy.

Quay sang nhìn anh trai, Ngọc Minh mỉm cười hỏi:

-Mai mốt lớn rồi anh hai vẫn phải đưa em đi chơi đấy nhé. Phải mua chè cho em nữa cơ. Nếu có bạn gái phải kể cho em nghe đấy nhé.

Sơn Nhã đưa tay cốc vào đầu cô em nói:

-Nhiều chuyện! Tại sao phải dẫn em đi chơi? Tại sao phải mua chè cho em ăn? Và tại sao anh phải kể chuyện tính cảm của mình cho em nghe?

Ngọc Minh mở to mắt nhìn anh trai nói đơn giản:

-Vì em là em gái của anh.

.....

Reng...reng...reng...

Tiếng chuông vọng lại từ xa làm Ngọc Minh giật mình, vội vã chạy về lớp. Người cô ướt mẹp, dính đầy nước mưa. Vừa đi qua lớp 11a3, 1 giọng nói trêu chọc vang đến tai cô:

-Đầu Heo! Cô vừa mới đi tắm về đấy à?

Quay đầu lại, Ngọc Minh lạnh lùng nói:

-Tôi tắm hay không thì liên quan gì đến cậu? Bộ cậu ghen tỵ à? Hàn Chết Tiệt.

-Này sao tôi phải ghen tỵ với loại con gái như cô chứ? Cộc cằn, thô lỗ, đánh đá.

-Tôi cũng không hơi đâu đối phó với cái loại hư hỏng, ta đây, lẳng nhăng, xấu xa, đáng ghét như cậu.

Nhăn mặt, lè lưỡi lêu lêu Lâm Phong, Ngọc Minh bỏ đi.

Bước vào chỗ ngồi, Chính Đức hỏi:

-Cậu đi đâu mà người ướt nhẹp vậy? Không thấy khó chịu à?

Ngọc Minh mỉm cười nói:

-Tớ không sao đâu.

Chính Đức ngẩn người nhìn cô bạn. Ngọc Minh ngậy thơ hỏi cậu:

-Này! Mặt tớ dính gì à?

Chính Đức ngượng ngừng nói, cảm thấy mặt nóng ran:

-Không có gì chỉ tại...

Ngọc Minh cười khúc khích hỏi:

-Tại gì?

-Tại cậu...cười...

-Cười làm sao? Xấu lắm à?

Chính Đức vội nói:

-Không phải! Cậu cười dễ thương lắm..

Ngọc Minh hơi ngạc nhiên nhưng cũng nhẹ nhàng nói:

-Cám ơn nhé! Lần đầu tiên có người nói như vậy với tớ đấy.

Chính Đức giả vờ chú tâm vào bài giảng nói:

-Ồ không có gì.

Như thế đấy. Chỉ vô tình như thế mà nụ cười của cô bạn ngày nào chợt in vào trong tâm trí của Lý Chính Đức. Cậu tự hỏi: “Tại sao ngày ấy mình lại không nhận thấy cậu ấy cười rất đáng yêu nhỉ?”. Có lẽ cô bé ngày xưa giờ đã trở thành 1 thiếu nữ duyên dáng nhưng cá tính và vẫn hồn nhiên, lạc quan như ngày nào.

Chính Đức khẽ cười.

.....

“Như là tia nắng ấm

Khẽ soi vào tim anh

Như những ngọn cỏ xanh

Em làm dịu ngày nắng

Như những giọt mưa ẩm

Vương vấn đầy vai anh

Và nụ cười của em

Là những nốt nhạc ngân

Bình yên và nhẹ nhàng.”

6. Chương 6

Mưa cứ tiếp tục rơi cho tới tận chiều. Ngọc Minh nói với Triệu Nghi khi mọi người cùng nhau ăn cơm trong căn-teen:

-Nếu vậy thì có lẽ chúng ta không đi ăn chè được đâu.

Triệu Nghi nhìn ra cửa, gật đầu. Vĩ Thanh chất lưỡi nói:

-Haizz... Thật không tin được vừa được rủ đi ăn chè thì trời lại mưa.

Ngọc Minh trêu:

-Số bà không được hưởng rồi Vĩ Thanh.

Chính Đức hỏi 3 cô gái:

-Các cậu tính đi chơi à?

Triệu Nghi vừa kịp mở miệng thì 1 giọng nói lạnh lạnh, ngọt xót vang lên sau lưng họ:

-Chính Đức à sao cậu không qua kia ngồi với chúng tớ?

Ngọc Minh nhăn mặt, khó chịu nói:

-Cậu làm gì ở đây? Không ai mời cậu.

Cô gái kia yểu điệu hất mái tóc dài óng mượt ra sau lưng, điệu đà nói:

-Xì không ai thèm tham gia với các người.

Rồi cô ta quay sang nở nụ cười đáng yêu với Chính Đức nói:

-Chính Đức, cậu qua ngồi với bọn tớ nhé?

Chính Đức cười, lịch sự nói:

-Mình xin lỗi! Có lẽ bữa khác vậy nhé!

Nụ cười của cô gái hơi héo, buồn buồn nói:

-Vậy thì thôi. Nhưng ngày mai cậu phải ngồi với bọn tớ đấy.

Hất mái tóc qua vai 1 cách yêu kiều, cô gái quay lưng bước đi. Ngọc Minh nheo mắt nhìn cô ta còn Vĩ Thanh giả bộ bắt chước động tác hất tóc của cô gái. Triệu Nghi nhìn cô ta lắc đầu nói:

-Tui ghét nhất là loại con gái như vậy.

Vĩ Thanh nhún vai nói:

-Đồ hư hỏng!

Chính Đức hỏi Ngọc Minh:

-Sao thế? Các cậu không ưa bạn ấy à?

Vĩ Thanh nói lớn:

-Làm ơn đừng dùng từ “cậu ấy”. Nghe chướng tai quá đi mất.

Ngọc Minh làm bộ nôn oẹ rồi nhìn Chính Đức nói:

-Con nhỏ đó là Hàn Thừa Ngân em họ của thiếu gia Hàn Chết Tiệt đấy. Cô ta học chung lớp với chúng ta.

Chính Đức nhìn sang bàn của cô gái ấy rồi quay sang nói với Ngọc Minh:

-Sao tớ chưa thấy bao giờ?

Ngọc Minh ngạc nhiên hỏi:

-Cậu đi ngang bàn cô ta mỗi ngày mà không thấy sao?

Vĩ Thanh chen vào nói:

-Hồi đầu năm, cô Mạc chủ nhiệm xếp cô ta ngồi kế Tiểu Minh, đúng là 1 năm kinh khủng nhỉ?

Ngọc Minh gật đầu tiếp tục nói:

-Từ hồi lớp 10 tớ và cô ta đã ghét nhau rồi. Đến năm lớp 11 thì trở thành kẻ thù. Cô ta xỏ xiên tớ đủ điều, biến tớ thành trò cười cho thiên hạ. Cô ta chẳng bao giờ chịu học hành cho đàng hoàng cả. Mọi bài thi hay kiểm tra đều nhờ 2 đứa bạn ngốc nghếch đó làm giùm. Cô gái đeo kính tóc dài ấy là Tống Thượng Nguyên, học sinh giỏi nhất lớp ta. Người kia là Khương Lạc Vĩnh, Phó tổng biên tập báo trường.

-Cậu đứng thứ mấy trong lớp?-Chính Đức hỏi

-Thứ 2.

-Giỏi nhỉ?

-Quá khen! Công sức cố gắng của tớ đấy. Cậu còn nhớ hồi tụi mình học lớp năm không?

-Nhớ thì sao?

-Thì lúc đó cậu học giỏi hơn tớ còn gì. Tớ vẫn còn nhớ lần kiểm tra đó, mặc dù cô đã giảng vậy mà tớ vẫn không hiểu.

-À tớ đã quăng giấy có ghi đáp án qua cho cậu chép phải không?

-Ừ! Lần đó cô nhìn 2 đứa chúng mình quá trời.

2 người cùng cười khi nhắc lại hồi ức đó. Vĩ Thanh hỏi:

-Hồi đó 2 người thân lắm hả?

Ngọc Minh thôi cười, Chính Đức trả lời:

-Ừ! Tụi này còn 1 người bạn nữa.

Ngọc Minh lặng lẽ trả lời:

-Trần Hạ Trang. Lên cấp 2, tớ học trường khác còn 2 cậu học chung 1 trường.

Chính Đức gật đầu, Triệu Nghi nhìn Ngọc Minh. Chợt 1 tiếng cười vang lên kèm theo đó là 2 chữ:

-Đầu Heo!

Siết chặt cái muống, Trang Ngọc Minh gần lại 3 chữ:

-Hàn Chết Tiệt!

Ào...

Triệu Nghi kêu lên, Ngọc Minh nhảy bật dậy, Vĩ Thanh cũng đứng lên. Ngọc Minh trừng mắt nhìn người đã làm đổ nước ngọt lên người mình. Cô đuổi theo nắm tay người con gái đó lại, giận dữ nói:

-Này bạn kia! Bạn làm đổ nước ngọt lên người tôi còn không mau xin lỗi đi.

-Buông tay bạn gái tôi ra.-Lâm Phong lạnh lùng nói.

Ngọc Minh không buông, lạnh nhạt nói với người con gái ấy:

-Đừng bắt tôi nói lại lần thứ 2. Xin lỗi đi!

Cô gái kia cười khinh khỉnh nói:

-Tại sao tao phải xin lỗi mày chứ? Mày mau xin lỗi anh Lâm Phong đi. Đồ Đầu Heo.

Ngọc Minh cười lạnh. 1 tiếng vút trong không khí và.... Chát. Tiếng bát tai chát chúa vang lên, cả nhà ăn đều nhìn họ, Ngọc Minh nhìn cô gái kia nói:

-Đừng có gọi tao bằng cái mồm thô tục của mày. IQ của mày tới đâu mà nói tao là Đầu Heo? Nếu mày đủ thông minh thì đừng có đụng đến tao. Tên này có đáng à phải làm vậy không?

Cô gái kia 1 tay ôm mặt trừng mắt nhìn Ngọc Minh, mắt rưng rưng nói:

-Mày....

-Tao làm sao? Anh Lâm Phong yêu dấu của mày đâu? Sao không ra mặt bênh vực bạn gái chứ hả? Hay đối với cậu ta mày chỉ là món đồ chơi không hơn không kém? Suy nghĩ chút đi. Con gái chúng ta xứng đáng bị coi thường như vậy à?

Triệu Nghi và Vĩ Thanh nhìn nhau mỉm cười, cùng thì thầm:

-Chạm đúng mạch rồi.

Cô gái kia không biết phải nói gì, quay sang nhìn Lâm Phong cầu cứu nhưng đáp lại là ánh mắt lạnh lẽo không chút cảm xúc. Cô gái tội nghiệp òa khóc, chạy mất. Ngọc Minh quay sang nói với Lâm Phong:

- Tôi cho cậu biết. Nếu biết điều thì đừng có nhờ bạn bè cậu chơi tôi. Tôi không hiền đâu đấy đối với loại người như cậu. Tôi cảnh cáo cậu tôi sẽ ăn miếng trả miếng với cậu tới cùng đấy.

Lâm Phong nhìn cô gái trước mặt mình, cười nhạt nói:

-Là cô khiêu chiến đấy nhé. Đừng hối hận vì điều này.

.....

Ngọc Minh hỏi:

-Anh à anh kéo em đi đâu vậy?

Tae Min đứng lại, nhìn Ngọc Minh nói:

-Anh đã nói với em là đừng có gây chuyện với Hàn Lâm Phong mà.

Khoanh tay trước ngực, Ngọc Minh không cảm xúc, nói:

-Đó là chuyện của em. Liên quan gì tới anh?

-Anh luôn coi em là em gái của anh nên dĩ nhiên là có liên quan tới anh.

-Em không cần anh quan tâm đến chuyện của em. Ok? Đây là việc của em. Là chuyện riêng của em.

-Anh biết nhưng anh không muốn em phải chịu đựng nhiều thứ. Em không muốn thực hiện giấc mơ của mình sao?

-Tất nhiên là em muốn. Anh không cần phải nhắc em. Anh và cậu ta có quan hệ gì với nhau?

-Anh và cậu ta lớn lên cùng nhau nên anh hiểu cậu ta rất rõ. 1 khi cậu ta đã muốn thì không gì có thể ngăn cản được cậu ta đâu. Anh đã từng chứng kiến cảnh cậu ta hành hạ 1 học sinh do đó anh không muốn em cũng bị như vậy. Em còn nhiều việc cần phải thực hiện.

-Em cảm ơn vì anh đã lo cho em nhưng mọi chuyện đã lỡ rồi. Em không còn cách nào khác. Nếu anh coi em như em gái thì hãy giúp em chứ đừng khuyên em phải hạ mình trước loại người thiếu nhân cách như cậu ta.

Tae Min nhìn Ngọc Minh 1 hồi lâu rồi mỉm cười nói:

-Ok ! Anh sẽ giúp em nhóc con. Cho anh hai ôm em gái cái coi.

Ngọc Minh mỉm cười để cho Tae Min ôm mình 1 cái.

Khi cả cùng nhau đi về lớp, Tae Min hỏi:

-Anh hai em dạo này thế nào?

Ngọc Minh lặng lẽ nói:

-Vẫn thế. Anh ấy ít khi về nhà lắm. Lúc nào cũng nói là đi trực. Em rất ít khi nói chuyện với anh ấy. Hôm qua anh ấy về nhà, em hỏi, anh ấy không thèm đáp trả cũng như nhìn em lấy 1 cái. Ba cũng không nói chuyện với anh ấy.

-Vậy còn mẹ em?

-Mẹ cũng giận anh ấy về chuyện đó. Mẹ khuyên anh ấy nhiều lần rồi nhưng anh ấy không nghe.

-Vẫn còn quen với người đó sao?

-Vâng!

-Em thấy người con gái đó thế nào?

-Em chỉ mới gặp người đó 1 lần. Em cũng không quan tâm lắm. Thành thật mà nói chuyện anh em quen ai hay thích ai em không có ý kiến.

-Vậy sao em phải quan tâm?

-Vì bố mẹ. Em không muốn bố mẹ phải khổ tâm về anh ấy nữa. Anh ấy cũng không giống như ngày xưa nữa.

-Em nói vậy là sao?

-Lúc còn nhỏ, anh ấy yêu thương em lắm. Lúc nào cũng cưng chiều em như 1 cô công chúa vậy mà bây giờ thì...

-Không còn nữa à?

-Không hẳn là vậy. Em thật tình không hiểu anh ấy đang nghĩ gì nữa. Dường như trong mắt anh ấy, người con gái đó là tất cả. Còn em... Em không biết anh ấy có còn thương em, còn xem em như 1 cô em gái nhỏ nữa hay không.

Tae Minh vòng tay ôm lấy vai Ngọc Minh nói:

-Anh nghĩ anh ấy chắc chắn rất thương yêu em và luôn coi em là 1 cô em gái nhỏ. Làm sao không có người anh nào lại không yêu thương em gái mình chứ. Đặc biệt là khi có 1 người em gái giỏi như em.

Ngọc Minh bật cười nói:

-Anh là người đầu tiên nói em giỏi đấy. Mà... theo anh thì em giỏi theo mặt nào?

-Học tập. Anh không có dịp thấy em ở nhà thì làm sao biết được.

-Đúng rồi! Anh mà thấy em ở nhà thì khỏi nói. Em lười kinh khủng. Mà anh thấy em là loại con gái như thế nào?

-Em muốn anh nói thật hay lịch sự đây?

-Nói thật thử xem.

-Uhm! Em có hơi dữ nè, ăn nói thì không dịu dàng cho lắm. Cũng chẳng biết làm điệu như các cô gái khác. Đôi lúc hơi bị thẳng thắn quá. Nhưng được cái là thành thật và mạnh mẽ. Em không hay khóc như người khác. Không thích nhõng nhẽo nhiều.

-Anh nói cũng đúng. Mẹ cũng nói em vậy nhưng anh thiếu 1 vài điều.

-Điều gì?

-Em cực kì cầu thả và vụng về. À còn đánh đá nữa.

Tae Min bật cười nói:

-Anh không nghĩ em đánh đá đâu em gái.

Ngọc Minh nhìn Tae Min nói:

-Em thật may mắn khi gặp được 1 người như anh. Và cũng thật may mắn khi là em gái của anh đấy anh Tae Min à.

Tae Min bật cười xoa đầu Ngọc Minh nói:

-Em gái Trang Ngọc Minh gọi tên anh trai xem nào.

-Anh hai Shin Tae Min!

2 người cùng cười. Trông như 2 anh em thật sự vô cùng đáng yêu và hồn nhiên.

.....

1 thế giới tươi đẹp

Anh cầm tay em đi

Là chỗ dựa vững chắc cho tâm hồn em

Mang đến cho em sự bình yên và thanh thản

Anh là 1 bến bờ ấm áp

Sẵn sàng ở bên khi em cần đến nhất

Luôn che chở cho em khỏi những điều khắc nghiệt

Là vầng dương rực rỡ giữa trời xanh

Anh xua tan những đám mây ảm đạm

1 vườn cây rực sáng trong ánh nắng

Lấp lánh và sáng chói

Anh....

Thiên thần của niềm tin!

7. Chương 7

-Ngọc Minh về thôi! Lẹ đi!-Vĩ Thanh hối.

-Biết rồi. Biết rồi. Đợi tí-Ngọc Minh vừa thu dọn đồ vừa nói.

Trời vẫn còn mưa khi họ ra về. Ngọc Minh vừa dắt xe ra thì...

-Không phải chứ?-Cô thở dài nhìn chiếc xe đạp.

Chính Đức và Vĩ Thanh cũng vừa dắt xe ra hỏi:

-Sao thế?

-Xe tui bị bể bánh rồi.

Tiếng máy xe nổ lớn rồi phóng vọt qua mặt họ. Nước mưa văng cả lên người của 3 người bạn. Ngọc Minh tức giận nhìn theo chiếc xe gấn máy, nói:

-Chắc chắn là do tên Hàn Chết Tiệt đây.

Chính Đức lo lắng hỏi:

-Trời đang mưa đấy. Gần đây có tiệm sửa xe nào không?

Vĩ Thanh gật đầu nói:

-Hơi xa. Ờ Tiểu Minh bà dắt xe được không?

-Tui đâu có què. Tất nhiên là dắt được rồi.

Cả 3 ra khỏi cổng. Mãi 15' sau họ mới tới được tiệm sửa xe. Cả 3 đều ướt nhẹp như chuột. Vĩ Thanh cao giọng gọi:

-Chú ơi! Sửa giùm cháu chiếc xe này đi ạ.

Rồi lại tốn 1 khoản tiền cùng với 15' nữa để sửa xe. Khi dắt xe ra khỏi tiệm, Ngọc Minh nhìn trời giờ vẫn còn mưa lất phất nói với Vĩ Thanh:

-Cảm ơn bà nha! Bà về đi để mắc công mẹ bà lo nữa.

-Trời bà khách sáo với tui từ hồi nào vậy hả? Tui là bạn bà mà, có gì đâu.

2 cô gái mỉm cười với nhau rồi Vĩ Thanh đạp xe đi. Chính Đức cất tiếng nói:

-Chúng mình về thôi.

Trên đường về, Chính Đức và Ngọc Minh tha hồ trò chuyện. Khi về tới đầu hẻm, Ngọc Minh nhìn cậu bạn mỉm cười nói:

-Lâu lắm rồi mới có người đi chung với tớ về như vậy đó. Hôm nay vui ghê, cảm ơn cậu nhé.

Chính Đức mỉm cười nói:

-Có gì đâu. Bạn bè mà.

-Thôi pp nha. Tớ vô nhà đây. Nếu có bài gì cần giúp thì cứ sang tìm tớ.

-Ừ! Cậu vào đi.

.....

Ngọc Minh trút bỏ bộ đồng phục ướt nhẹp ra khỏi người rồi bắt đầu xả nước. Mùi hương xà phòng quen thuộc làm cô cảm thấy thoải mái hơn. Cầm chiếc lược chải mái tóc mỏng ướt nước của mình, Ngọc Minh khẽ ngẫm nghĩ:

“Phải chăng việc gây chiến với Hàn Lâm Phong là 1 sai lầm?”

Cô không muốn bị mất tập trung trong việc học nhưng cũng không muốn nhìn thấy cái tên đáng ghét đó coi người khác không ra gì, đặc biệt là con gái. Ngắm nhìn gương mặt của chính mình trong tấm gương, những hình ảnh ngày đó như trở lại. Mới ngày nào, khi đứng trước tấm gương này, cô, Trang Ngọc Minh vẫn còn là 1 đứa trẻ hay mặc cảm. Đã có những lúc cô muốn gương mặt của mình trở nên xinh đẹp, đáng yêu hơn và hơn bao giờ hết cô muốn những cái mụn đáng ghét biến mất khỏi mặt mình. Nhưng rồi cô chợt nhận ra hình thức không còn là quan trọng. Cho dù là thế nào, mình cũng nên là chính mình. Sẽ có lúc bản thân mình sẽ trưởng thành, sẽ thay đổi và đó không phải là bây giờ. Và giờ đây trong tấm gương ấy là 1 gương mặt trắng trẻo, mịn màng và không 1 tí mụn. Cô cũng đã học được cách chấp nhận những điều thực tế mà mình bắt buộc phải chấp nhận. Không 1 ai có thể phủ nhận những điều không thể thay đổi. Nhìn những bọng xà phòng trắng mịn trên người, Ngọc Minh mỉm cười. Cô cảm thấy tự hào bởi cái dáng của chính mình. Điều mà cô hài lòng nhất về bản thân. Tất nhiên là ngoài cái não và lý trí. Mới hôm nào cô còn ngốc nghếch lo sợ rằng mình sẽ không cao hơn nữa vậy mà bây giờ cô đã đạt được cái chiều cao cô không ngờ tới. 1m68. Chỉ trong vòng 2 năm mấy. Choàng cái khăn tắm lên người, Ngọc Minh bước lên gác. Mở chiếc máy tính lên, Ngọc Minh chợt muốn viết 1 cái gì đó. Cô luôn thích viết để giải tỏa tâm trạng của mình. Ngoài bản thân cô ra không 1 ai biết về sở thích này.

Mở Windows Media Player lên, Ngọc Minh bước ra ban công, chìm vào giai điệu nhẹ nhàng vang lên sau lưng cô. Ngọc Minh luôn thích nghe những bản nhạc với giai điệu nhẹ nhàng, buồn buồn cho dù là ngôn ngữ gì. Để tâm hồn có thể thư giãn và thoải mái, để có thể chìm đắm trong không gian dịu ngọt của 1 phong cảnh yên bình, trải dài bất tận. Đôi lúc là những ngọn đồi xanh mượt, ngập nắng với bóng cây ngô đồng hay cây táo to lớn. Hay là 1 khu rừng nhỏ với thảm cỏ mượt mà cạnh 1 dòng suối trong suốt lấp lánh ánh nắng và những ngọn cây rì rào trong gió. Hay có khi là cầu vồng sau cơn mưa, lấp lánh màu sắc, rực rỡ nơi chân trời. Rồi lại tới cái khung cảnh vắng lặng của 1 mùa đông giá buốt trong những bản Ballad nhẹ nhàng. 1 rừng thông phủ đầy tuyết trắng, 1 ngôi làng nhỏ với những mái nhà thấp sát nhau phủ đầy những bông tuyết dày xấp. Đâu đó là những làn khói xám mang theo hơi ấm của yêu thương lan tỏa trong không gian, làm dịu đi cái khắc nghiệt của 1 mùa đông dài. Và hơn bao giờ hết là ánh lửa ấm áp cùng tiếng nói cười và tình yêu thương của mọi người dành cho nhau. 1 tình bạn, 1 mái nhà và 1 gia đình đầm ấm. Để rồi thế chỗ cho những cơn mưa dai dẳng, đượm buồn của những bản tình ca dịu dàng. Hình ảnh của 1 đôi trai gái trong cơn mưa phùn ẩm ướt. Nhịp đập của 2 con tim dưới 1 làn mưa ấm. Và có khi là những giọt nước mắt của chia ly, đau đớn, giận hờn và 1 tâm trạng khó diễn tả. Sự hồn nhiên, đáng yêu của 1 cô gái dưới bầu trời đêm hay những bông tuyết. Vì sao nhỏ bé, lẻ loi trong bầu trời rộng lớn chờ đợi 1 phép màu. Mặt trăng, dịu dịu nhưng cô đơn, nhìn ngắm những người có được 1 tình yêu, 1 sự yêu thương mà nàng không có được. Mong cho những ai có được 1 tình yêu thực sự hãy trân trọng và giữ gìn, đừng để đánh mất. Cảm giác hối tiếc chỉ đến đối với những ai không biết nắm giữ. Có những thứ rất quan trọng mà đôi khi đánh mất rồi mới biết được nó quan trọng đến mức nào. Và rồi sống trong sự hối tiếc vì không biết trân trọng và giữ gìn.

Giai điệu, tình cảm trong sáng là phép màu kỳ diệu của cuộc sống. Âm nhạc giải tỏa nỗi niềm của mỗi con người để cho người ta nhận thấy những gì đã đi qua và những gì ở lại. Biểu đạt tình cảm của trái tim. Ngân vang trong từng giai điệu là 1 cảm xúc, 1 điều gì đó. Đôi khi là lòng tin, có lúc lại là nỗi đau và có lúc là 1 lời khuyên.

Chợt Ngọc Minh lại nhận ra 1 điều nữa cho chính bản thân của mình. Nếu cảm thấy thiếu tin tưởng, sợ hãi hay cô đơn hãy nghĩ đến những người xung quanh. Những người ta yêu quý nhất, nghĩ đến ánh sáng của 1 thứ gì đó mạnh mẽ nhất trong trái tim. Đừng sợ phải thất bại nếu như đó chính là sự cố gắng chân chính của bản thân. Nếu cảm thấy khó xử hãy chìm vào 1 thế giới của riêng mình với 1 không gian yên bình nhất. Để cho tâm trí quay lại quá khứ, những gì đã qua đôi lúc lại làm mình nhận ra vấn đề. Và rồi khi quay trở lại thực tại, hãy mỉm cười và nghĩ rằng mọi chuyện rồi sẽ qua, tất cả đều là 1 ẩn số đơn giản mà mình chỉ cần suy nghĩ là thấy ngay vấn đề. Khi đó mọi thứ sẽ trở nên dễ dàng và đơn giản hơn.

.....

Ngày hôm đó là 1 ngày đầy mưa, kết thúc 1 mùa đông dài và chuẩn bị chào đón 1 mùa xuân mới đến. Sau 1 giấc ngủ dài, Trang Ngọc Minh thức dậy với ý nghĩ đầu tiên trong đầu. Chộp ngay lấy cái điện thoại, cô bấm số của Vĩ Thanh. 1 đoạn nhạc dài vang lên với dòng giai điệu quen thuộc và ngay sau đó là tiếng nói của cô bạn:

-Hello! Làm gì gọi tui sớm vậy hả?

Ngọc Minh cười, tinh nghịch nói:

-Nè công chúa của tui ơi, có biết mấy giờ rồi chưa hả?

-Đợi tí để coi đồng hồ.-Có tiếng lạch cạch và giọng ngái ngủ của Vĩ Thanh nói tiếp-Mới có 8h sáng à cô bạn yêu quý của tôi.

-Dậy đi. Tui cho bà 30' để chuẩn bị. 8h30 gặp tui ở quán kem gần trường mình nhé. Nhanh lên đây.

Cúp máy, Ngọc Minh hớn hở chạy xuống nhà. Sau khi ăn sáng, cô chọn ình 1 bộ đồ thoải mái mà vẫn hợp với phong cách thường ngày của bản thân. Buộc mái tóc dài, hơi nâu của mình xéo sang 1 bên, kẹp thêm chiếc nơ màu xanh biển lên tóc. Ngọc Minh nhìn mẹ và ba nói:

-Con đi chơi tí nhé. Lát trưa con về. Nha?

Ba Ngọc Minh, 1 người trầm lặng và ít nói vẫn cứ ngồi đọc báo không có phản ứng gì. Bà Lệ Nguyệt nhìn con gái nói:

-Đi đâu thì nhớ về sớm đó. Lái xe cẩn thận biết chưa hả?

Cô gái cười tinh nghịch, nhăn mặt nói:

-Con biết rồi mà mẹ. Ba mẹ con đi.

Dắt xe đạp ra cửa, Ngọc Minh leo lên xe mở máy và cho chiếc xe đạp điện chạy ra ngoài đầu hẻm. Chẳng bao lâu sau, cô đã ngồi dưới những tán dù be bé sọc xanh trắng quen thuộc. Vừa kêu ly kem trái cây thì Vĩ Thanh đến. Ngồi xuống đối diện với Ngọc Minh, Vĩ Thanh cau có hỏi:

-Gì thế? Tui đang tính ngủ nướng thì tự nhiên bị bà dựng dậy.

Cười tươi, Ngọc Minh nói:

-Thôi đừng giận. Tui muốn bàn với bà về kế hoạch trả thù tên Hàn Chết Tiệt nè.

Múc thìa kem dâu cho vào miệng, Vĩ Thanh hỏi:

-Bà thực sự ghét cậu ta à?

-Chứ sao nữa. Bộ bà thì không à?

-Thật sự thì không ghét lắm. Vì cậu ta rất đẹp giai. Bà không thấy thế sao?

-Tui không quan tâm. Mà bà nghĩ cách giúp tui đi chứ.

-Ok! Ủa mà Triệu Nghi đâu?

-Không gọi. Mẹ cậu ấy sẽ không cho cậu ấy đi đâu. Giờ thì bắt đầu thôi.

-Uhm! Trét mắt mèo thì sao?

-Ác quá.

-Phấn?

-Quá lộ liễu.

2 cô gái đưa ra rất nhiều kế hoạch. 2 ly kem cũng với dần đi theo thời gian. Chợt Ngọc Minh nhìn thấy 1 dáng người rất quen thuộc bước vào quán. Cô quay sang nói với Vĩ Thanh:

-Đợi tui 1 chút nha.

Bước ra khỏi chỗ, Ngọc Minh đi đến 1 chiếc bàn gần ngay cửa. Nơi đó, 1 chàng trai và 1 cô gái đang ngồi. Người con gái với làn da rám nắng, khuôn mặt hơi dài và mái tóc khô, xù lên như rơm đang mỉm cười. Ngọc Minh kêu lên:

-Nguyên Thảo! Mà làm gì ở đây?

Nguyễn Thảo bất ngờ nhìn bạn nói:

-Tao có hẹn ở đây còn mày?

-Tao cũng vậy. Ai đây?-Ngọc Minh chỉ tay vào người con trai ngồi đó.

Nguyễn Thảo hơi đỏ mặt nói:

-Đây là bạn trai tao. Anh Hàn Hạo Trương. Anh à đây là bạn thân của em hồi cấp 2 đến giờ đây.

Người con trai kia mỉm cười với Ngọc Minh cô nhìn cậu ta nói:

-Trông cậu rất giống 1 người mà tôi quen.

Hạo Trương bật cười nói:

-Dĩ nhiên rồi. Mình biết bạn. Anh Lâm Phong là anh của mình.

Ngọc Minh há hốc mồm hỏi lại:

-Cái gì? Cậu là em của Hàn Chết à quên Hàn Lâm Phong à? Vậy cậu nhỏ tuổi hơn

Nguyễn Thảo sao?

-Không! Chúng mình là sinh đôi.

-Hèn gì giống tên đó ghê.

Nguyễn Thảo hỏi Ngọc Minh:

-2 người quen nhau à?

-Không! Tao quen với anh trai của bồ mày.

Có tiếng người gọi:

-Ê Tiểu Minh bà tính bỏ tui ở đây à?

Ngọc Minh quay lại nhìn Vĩ Thanh rồi nói:

-Thui tao đi đây. Có gì mốt gặp. Chào cậu!

Quay lại bàn, Ngọc Minh nói:

-Ê! Tui mới vừa biết 1 điều nè.

-Điều gì?

-Hàn Lâm Phong có 1 người em sinh đôi đó.

Vĩ Thanh sắc kem ho khụ khụ, trợn mắt hỏi lại:

-Em sinh đôi? Có bồ chưa? Sao bà biết?

Ngọc Minh chỉ ta về phía bàn gần cửa nói:

-Cậu ta đó. Có bạn gái rồi. Cô gái đó tên là Trần Nguyễn Thảo. Bạn thân của tui từ hồi cấp 2. Tui vừa nói chuyện với họ đó. Mà bà có kể gì chưa?

Hơi thất vọng, Vĩ Thanh nói:

-Rồi!

-Cách gì?

-Dùng keo là chắc ăn nhất.

-Keo gì? Keo mau khô lắm.

-Nghe tui nói đây. Chúng ta cần phải theo dõi xem chỗ ngồi lẫn giờ giấc của cậu ta như thế nào rồi mới thực hiện kế hoạch này được.

-Nhưng tui muốn trả thù vụ chiếc xe.

-Đơn giản thôi. Trét mứt vào tay lái xe của cậu ta là được.

-Đơn giản nhỉ? Nhưng có dễ nhận ra không?

-Không! Nếu bà biết cách làm. Yên tâm. Tui là trùm trong lĩnh vực này mà.

-Chắc không đó?

-Cứ tin tui.

-Ok! Giờ thì bắt tay vào kế hoạch thôi.

Trả tiền kem xong 2 cô gái bắt đầu đi sắm “dụng cụ”. Họ vào siêu thị, lựa những loại mứt dính nhất và gần như trùng màu với tay lái chiếc xe gắn máy của Lâm Phong. Mua những tuýp kem đánh răng gần như trong suốt. Hồ dính loại xịn nhất. Keo dán sắt lẫn những loại keo sữa thượng hạng đủ loại. Bằng keo 2 mặt dạng trong suốt. Rồi họ tới những nơi bán hóa chất và các trường học để tìm loại bom thúi. Mua cả túi kẹo cao su thổi bong bóng đủ vị và màu. Những bình xịt sơn đủ màu. Sau khi mua, họ chất đầy giỏ xe và về nhà. Ngọc Minh hôn hờ dất xe vào nhà, ôm đống đồ lên gác trước sự ngạc nhiên của bà Nguyệt. Bước xuống nhà, cô hỏi mẹ:

-Anh hai không về hả mẹ?

-Ai biết đâu được nó. Lên kêu ba dậy ăn cơm nhanh lên.

Ngọc Minh vui vẻ cất tiếng kêu:

-BA ƠI DẬY ĂN CƠM!

Bà Lệ Nguyệt chắt lưỡi nói:

-Con gái con đứa. Lên kêu đằng hoàng thì mày chết à?

.....

Tối đó trên Status của Ngọc Minh hiển thị dòng chữ:

“Ta sẽ i biết tay. Kẻ khinh người đáng ghét kia.”

Báo hiệu 1 trận chiến sắp sửa bùng nổ.

.....

Good luck to you!

Những tháng ngày tiếp theo sẽ như thế nào ấy nhỉ?

Tất cả có lẽ đều dựa vào số phận thôi.

Ấy thế nhưng ai cũng thể thay đổi số phận của chính mình.

Chính bạn tạo ra số phận của bạn!

Và cũng chỉ có bạn mới có thể thay đổi số phận của bản thân.

8. Chương 8

Trang Ngọc Minh nhấp nhồm trên ghế đợi hết giờ để bàn bạc với Vĩ Thanh. Chuông vừa reng, Ngọc Minh đã hỏi ngay:

-Thế nào?

Vĩ Thanh nhìn bạn, tròn mắt nói:

-Lần đầu tiên tui thấy bà kích động đến thế đấy.

-Đừng có trêu tui.-Rồi như chợt nhớ ra điều gì đó, Ngọc Minh quay sang nói với Chính Đức-Lát hết giờ cậu chở tớ về được không?

Chính Đức ngạc nhiên hỏi:

-Cậu không đi xe à?

-Không! Hôm nay tớ có việc nên không đi xe. Thế nên cậu chở tớ về được không?

-Được thôi.-Cậu mỉm cười rồi ra khỏi lớp.

Không lâu sau, anh Tae Min và Triệu Nghi bước lại chỗ họ. Shin Tae Min mỉm cười, vui vẻ hỏi:

-2 đứa đang làm gì thế?

Ngọc Minh cười tươi nói:

-Tụi em có 1 kế hoạch cho Hàn Chết Tiệt.

Triệu Nghi hỏi ngay:

-Kế hoạch gì thế? Kể đi!

Vĩ Thanh trịnh trọng lôi 1 hũ mứt vải ra khỏi cặp, đặt lên bàn trước con mắt khó hiểu của Tae Min và Triệu Nghi.

-Vậy là sao? Tui đâu có muốn ăn mứt.-Triệu Nghi khó hiểu hỏi.

Ngọc Minh bật cười giải thích:

-Tui muốn trả thù vụ chiếc xe nên mới sử dụng kế này. Trét mứt lên xe hắn.

Tae Min hỏi lại:

-Vụ chiếc xe gì?

-Hắn ta đâm xì bánh xe của Ngọc Minh. Do đó tụi em sẽ trét mứt lên xe hắn.

-Vậy thôi sao?-Triệu Nghi nói

-Tất nhiên là không. Tui và Vĩ Thanh sẽ theo dõi giờ sinh hoạt và chỗ ngồi của hắn. Sau đó....

-Làm sao?-Tae Min hỏi lại.

Vĩ Thanh cười gian ác nói:

-Tụi em sẽ trét keo lên bàn ghế của cậu ta. 2 người nghĩ sao?

Triệu Nghi bật cười nói:

-Hay! Ai nghĩ ra kế hoạch này vậy?

-Tui chứ ai.-Vĩ Thanh hất mặt lên trời, tự mãn nói.

-Anh Tae Min anh thấy sao?-Ngọc Minh nhìn Tae Min hỏi.

ShinTae Min nhìn cô em gái nói:

-Anh thấy sơ hở tùm lum. 2 em trét keo không nghĩ là keo sẽ khô sao?

Vĩ Thanh xua tay nói:

-No, no, no! Em đã tính rồi anh khỏi phải lo. Nếu trộn keo dán sắt với keo sữa thì thời gian để keo khô là rất lâu.

-Nhưng nhiều nhất cũng chỉ 20' là keo khô. Đặc biệt là khi em trộn lại với nhau như vậy.

Ngọc Minh tiếp lời:

-Không dễ đâu anh nếu như trộn vào đó 1 ít hợp chất chống tác dụng với không khí. Giống như thuốc chống ẩm trong các loại thức ăn đóng gói như bánh Trung Thu ấy. Nó sẽ làm giảm thời gian khô keo.

-Bà chắc không vậy? -Triệu Nghi nghi ngờ hỏi

-Tôi chưa biết. Tối nay tôi sẽ thử nghiệm.

-Vậy còn mứt? Em làm gì với thứ này? -Tae Min chỉ tay vào mứt trên bàn hỏi.

Vĩ Thanh xoay xoay hộp mứt nói:

-Em tính sẽ trét lên yên xe hoặc tay lái. Anh nghĩ sao?

-Anh không biết nữa. Em có nghĩ cậu ta sẽ phát hiện ra không?

Ngọc Minh trả lời:

-Dễ thôi mà. Chỉ cần làm cậu ta phân tâm thì chắc chắn cậu ta sẽ không phát hiện ra. Em đã thử nghiệm rồi.

-Là sao? -Triệu Nghi lại hỏi.

Cười tươi, Ngọc Minh nói:

-Tôi đã chọc tức cậu ta để Vĩ Thanh nhả bã kẹo cao su xuống cái ghế mà cậu ta sẽ ngồi. Vì tức quá nên cậu ta đâu thèm nhìn cái ghế mà ngồi bẹp xuống luôn.

Vĩ Thanh ôm bụng cười, nói tiếp:

-Mãi đến khi đứng dậy, cậu ta mới biết.

-2 đứa làm trò đó khi nào vậy?

-Mới sáng nay thôi anh. - Ngọc Minh vừa cười vừa nói.

Trong khi 4 người đang cười thì ở bên kia, Lâm Phong đang giận dữ tột độ.

Phòng tay đồ của đội bóng rổ....

Hàn Lâm Phong tức sôi máu trong phong thay đồ của đội bóng rổ. Cậu ta lớn tiếng nói với Nguyệt Ân:

-Tớ mà túm được đứa nào nhả cái bã kẹo đó thì đứa đó biết tay tớ.

Vừa bấm điện thoại, Nguyệt Ân vừa nói:

-Tại cậu chứ có phải người khác đâu. Ai biểu ngồi mà không chịu nhìn.

-Tại lúc đó tớ đang tức con nhỏ Đầu Heo nên mới không để ý.

Cất chiếc điện thoại vào túi, Nguyệt Ân nhìn bạn hỏi:

-Tại sao cậu với nhỏ đó lại ghét nhau dữ vậy?

-Bạn gái cũ của cậu nói cái gì đó tại tớ rồi ***** tớ là “đồ chết tiệt”. Tớ bắt cô ta xin lỗi nhưng tự dưng con nhỏ Đầu Heo xen vào gây sự. Cô ta còn gọi tớ là “thiếu gia Hàn Chết Tiệt” nữa chứ. Do đó tớ với nhỏ đó mới ghét nhau.

-Uhm! Thế hóa ra là cô ấy gây sự trước ư?

-Chứ gì nữa.

-Nhưng cậu cũng đâu có vừa. Đã gọi người ta là Đầu Heo đó thôi. Còn nói Thanh Thủy đổ nước ngọt lên người cô ấy nữa còn gì.

-Ai biểu cô ta gây sự với tớ trước làm gì.

-Nhưng tớ thấy cậu cũng hơi bị quá đáng. Đã kêu Thanh Thủy đổ nước ngọt cậu còn chia tay với người ta. Tớ nghe Tuệ Vân nói cô ta đã khóc rất nhiều.

-Tớ không quan tâm. Tớ chán Thanh Thủy rồi với lại cô ta lại bị nhỏ Đầu Heo chơi cho 1 vố nặng nề trước mặt bàn dân thiên hạ mà không chút phản ứng. Cô ta không thể làm bạn gái tớ được. Quá yếu đuối.

Nguyệt Ân lắc đầu, nói:

-Tớ nghĩ cậu với cô gái ấy mới xứng đôi ấy.

-Ai?

-Thì cô gái gây sự với cậu. Trang Ngọc Minh ấy.

Lâm Phong trừng mắt nhìn cậu bạn:

-Không đời nào tớ để nhỏ đó làm bạn gái tớ.

Nguyệt Ân cười ma mãnh nói:

-Ừ nói thì hay. Cho cậu biết ghét của nào trời cho của đó đấy.

-Hừ! Tớ không tin.

-Cứ thử đi rồi biết.

.....

Vẫn góc bàn quen thuộc, 4 con người vẫn ngồi đó trò chuyện. Trang Ngọc Minh, Mạc Triệu Nghi, Lạc Vĩ Thanh và Lý Chính Đức. Nhưng hôm nay lại có 1 người, à không 2 người mới gia nhập. Shin Tae Min ngồi kế Ngọc Minh trước ánh mắt ghen tỵ của lũ con gái. Ngọc Minh mỉm cười, trêu Tae Min:

-Anh à hôm nay anh ngồi ở đây lát nữa đám fans hâm mộ của anh “xử lý” tụi em bây giờ.

Tae Min bật cười nói:

-Ai xử lý được tụi em chứ.

Vĩ Thanh hỏi Chính Đức:

-Sao cậu lại ngồi ở đây?

-Bình thường tớ vẫn ngồi ở đây mà.

Ngọc Minh chen vào:

-Không hẳn đâu. Hàn Thừa Ngân muốn cậu ngồi với cô ta mà.

-Tớ không thích.

-Nhưng có vẻ trốn không được ấy nhỉ?-Vĩ Thanh nhìn qua vai Triệu Nghi nói

Giọng nói dịu dàng cất lên:

-Chính Đức à, cậu hứa sẽ ngồi với tớ mà. Đi thôi!

Vĩ Thanh hòa theo, nhái giọng Thừa Ngân nói:

-Phải đấy, phải đấy. Cậu nên đi đi.

Ngọc Minh nín cười nói:

-Ừ! Đi đi tí gặp cậu sau nhé!

Thừa Ngân quắc mắt nhìn Ngọc Minh và Vĩ Thanh rồi mỉm cười nói với Chính Đức:

-Đi thôi!

Quay sang Tae Min, cô ta cười điệu nói:

-Anh Tae Min em đi nhé. Mẹ em nhờ em nhắn với anh là tối nay ghé nhà anh Phong ăn cơm đấy.

-Anh biết rồi. Cám ơn em nhé!

Tặng Tae Min thêm 1 nụ cười nữa, cô ta bước đi cùng Chính Đức. Ngọc Minh bật cười sắc súa còn Vĩ Thanh thì nói:

-Ồ lông chó, chí rận.

Chợt 1 giọng nói đầm ấm vang lên:

-Câu không nên nói như vậy. Chào Ngọc Minh, anh Tae Min.

Vĩ Thanh chờ người trước chàng trai, Ngọc Minh và Tae Min mỉm cười. Ngọc Minh nói:

-Sao cậu lại đây ngồi?

Hạo Trương mỉm cười ngồi vào chỗ của Chính Đức nói:

-Vị chỗ này toàn người quen.

Tae Minh hỏi:

-2 đứa quen nhau à?

Ngọc Minh trả lời:

-Vâng! Mới biết đây thôi. Cậu ấy là bạn trai của bạn em.

Quay sang Triệu Nghi, Ngọc Minh giới thiệu:

-Tiểu Nghi đây là Hàn Hạo Trương bạn trai của Nguyên Thảo. Hạo Trương đây là Mạc Triệu Nghi cũng là bạn thân của Nguyên Thảo hồi cấp 2.

2 người bắt tay nhau còn Vĩ Thanh chỉ cầm cúi ăn. Ngọc Minh hỏi:

-Sao im lặng thế Vĩ Thanh. Cậu cũng gặp cậu ấy rồi mà. Hôm ở quán kem ấy.

Vĩ Thanh mỉm cười còn Hạo Trương nói:

-À cậu là cô gái ở tiệm kem hôm qua. Rất vui được biết cậu.

Vĩ Thanh mỉm cười đáp lễ còn Ngọc Minh giới thiệu:

-Cậu ấy là Lạc Vĩ Thanh.

Hạo Trương cười, hỏi Vĩ Thanh:

-Cậu là bạn gái cũ của Được Nguyệt Ân?

Vĩ Thanh cau có gật đầu. Khi họ ăn xong và ra ngoài thì đụng mặt Hàn Lâm Phong. Cậu ta đang đi cùng Nguyệt Ân, Tuệ Vân và 1 người con gái khác mà Ngọc Minh không biết. Thấy em trai mình, Lâm Phong lạnh nhạt hỏi:

-Em làm gì ở đây? Sao lại đi với nhỏ Đầu Heo?

Ngọc Minh lạnh nhạt nói lại:

-Này Hàn Chết Tiệt liên quan gì tới cậu hả? Lo mà tránh đường cho tôi đi.

-Cô là cái gì mà tôi phải tránh đường chứ hả. Anh Tae Min anh cũng đi với con nhỏ này hả?

Tae Min nhẹ nhàng trả lời:

-Cô bé này là bạn anh. Sao anh lại không đi chung chứ.

Bỗng có tiếng cười vang lên và 1 tiếng kêu:

-Sao mọi người lại ở đây?

Chính Đức bước đến chỗ các bạn. Thừa Ngân, Lạc Vĩnh và Thượng Nguyên bước đến bên Lâm Phong. Nhìn Hạo Trương, Thừa Ngân hỏi:

-Anh! Sao anh lại đi chung với cô ta?

-Đây là bạn anh.-Hạo Trương nhẹ nhàng đáp.

Chỉ tay vào Ngọc Minh, Thừa Ngân nói:

-Cái gì? Anh mà lại kết bạn với hạng người này ư?

Chợt Vĩ Thanh lạnh lùng lên tiếng:

-Cô nói hạng người này là có ý gì?

Mọi người đều nhìn Vĩ Thanh. Nguyệt Ân thì ngạc nhiên. Thừa Ngân nheo mắt cười mỉa mai nói:

-Thì hạng không ra gì như mày và lũ bạn thối nát của mày ấy.

Ngọc Minh bước tới trước mặt Thừa Ngân nói:

-Này! Tao ày biết, đừng có đụng đến bạn tao. Tụi tao mà thối nát thì mày là gì hả? Hay mày là món đồ chơi hết thời, là đồng rác không chỗ thải.

Lạc Vĩnh hung hăng nói:

-Ê con kia mày nói thế là saao? Muốn chết à?

Vĩ Thanh cười lạnh nói:

-Mày làm gì tụi tao? Cầm đôi giày cao gót đó mà phang ta à? Bỏ đôi giày ấy ra chắc mày chỉ đến rách tao thôi nhĩ Khương Lạc Vĩnh?

Lạc Vĩnh sấn tới, trừng mắt với Vĩ Thanh. Lâm Phong nhìn 2 cô gái cười, nói với Ngọc Minh:

-Bạn cô cũng dữ dội quá nhĩ? Thảo nào Nguyệt Ân đá cô ta là phải.

Xoẹt....

Được Nguyệt Ân hơi hoảng lùi lại, Tae Min và Triệu Nghi nhìn nhau.

Oạch.....

Khương Lạc Vĩnh bị Vĩ Thanh xô ngã xuống đất. Vĩ Thanh mặt tối sầm trông như ác quỷ bước tới trước mặt Lâm Phong hỏi:

-Cậu vừa nói cái gì?

Nhiệt độ xung quanh dường như xuống tới 0độC. Từng lời nói của Vĩ Thanh được thốt ra với âm điệu khiến ai cũng lạnh người. Kể cả Lâm Phong người vốn đã lạnh cũng cảm thấy sợ. Cậu ta hơi run rẩy trước vẻ mặt của Vĩ Thanh nói:

-Ý tôi là

-Là sao?

-Ồ.... Nguyệt Ân nói là cậu dữ quá nên cậu ấy không quen cậu nữa.

Nguyệt Ân trợn tròn mắt nhìn bạn rồi sợ hãi nhìn Vĩ Thanh. Lạc Vĩ Thanh quay sang nhìn Nguyệt Ân, gần từng chữ:

-DƯỢC-NGUYỆT-ÂN!

Nguyệt Ân mồ hôi lấm tấm nói:

-Mình...mình...không có nói vậy.

Vĩ Thanh bước từ từ tới hỏi:

-Vậy thì tại sao lại chia tay tôi? Hay tại cậu cũng giống cậu ta? Coi con gái như cỏ rác hả?

Tuệ Vân chột lên tiếng:

-Cậu đừng nói anh ấy như vậy. Đơn giản là vì anh ấy thích tôi nên chia tay với cậu.

Vĩ Thanh càng tức hơn, nắm lấy áo Tuệ Vân nói:

-Mày! Phải tại mày. Đồ chết tiệt.

Tae Min nói với Ngọc Minh:

-Ngăn Vĩ Thanh lại đi em.

Ngọc Minh bước tới nắm lấy tay Vĩ Thanh nói:

-Vĩ Thanh à bỏ ra đi. Thôi nào!

Hất tay Ngọc Minh ra, Vĩ Thanh đâm vào bụng Tuệ Vân. Nguyệt Ân la lên:

-Này! Sao cậu lại đánh cô ấy?

-Cậu muốn chết sao Được Nguyệt Ân? Được tôi sẽ cho cậu chết chung với cô ta.

Lâm Phong bước tới trước Nguyệt Ân thì bị Vĩ Thanh cào cho 5 đường lên cánh tay. 5 vết cào sâu hoắm, rướm máu. Ngọc Minh vội nắm lấy tay bạn. Trong lúc Vĩ Thanh đang giận giữ đến mất kiểm soát thì Ngọc Minh là người duy nhất kèm hân được cô. Nắm chặt lấy tay Vĩ Thanh, Ngọc Minh lôi cô bạn ra xa khỏi Nguyệt Ân và Tuệ Vân. Quay sang nói với Tae Min:

-Anh giải quyết tiếp đi em đi trước.

Rồi quay sang Tuệ Vân nói:

-Thay mặt Vĩ Thanh tớ xin lỗi cậu nhé Tuệ Vân.

Vĩ Thanh la lớn:

-Tại sao cậu phải xin lỗi cơ chứ? Nó xứng đáng bị như thế.

Ngọc Minh quát lớn trước sự ngạc nhiên của Lâm Phong và mọi người(trừ Tae Min và Triệu Nghi):

-Im lặng đi!

Lôi Vĩ Thanh đang giãy giụa ra xa, Ngọc Minh nói lớn:

-Có thôi đi không thì bảo? Bà bình tĩnh đi. Cậu ta đáng để bà làm vậy à? Lạc Vĩ Thanh tui hỏi bà cậu ta là người xứng đáng để cho bà phải đau khổ à?

Vĩ Thanh thôi không giãy giụa nữa, cô bạn đứng yên. Ngọc Minh buông tay Vĩ Thanh ra. 2 hàng nước mắt chảy dài trên gò má của Vĩ Thanh. Cô bạn nức nở:

-Tui biết! Tui biết cậu ta không đáng. Hức... Nhưng bà có biết không... mỗi lần nhìn thấy cậu ta...hức.... tui cảm thấy đau lắm. Đối với tui mà nói...hức... cậu ta là mối tình đầu...hức.... là người đầu tiên cho tui cái cảm giác hạnh phúc...cái cảm giác an toàn và ấm áp....hức.... Tui đã nghĩ cậu ta thực sự là người mà tui cần....hức.... Tui phải làm sao...hức... để quên cậu ta đây? Ngọc Minh bà nói tui nghe đi...huhu...

Vĩ Thanh òa khóc nức nở trên vai Ngọc Minh. Ngọc Minh không biết làm gì hơn là ôm lấy cô bạn. Cô hiểu cái cảm giác đó. Cái cảm giác không thể quên 1 người. Cảm giác bị bỏ rơi, bị lừa dối và hơn bao giờ hết là nỗi thất vọng. Vô nhẹ vai Vĩ Thanh, Ngọc Minh dịu dàng nói:

-Tui hiểu! tui hiểu cái cảm giác của bà. Bà cứ khóc đi. Khóc xong rồi sẽ cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

.....

Làm sao để quên đi 1 người?

Làm sao để trái tim thôi thổn thức?

Có ai biết phải làm sao?
Tình đôi ta cứ ngỡ đẹp
Mà sao lại dang dở quá hử anh?
Có đôi lúc em tự hỏi
Tình yêu là thứ gì đây?
Nó có nghĩa lý gì đối với anh và em?
Thế nhưng đáp lại chỉ là những giọt nước mắt nơi khóe mi cay
Anh có hiểu cái cảm giác ấy không?
Anh có biết cái gì gọi là hụt hẫng hay không?
Có lẽ chỉ mình em hiểu
Mình em ôm lấy nỗi đau
Và cố quên đi hình bóng anh...

9. Chương 9

Sau khi Vĩ Thanh và Ngọc Minh đi, Triệu Nghi chỉ tay vào mặt Lâm Phong, giận dữ nói:

-Ngọc Minh nói đúng. Cậu là đồ vô liêm sỉ và tệ bạc nhất mà tôi từng gặp đấy Hàn Lâm Phong.

Triệu Nghi quay lưng bước đi để lại Lâm Phong cực kỳ ngỡ ngàng. Tae Min mỉm cười nói với tất cả:

-Nguyệt Ân đưa Tuệ Vân về lớp đi. Còn em-Chỉ tay vào cô gái này giờ đứng nép sau Lâm Phong-Mau về lớp đi và đừng có rêu rao chuyện này với bất kỳ ai. Thừa Ngân, em và các bạn cũng về lớp đi. Chính Đức cậu đi tìm xem họ ở đâu rồi.

Đợi mọi người đi hết, Tae Min mới nói với Lâm Phong:

-Em có biết mình vừa làm gì không hả?

-Em chỉ đơn giản là nói ra lý do họ chia tay thôi mà. Tại sao cô ta lại phản ứng dữ dội như thế chứ?

Hạo Trương nhìn anh mình, lắc đầu nói:

-Anh đúng là ngu ngốc. Chả ai lại đi nói với 1 cô gái bị thất tình như vậy cả. Đặc biệt là khi bạn trai cũ của cô ta đang đứng trước mặt cùng người yêu mới.

Không đợi Lâm Phong phản đối, Tae Min đã nói:

-Đối với Vĩ Thanh mà nói thì Nguyệt Ân là mối tình đầu, là người khiến cô bé hạnh phúc nhất. Em có biết hay không? Em có biết khi bị 1 người mình thích bỏ rơi sẽ đau khổ thế nào không hả?

Lâm Phong không trả lời. Tae Min lại tiếp tục:

-Anh biết em vì muốn chọc tức Ngọc Minh nên mới nói vậy. Nhưng sau này em nên biết suy nghĩ 1 chút trước khi nói ra 1 điều gì đó có thể khiến cho người nghe bị tổn thương. Em hiểu không?

Lâm Phong gật đầu. Tae Min lại hỏi:

-Em có biết tại sao lúc này cả anh và Triệu Nghi đều không can Vĩ Thanh không?

Lâm Phong lại lắc đầu. Nhưng Hạo Trương lại trả lời:

-Vì Ngọc Minh hiểu tâm trạng của Vĩ Thanh hơn.

Lâm Phong ngạc nhiên hỏi em trai:

-Sao em biết?

-Em đã nói là bạn gái của em là bạn thân của cô ấy chưa nhỉ?

-Chưa!

-Nguyên Thảo đã từng nói với em rằng Ngọc Minh từng thích 1 người nào đó rồi bị người ta lừa dối nên cô ấy mới ghét con trai như vậy.

Lâm Phong cười gian tà nói:

-Cô ta bị đá sao?

Tae Min nhìn vẻ mặt của Lâm Phong, cảnh cáo:

-Phải! Do đó em đừng có lấy chuyện đó ra mà làm trò đùa để chọc tức Ngọc Minh. Có nhiều thứ trong chuyện tình cảm mà em không thể hiểu được đâu.

.....

Giờ về hôm đó, mọi chuyện bắt đầu diễn ra như kế hoạch. Triệu Nghi cầm ly nước ngọt vừa cười đùa với Ngọc Minh vừa tung tăng bước ra cổng. Vừa nhìn thấy Hàn Lâm Phong dắt xe ra, Ngọc Minh thì thầm với Triệu Nghi:

-Làm thôi!

Triệu Nghi đưa tay ra giống như đang diễn tả 1 hành động nào đó. Và.....

Ào....

Lâm Phong tím tái mặt mày nhìn cái áo đồng phục. Triệu Nghi rồi rít nói:

-Ồi! Mình xin lỗi, xin lỗi cậu. Mình không cố ý.

Ngọc Minh cười khẩy nói trong khi Vĩ Thanh lướt đến chỗ Lâm Phong. Ngọc Minh dài giọng, gây chuyện với Lâm Phong trong khi Vĩ Thanh khẽ nghiêng cái hũ mút trong tay:

-Cậu không cần phải xin lỗi đâu. Cậu ta đáng bị như thế sau những gì cậu ta đã gây ra.

Lâm Phong trừng mắt nói:

-Cô! Chuyện này là do cô sắp đặt à?

Ngọc Minh vẫn giữ nguyên nụ cười nói:

-Tôi không thêm sắp đặt. Cậu gây ra thì cậu phải gánh lấy hậu quả thế thôi. Gieo nhân nào gặt quả nấy mà.

-Đầu Heo! Tôi sẽ cho cô biết thế nào là hậu quả.

-Tôi sẽ đợi cái hậu quả của cậu. Và tôi cảnh cáo cậu. Nếu động đến Vĩ Thanh lần nữa thì tôi không tha cho cậu đâu. Hàn Chết Tiệt.

Ngọc Minh bước đi với Triệu Nghi trong khi Lâm Phong tức giận leo lên xe rồ ga.

Vĩ Thanh hỏi ngay khi thấy Ngọc Minh bước đến:

-Sao? Cậu ta có phát hiện ra không?

Ngọc Minh cười hờn hờ nói:

-Không! Cậu ta mà phát hiện ra thì giờ này tui đâu có đứng ở đây.

-2 bà hay quá! Thôi tui về đây. Mai gặp-Triệu Nghi mỉm cười nói rồi ngoe nguẩy bước đi.

-Về thôi!-Chính Đức mỉm cười bảo.

Ngọc Minh leo lên xe và cả 3 người bạn cùng đi về. Cả 3 tha hồ mà cười nói, dự đoán cái vẻ mặt của Lâm Phong khi cậu ta phát hiện chuyện gì xảy ra với mình. Trong khi đó, Hàn Lâm Phong đang điên tiết la lối um sùm khi biết mình bị cái gì.

Biệt thự nhà họ Hàn....

Cậu thiếu gia nhà họ Hàn bước xuống xe. Nhưng quái lạ thay, tại sao cậu lại có cảm giác dính dính ở đích quần và cái gì đó ướt ướt. Và hơn thế nữa là cái quần của cậu đang dính trong cái yên xe và không chịu rời ra. Bực mình hết sức, Lâm Phong quát tháo đám người hầu mau chóng gỡ cái quần ra khỏi xe. Quản gia Cầu, 1 ông già cao tuổi, sau 1 hồi xem xét, nói thẳng tuột với Lâm Phong:

-Thiếu gia! Nếu cậu muốn rời khỏi xe thì chỉ có 1 cách là đứng lên. Chịu rách cái quần và đau 1 tí. Còn không thì cậu sẽ bị dính luôn vào cái xe đấy.

Lâm Phong tức giận gào lên:

-CÁI GÌ?

Quản gia Cầu nghiêm túc gật đầu. Lâm Phong mặt mày sa sầm đứng thẳng dậy và...

Rệt...

Cậu nhìn xuống cái yên xe. 1 mảnh vải xinh xắn đang nằm đó trên người. Đưa tay ra đằng sau, Lâm Phong thoáng ngượng ngùng nói với quản gia:

-Quản gia Cầu. Ông đem thay chiếc xe này đi và tìm xem cái gì dính trên yên xe vậy.

-Vâng thưa thiếu gia.

Lâm Phong vừa bước vào nhà thì gặp thẳng em trai. Hạo Trương nhìn anh đang lấy tay bịt sau đích hỏi:

-Anh làm cái gì kỳ vậy?

Lâm Phong đỏ mặt, tức tối nói:

-Không liên quan đến mày.

Rồi cậu bước nhanh lên phòng trong khi Hạo Trương ngơ ngác không hiểu gì. Thấy quản gia Cầu, cậu hỏi ngay:

-Anh cháu sao thế bác?

Quản gia Cầu ráng nín cười, nói:

-Không biết ai đó đã đổ keo hay thứ gì đó lên yên xe cậu chủ. Cậu ấy ngồi vào và dính luôn trên yên. Phải đứng dậy chịu rách quần mới rời cái xe được.

Hạo Trương ngờ ngợ hỏi:

-Vậy lúc này anh ấy che chỗ...

-Vâng! Chỗ quần bị rách đấy thưa cậu.

Thế là bữa ăn hôm đó, Hàn Hạo Trương tha hồ cười. Khiến cho Lâm Phong càng tức hơn. Cậu quyết định sẽ tìm cho ra người đã làm việc này cũng như tìm cách trả thù Trang Ngọc Minh.

.....

Đang làm bài thì Vĩ Thanh gọi. Ngọc Minh bắt máy và cô bạn nói ngay không cần màu mè:

-Ê bà thử nghiệm chưa hả?

-Chưa! Tui đang làm bài.

-Bà tính chừng nào làm? Bà có muốn tiếp tục không hay thôi?

-Tất nhiên là tiếp tục rồi. Nhưng có lẽ nên dừng lại đợi phản ứng của cậu ta đã. Không thể làm quá lộ liễu được. Cứ từ từ. Hơn nữa sắp tới kiểm tra giữa kỳ rồi đấy. Bà không sợ bị điểm thấp à?

-Ôi! Tui không quan tâm cho lắm. Chỉ cần tui duy trì cái danh hiệu học sinh giỏi là được. Ba, mẹ tui không quan tâm lắm đến hạng đâu bà ơi.

-Ừ! Nhưng tui thì không thể để tuột hạng được đâu.

-Ừ! Mà mai tui qua đi học chung với bà nha?

-Sao vậy?

-Mai tui kể cho. Với lại tui nghĩ tui mình cần ngưng đi xe trong 1 thời gian.

-Để tránh trường hợp Hàn Chết Tiệt làm hỏng xe chúng ta đúng không?

-Ừ! Mà tay bà sao rồi?

Nhìn cánh đầy vết móng tay của Vĩ Thanh, Ngọc Minh nói:

-Cũng tạm tạm. Tui sức dầu rồi. Chắc không sao đâu.

-Xin lỗi nha! Mà sao bà can tui chi vậy hả?

-Không can cho bà xé xác Được Nguyệt Ân ra à?

-Uhm! Tui sẽ cố gắng quên đi tên đó. Sẽ có người tốt hơn hẳn xứng đáng với tui đúng không?

-Tất nhiên rồi! Và bây giờ thì lo mà học bài đi. Ngày mai kiểm tra đấy.

-Hả??? Kiểm tra cái gì?

-15' Lịch sử chứ cái gì. Hôm trước ông Quảng có thông báo rồi đó thầy. Bài 21, 22, 23.

-Dài không vậy? Trắc nghiệm hay tự luận?

-Dài. Tự luận 100%. Yên tâm đi. Tui không chỉ bà được đâu.

-Biết rồi! Thôi tui cúp máy nhá.

-Ừ! Nhớ học bài đàng hoàng đấy. Pp.

Cúp máy, Ngọc Minh khẽ cười tiếp tục quay lại bài tập của mình. tối hôm đó, mãi tới 10 giờ cô mới đi ngủ. Sau khi chắc rằng mình đã thuộc 3 bài Lịch sử.

.....

Sáng hôm sau, đang buộc tóc thì Vĩ Thanh gõ cửa nhà. Nhìn mái tóc mới vừa chải của Ngọc Minh, cô bạn trẻ môi nói:

-Bà làm gì với tóc mình thế hả? Sao trông khô queo thế này hả?

Vừa buộc á tóc khô queo của mình cho gọn, Ngọc Minh vừa nói:

-Tui đâu có biết. Tự nhiên hôm nay nó như vậy chứ bộ. Xe bà đâu?

Đợi Ngọc Minh mang xong giày, Vĩ Thanh chào mẹ Ngọc Minh rồi mới nói:

-Tui đã nói chúng ta tạm thời không đi xe.

Bước cùng Vĩ Thanh ra đầu hẻm, Ngọc Minh nói:

-Thế đi bộ à?

-Không! Đi xe của gia đình tui.

Vĩ Thanh mở cửa chiếc xe BMW đen đậu gần đó cho Ngọc Minh. Chui vào xe, Ngọc Minh lo lắng nói:

-Tui bị say xe đó nha.

-Tui biết.-Vĩ Thanh trả lời rồi nói với người tài xế- Chú Lưu mở giùm cháu cái cửa sổ.

Ngọc Minh tựa đầu vào cửa sổ để thưởng thức làn gió sáng, hỏi Vĩ Thanh:

-Nè! Sao tui chưa bao giờ thấy bà đi xe hơi đi học hết vậy?

Mở cái gương nhỏ ra, Vĩ Thanh ngắm nghía lại gương mặt mình, trả lời đơn giản:

-Tại tui không thích. Tui thích đi xe đạp với bà hơn.

-Ôi Vĩ Thanh! Tui yêu bà quá.-Ngọc Minh vừa cười nói vừa ôm lấy Vĩ Thanh.

-Nè, nè. Yêu thì giúp tui trả thù tên Hàn Chết Tiệt đi đó.

-Ừa, giờ bà ghét hẳn rồi hả?

-Ừ! Bà nói đúng. Hẳn là tên vô duyên, chết tiệt và đáng ghét.

-Bà thấy tui đã nói sai về con trai bao giờ chưa?-Ngọc Minh cười tự mãn.

2 cô gái huyền thuyên đủ điều cho đến khi chiếc xe dừng lại ở 1 góc khuất cách xa cổng trường. Họ bước vào cổng như những học sinh bình thường. Và cái đầu tiên họ thấy là đám bạn của Hàn Lâm Phong. Cái lũ đó đang nhìn chăm chăm vào 2 người. Ngọc Minh ngang nhiên bước qua mặt họ như bước qua 1 đám ruồi muỗi không đáng quan tâm. Vĩ Thanh mặt lạnh như tiền lườm lũ ấy 1 cái. Vào lớp, Ngọc Minh sững sờ khi nhìn thấy mặt bàn của mình.

-What the hell?-Ngọc Minh nhăn nhó nhìn cái bàn của mình buông ra câu nói quen thuộc.

Trên mặt bàn là vô số vết bút màu, chữ chẳng chệch và lỗ chỗ lung tung. Chí Lương nói với cô:

-Khi tui này vào lớp đã thấy như vậy rồi. Chỉ có bàn cậu bị mà thôi.

Lạc Vĩnh cười to, nói:

-Ôi! Thật kinh khủng. Ai lại nữ làm như thế chứ?

Vĩ Thanh lạnh lùng nói:

-Khớp cái mồm của mày lại đi Long Chó.

Lạc Vĩnh quắc mắt nhìn Vĩ Thanh rồi quay lên. Ngọc Minh nhìn cái bàn, lăm bằm:

-Thù báo thù. 1 đều.

-Ngọc Minh à bàn cậu sao vậy?-Chính Đức đặt cái cặp xuống hỏi.

-Bị người ta chơi xỏ đó mà. Cậu có thể đem cái bàn này đi đổi giùm tớ được không?-Ngọc Minh nhẹ nhàng nói.

Chí Lương cũng phụ với Chính Đức đi đổi bàn. Đúng lúc họ vừa đi khỏi thì kịch hay diễn ra. 1 nam sinh năm 3 bước vào lớp, nói với Thừa Ngân đang ngồi tám chuyện với Lạc Vĩnh:

-Tôi có thể nói chuyện với em 1 chút được không?

Thừa Ngân không thèm nhìn anh ta lấy 1 cái, nhừa nhựa nói:

-Muốn nói gì thì nói ở đây luôn đi.

Chàng trai nhìn cả lớp đang tròn mắt ngó xem chuyện gì xảy ra, đỏ mặt, ấp úng nói:

-Tôi... tôi... thích em. Em... có thể Làm bạn gái của tôi không?

Cả lớp im ắng chờ cậu trả lời của “hot girl” Hàn Thừa Ngân. Thừa Ngân dừng nói, chậm rãi đứng dậy, lạnh lùng nhìn chàng trai trước mặt mình, cười nhạt nói:

-Thật vô vị. Tôi không có hứng thú với anh. Thật là không biết người biết ta.

Chàng trai kia mặt đỏ bừng trong khi Thừa Ngân hất tóc, thản nhiên ngồi xuống nói chuyện với bạn. Cả lớp xì xào, vài người còn cười khẩy. Chuyện tình của tiểu thư nhà họ Hàn vô cùng nổi tiếng. Giống như ông anh họ đào hoa của mình, Hàn Thừa Ngân mang 1 nét quyến rũ chết người, khiến thằng con trai nào cũng chết mê chết mệt. Ấy thế nhưng cô nàng cũng chỉ xem họ như những chú chó con. Đáng yêu nhưng mau chán. Cô ta chưa bao giờ thật lòng với bất kỳ ai. Và cũng như ông anh họ, cô ta thay bồ như thay áo. Do

đó mà trong trường, ai cũng biết anh em nhà họ Hàn nói tiếng là không coi ai ra gì và chưa nghiêm túc với ai bao giờ. Tất nhiên là trừ trường hợp của Hàn Hạo Trương. Cậu thiếu gia nho nhã, lịch sự. Khác xa cô em họ và ông anh trai sinh đôi của mình. Và chuyện những chàng trai đến tỏ tình với Thừa Ngân là chuyện diễn ra như cơm bữa.

Ngọc Minh và Vĩ Thanh nheo mắt nhìn Thừa Ngân và Lạc Vinh.

Giờ chơi hôm đó, có người gửi cho Ngọc Minh 1 hộp quà rất dễ thương. Triệu Nghi, Vĩ Thanh vô cùng háo hức xúi cô mở ra. Ngọc Minh nghi ngờ mở ra.

-EO! IT'S SO TERRIBLE!- Vĩ Thanh cùng Ngọc Minh la toáng lên. Triệu Nghi cũng nhảy lùi ra sau. Đụng phải cái bàn, khiến nó ngã chổng kèn xuống đất. Tae Min dựng chiếc bàn dậy, nhìn vào cái hộp. Bên trong chiếc hộp là 1 con chuột chết lòi cả ruột ra ngoài được trang trí hèm mấy con gián cũng chết nốt, chân cẳng cứng đơ và bốc 1 cái mùi vô cùng kinh khủng. Mùi dầu thơm rẻ tiền với mùi tế bào chết bị phân hủy. Vĩ Thanh cầm cái nắp, đập lại với vẻ mặt như thể cô đang chạm vào phân. Ngọc Minh nói:

-Ghê quá đi thôi. Tên nào nghĩ ra cái trò này thế không biết. Thật là tởm lợm.

-Anh nghĩ anh biết tác giả là ai. Nhìn đi!- Tae Min nói, chỉ tay vào hàng chữ viết tay nho nhỏ ngay góc hộp.

Chỉ vồn vẹn 4 chữ: “Thân tặng Đầu Heo”

Ngọc Minh dừng dừng nói:

-Giờ thì tui đã biết tác phẩm cái bàn là của ai rồi. Món quà thăm hỏi của Hàn Chết Tiệt.

Vĩ Thanh không quan tâm lắm, nhìn trừng trừng vào cái hộp, nói:

-Tui không cần biết. Ai đó làm ơn đem vứt cái này đi giùm tui. Ghê quá đi thôi.

Ngọc Minh lắc đầu nói:

-Tui sợ gián.

Triệu Nghi cũng nói:

-Tui sợ chuột.

Tae Min nhìn 3 cô gái, bật cười nói:

-Thôi! Để tui đi vứt ấy cô nương.

Ngọc Minh vỗ tay cười tinh nghịch:

-Hoan hô anh Tae Min. Anh hai thiệt là tốt bụng.

Shin Tae Min cầm cái hộp đi vứt trong khi Ngọc Minh nói:

-Được lắm. Chúng ta sẽ phục thù. Có kế hoạch gì không?

Triệu Nghi hỏi:

-Mấy bà còn thứ gì?

Vĩ Thanh ngẫm nghĩ rồi nói:

-Uhm! Còn hồ dĩnh, kem đánh răng, keo dán sắt, keo 2 mặt, bom thúi, sơn xịt màu.

Ngọc Minh bổ sung:

-À kẹo cao su nữa.

Triệu Nghi nói:

-Hay là trét kkem đánh răng.

Ngọc Minh ngẫm nghĩ, chợt cô reo lên:

-Tui nghĩ ra rồi. Thuốc ngủ!

3 cô gái chụm đầu lại. 1 kế hoạch mới được lập ra. 3 bộ não cộng với những hóa chất, với những kĩ năng đáng kinh ngạc nhất.

“Hàn Lâm Phong! Tôi sẽ cho cậu thấy thế nào là sức mạnh của chất xám.”

.....

“Duyên trời đã định

Cớ sao đôi ta cứ mãi trốn tránh

Sao chúng ta cứ phải làm khó chính mình?

Phải chăng đó là 1 thử thách

Được đặt ra để giúp anh và em

Nhận ra rằng mình thuộc về nhau?”

10. Chương 10

Kế hoạch được lập ra hết sức kĩ càng và cũng vô cùng quái dị. Và lần này có sự đóng góp của Shin Tae Min và Lý Chính Đức. Sau khi kiểm tra Lịch sử xong, mọi người cùng nhau đi ăn cơm vừa than thở kiểm tra 15' mà như kiểm 1 tiết ấy. Thật là khổ sở. Cũng góc bàn quen thuộc ấy, kế hoạch được công bố với sự hợp tác của 2 nhân vật chính. Ngọc Minh “chỉ đạo”:

-Anh, phải thuyết phục cậu ta đến ngồi cùng bàn với chúng ta và có ý định giảng hòa cho tụi em. Cậu, rủ con bé “hot girl” đến ngồi chung để tránh nghi ngờ. Còn tui sẽ rủ tình địch đến ngồi chung. Như vậy bộ 3 sẽ cùng nhau ngồi ở đây.

Vĩ Thanh cười đều nói:

-Vụ này sẽ trở thành 1 scandal cho xem. Và chúng ta sẽ trở thành những người nổi tiếng.

Ngọc Minh nghiêm túc nói:

-Nhiệm vụ của bà là cao cả nhất đó. 1 mũi tên chúng 2 con nhận.

Triệu Nghi sửa lại:

-Trúng 2 con gì chứ không phải nhận.

-Con thú thì nói đại đi.-Vĩ Thanh nói.

-Được rồi. Vĩ Thanh bà nhớ nhiệm vụ rồi chứ. Triệu Nghi bà phải tiếp sức với Vĩ Thanh thật tự nhiên đó nha. Cả 2 người cũng vậy. Chúng ta sẽ trở hết tài diễn xuất của bản thân để kế hoạch không thất bại. Ok?

-Ok!- Chính Đức nói nhìn về mặt kiên quyết của Ngọc Minh.

Tae Min cũng bật cười nhìn cô em gái kết nghĩa đang cực kỳ nghiêm túc, nói:

-Ok!

Vĩ Thanh giơ cả 2 tay nói:

-Ok!

Triệu Nghi cũng gật đầu háo hức nói:

-Ok!

Thế là ngày hôm đó 1 kế hoạch ác chiến được thành lập bởi khả năng của chất xám của những bộ óc “sáng suốt” nhất. Hàn Lâm Phong tội nghiệp không hết lương trước được “tuyệt chiêu” của cô nàng Đầu Heo. Càng không hề hay biết rằng ngày mai mình sẽ trở thành “quốc bảo” đáng yêu của cả trường.

.....

Sáng hôm ấy, Ngọc Minh và Vĩ Thanh đến trường rất sớm. Họ lấy thuốc ngủ, thuốc xổ chuẩn bị sẵn sàng. Cả kẹo sao su và kem đánh răng nữa. Lần này cả anh trai lẫn em gái sẽ vô cùng thăm hại cho coi.

Giờ ăn trưa, Vĩ Thanh và Triệu Nghi đi lấy cơm cho tất cả. Bàn dân thiên hạ trong căn-teen đều nhìn về phía góc phòng. Cái bàn bình thường chỉ có 4, 5 người ngồi giờ lại có tới 10 con người. Và đặc biệt hơn nữa là 10 con người ấy được chia thành 2 phe rất ghét nhau.

Trích đoạn mọi người thực hiện nhiệm vụ của mình....

Vĩ Thanh:

Bước chân vào tiệm thuốc tây, Vĩ Thanh tươi cười hỏi cô bán thuốc:

-Cô ơi bán cho cháu 1 vỉ thuốc ngủ loại mạnh nhất và 1 vỉ thuốc xổ cũng thuộc loại nặng nhất đi ạ.

Cô bán thuốc nghi ngờ nhìn Vĩ Thanh hỏi:

-Cháu có biết tác dụng của những loại thuốc này không đấy?

Vẫn cái nụ cười CJ ấy, Vĩ Thanh lễ phép nói:

-Dạ biết ạ!

Cô bán thuốc vẫn nghi ngờ hỏi:

-Cháu mua thuốc này cho cháu à?

-Dạ không! Mẹ cháu mất ngủ vì ác mộng đã 5 ngày rồi ạ. Còn anh trai cháu thì đang bị đau bụng do ăn trúng đồ không tiêu. Mọi người nhờ cháu đến mua thuốc giúp họ ạ.

Vừa nói xong, Vĩ Thanh liền mỉm cười thật tươi. Có thể nói là nụ cười giả tạo hoàn hảo nhất của cô. Cô bán hàng nhìn nụ cười ấy, đưa thuốc cho Vĩ Thanh, hiền lành nói:

-Cháu thật là ngoan. Nhớ dặn người nhà cháu 1 lần chỉ uống nửa viên thôi nhé.

Vĩ Thanh lại lễ phép hỏi:

-Những loại này có tác dụng bao lâu ạ.

-Nửa viên thuốc ngủ có tác dụng trong vòng nửa ngày. Còn thuốc xổ cũng vậy.

Vĩ Thanh làm vẻ mặt lo lắng nói:

-Ôi thế thì nặng quá ạ. Cô cho cháu đổi không thì mẹ và anh trai mắng cháu mất.

Cô bán thuốc thông cảm nói:

-Được rồi. Thế cháu cần loại như thế nào?

-Dạ! Cháu cần loại thuốc ngủ chỉ cần uống 1 viên thì ngủ khoảng 90' là đủ ạ. Nhưng phải ngủ ngay lập tức và có tác dụng với mọi độ tuổi. Còn thuốc xổ thì chỉ cần đi khoảng 45' thôi là đủ ạ.

Với vẻ thành thật và nụ cười CJ của Vĩ Thanh, cô bán thuốc hoàn toàn không chút nghi ngờ lấy đúng loại thuốc cho cô gái.

Chính Đức:

-Ừm! Thừa Ngân! Mình có thể nói chuyện với bạn chút không?

Hàn Thừa Ngân ngạc nhiên, cười điệu đứng dậy uyển chuyển bước theo sau Chính Đức. Cô nhẹ nhàng hỏi:

-Cậu có chuyện muốn nói với mình à?

Chính Đức làm bộ ấp úng nói:

-Mình chỉ... chỉ muốn hỏi... liệu.... bạn có thể ngồi ăn trưa với mình ngày mai không?

Thấy vẻ mặt kinh ngạc của Thừa Ngân, Chính Đức lo lắng, vội xua tay nói:

-Nếu bạn không thích ngồi 1 mình thì cứ rủ thêm Thượng Nguyên và Lạc Vinh theo. Mình rất thích có họ đi chung với bạn.

Thừa Ngân vờ giận dỗi nói:

-Tại sao mình phải dẫn họ theo chứ?

Chính Đức nắm lấy bàn tay thon dài của cô ta, mỉm cười dịu dàng nói:

-Bạn rất xinh. Nếu họ đi chung sẽ khiến bạn xinh hơn. Bạn không nghĩ vậy sao? Họ sẽ tô điểm cho bạn.

Thừa Ngân đỏ bừng mặt, cuối đầu e thẹn nói không cần suy nghĩ:

-Được rồi. Mai mình sẽ ngồi với cậu.

Chính Đức cười tươi hân hoan phớt lên má cô ta rồi nói trước khi quay bước đi:

-Ngồi chung với bạn mình nữa nhé.

Thừa Ngân vẫn còn trong trạng thái ngây ngất, mỉm cười mơ màng nói:

-Ừ! Ngồi với ai cũng được.

Tae Min:

-Lâm Phong!-Tae Min khẽ gọi.

1 tiếng nói vọng ra:

-Vào đi.

Đẩy nhẹ cánh cửa gỗ, bước vào trong, Tae Min nhìn cậu bạn cùng lớn lên với mình, nói:

-Anh có chuyện muốn nói với em. Hay đúng hơn là muốn nhờ em.

Lâm Phong nhìn người trước mặt mình, mỉm cười nói:

-Anh nói đi làm gì khách sáo vậy.

Tae Min cúi đầu im lặng, 1 lúc sau cậu ngẩng đầu lên nhìn Lâm Phong, nghiêm túc nói:

-Anh muốn em giờ ăn trưa ngày mai sang ngồi với anh. Tách ra khỏi đội bóng rổ 1 bữa.

Lâm Phong bật cười, nói:

-Vậy thôi sao? Vậy mà anh làm em tưởng việc gì nghiêm trọng lắm chứ.

Tae Min nói:

-Ngồi với em kết nghĩa của anh.

-Anh có em kết nghĩa à? Ai vậy?

-Ngọc Minh. Người mà em thích gọi là Đầu Heo ấy.

Lâm Phong nhảy dựng lên ngay:

-Không đời nào. Anh nghĩ sao vậy hả? Em và con nhỏ đó không ưa nhau. Không đời nào em chịu ngồi chung với nó đâu.

Tae Min thở dài đứng dậy nói:

-Anh biết 2 đứa không ưa nhau. Thế nên anh mới muốn giàn hòa cho 2 đứa. Dù sao thì em cũng là người bạn của anh rất lâu rồi. Anh xem em như em trai vậy.

-Em cũng xem anh như anh.

-Nhưng con bé ấy cũng là em của anh. Anh không thể đứng nhìn 2 đứa em của mình đấu nhau như thế được. Mong em hiểu cho em.

Lâm Phong nhìn người anh mà mình kính trọng nói:

-Nhưng mà em....

Tae Min nói ngay:

-1 ngày thôi cũng được. Ok?

Lâm Phong suy nghĩ 1 lúc rồi nói:

-1 ngày thôi nhé?

-Ừ! 1 ngày- Tae Min mỉm cười.

Lâm Phong cũng nói luôn:

-Nhưng sau đó em sẽ vẫn trả thù cô ta như cũ đấy nhé. Em không dàn hòa đâu đấy.

Tae Min hơi thất vọng nói:

-Cũng được thôi. Tùy em vậy.

Ngọc Minh:

-Nguyên Thảo. Mà cho tao số của Hạo Trương được không?

-Chi vậy?

-Tao muốn rủ bồ mày đi ăn trưa với tao và Triệu Nghi. Được chứ?

-Vậy thôi hả?

-Tất nhiên! Tao không cướp bồ mày đâu. Đừng lo. Tao sẽ trả lại ày nguyên vẹn mà.

-Làm ơn đi. Mày làm như tao ích kỷ lắm không bằng. Ghi lại đi. Tao đọc nhá.

Cúp máy, Ngọc Minh bấm số mà con bạn thân cho, sau 3 hồi chuông, 1 giọng nam trầm ấm vang lên:

-Allo! Xin hỏi ai đấy?

-Cậu là Hạo Trương phải không? Mình là Ngọc Minh đây. Còn nhớ mình chứ?

-Ồ Ngọc Minh, tất nhiên là nhớ rồi. Cậu gọi mình có gì không?

-Chỉ là mình vừa xin phép bạn gái cậu ình “mượn” cậu vào trưa mai đó mà.

-Mượn mình làm gì?

-Không có gì to tát cả. Chỉ là muốn cậu ngồi ăn cơm trưa với tụi mình thôi. Yên tâm đi có cả anh trai và em họ cậu nữa.

-Được thôi.

-Thế nhé! Thôi chào cậu. Mình đi ngủ đây. Nhớ đấy.

-Biết rồi. Ngủ ngon!

.....

Đến giờ ăn trưa, 10 gương mặt cùng ngồi chung. Tae Min đẩy Lâm Phong vào ngồi kế Ngọc Minh. Rồi tới Chính Đức, Thừa Ngân, Lạc Vĩnh, Thượng Nguyên, Triệu Nghi, Vĩ Thanh, Tae Min và Hạo Trương. Tae Min nhìn 1 lượt, mỉm cười bảo Triệu Nghi và Vĩ Thanh đi lấy cơm ọi người. Sau khi 2 người đi, Lâm

Phong lên tiếng, khó chịu nói:

-Anh, em muốn đổi chỗ.

-Không được. Anh muốn em ngồi đó. Đừng có làm cái vẻ mặt đó nữa.

Lâm Phong tức tối ngó sang Ngọc Minh. Cô đang chúm môi vô quyển sách trong tay và chẳng thèm nhìn cậu 1 cái. Hạo Trương cười vui vẻ hỏi Ngọc Minh:

-Cậu đọc cái gì vậy?

-Tiểu thuyết!

Nhìn cái tựa trên bìa quyển truyện, Hạo Trương khẽ đọc:

-Ồ sên chạy!

Chợt Thượng Nguyên lên tiếng:

-Có phải đó là câu chuyện có nhân vật chính tên là Vệ Nam, làm bác sĩ đúng không?

Ngọc Minh ngạc nhiên nói:

-Phải! Cậu cũng đọc à?

Thượng Nguyên mỉm cười nói:

-Ừ! Cậu thấy hay không? Khi đọc truyện đó, mình cũng muốn được giống như Vệ Nam vậy đó.

Ngọc Minh cũng vui vẻ nói:

-Mình thấy hay quá trời. Mà sao thấy miêu tả lúc Vệ Nam học Đại học Y thấy sợ quá làm mình không muốn thi Y tí nào luôn.

-Cậu tính thi Y à?

-Ừ! Cậu cũng vậy sao?

-Hay quá thế là chúng ta có cơ hội gặp nhau rồi. Mình cũng có ước mơ làm bác sĩ.

-Ôi thật trùng hợp. Mình cũng vậy.

Ngọc Minh đang mỉm cười bắt tay với Thượng Nguyên thì 1 giọng nói châm chọc vang lên.

-Cô mà làm bác sĩ thì chắc nhà hòm thành đại gia.

Quắc mắt nhìn Lâm Phong, Ngọc Minh nói:

-Cậu nói thế là có ý gì?

-Ý gì à? Đồ Đầu Heo. Cô mà thành bác sĩ chắc bệnh nhân chết hàng loạt.

Hạo Trương và Chính Đức đang uống nước thì phun hết cả ra. Lạc Vĩnh và Thừa Ngân cười sặc sụa. Thượng Ngân không cười nói:

-Cậu ấy học không dở đâu. Cậu đừng có khinh người khác như thế Lâm Phong.

Lâm Phong không thèm nhìn Thượng Nguyên lấy 1 cái. Đúng lúc ấy thì cơm tới. Triệu Nghi đưa cho Lâm Phong, Thừa Ngân, Ngọc Minh, Tae Min và Thượng Nguyên còn Vĩ Thanh phát cho những người còn lại.

-Ăn thôi!- Triệu Nghi hào hứng nói, rất tự nhiên.

Vĩ Thanh và Ngọc Minh thì ráng nín cười nên mặt mày trở nên méo mó hết sức quái đản. Hạo Trương thấy thế hỏi:

-2 cậu sao thế?

Ngọc Minh xua tay nói:

-Không sao đâu. Hồi sáng mình với Thanh Thanh ăn nhầm đồ khó tiêu ấy mà.

-Nên bây giờ hơi đau bụng.-Vĩ Thanh bổ sung.

Lúc ấy Lâm Phong bỗng có chuyện. Cậu ta bắt đầu cảm thấy khó chịu trong người, mặt mày nhợt nhạt. Tae Min thấy thế kêu Ngọc Minh :

-Em đưa cậu ấy lên phòng y tế đi.

Ngọc Minh khó chịu nói trong khi Lâm Phong bắt đầu thấy đau bụng:

-Sao lại là em?

Hạo Trường nhìn anh nói:

-Đúng đấy. Để em đưa anh ấy đi cho.

Tae Min đã gạt phắt lời đề nghị đó, nói:

-Tiểu Minh không nghe lời anh hai à?

Ngọc Minh đứng dậy, miễn cưỡng dìu cậu ta đi. Vĩ Thanh cũng ôm bụng, mặt mày nhợt nhạt đứng bật dậy, bịt chặt miệng chạy ngay đi, xô đổ cả cái ghế. Mọi người đều tròn mắt thấy là lạ. Sao ai cũng xảy ra chuyện thế nhỉ? Và đến lượt Thừa Ngân. Cô ta tự nhiên thấy hơi chóng mặt và buồn ngủ. Lạc Vĩnh và Thượng Nguyên đưa bạn lên phòng y tế, Hạo Trường nhìn xuống khay thức ăn nói:

-Không lẽ trong thức ăn có cái gì sao?

Triệu Nghi nhún vai tiếp tục múc cơm nói:

-Mình thấy chẳng làm sao cả. Chắc tại họ ăn phải cái gì đó thôi. Như Vĩ Thanh và Ngọc Minh ấy.

Tae Min cũng gạt đầu bình thản ăn cơm. Chính Đức thì hỏi Triệu Nghi:

-2 cậu ấy ăn gì thế?

-Hình như là ăn bánh bao.

Hạo Trường nhìn Tae Min thắc mắc hỏi:

-Sao anh lại bắt cậu ấy đưa anh em lên phòng y tế?

-Anh muốn dàn hòa cho 2 đứa nó với lại anh cũng muốn mai mối cho 2 đứa quỷ nhỏ ấy.

Cả 2 người cùng cười, không ai để ý đến cái vẻ mặt khó chịu của Chính Đức.

.....

Lâm Phong ôm bụng nói:

-Buông tôi ra!

Ngọc Minh bướng bỉnh nói:

-Anh hai kêu tôi đưa cậu lên phòng y tế.

Vẫn gập người vì đau, Lâm Phong nói:

-Tôi biết. Đợi tôi ở đây.

Rồi cậu ta vùng khỏi tay Ngọc Minh, chạy trốn sòng sọc vào phòng vệ sinh gần nhất. Ngọc Minh từ tốn bước lại đó, chui vào nhà vệ sinh nữ chốt cửa lại.

-Sao rồi?-Vĩ Thanh bước ra từ 1 buồng vệ sinh gần đó, háo hức hỏi.

-Ok! Bà cho bao nhiêu thuốc?

-Nửa viên là cậu ta đủ chết rồi.

-Bà bỏ vô cái gì vậy?

-Cơm. Tui đã nghiền sẵn ở nhà rồi nhớ không? Triệu Nghi đã cố tình phát phần cơm đó cho cậu ta. Tui trộn vô lúc lấy cơm xong ấy.

-Còn con Thừa Ngân?

-Trong canh ấy. Cả 1 viên luôn. Lần này thì nó thành công chúa ngủ trong rừng luôn rồi.

-Bao lâu?

-Chết Tiệt 45', Hot Girl 90'.

-Ok! Bước tiếp theo chuẩn bị.

2 cô gái cười gian tà. Ngọc Minh bước ra trước rồi tới Vĩ Thanh. Giả vờ như vô tình gặp nhau, Vĩ Thanh hỏi lớn:

-Bà làm gì ở đây vậy?

-Anh Tae Min kêu tui dẫn Hàn Lâm Phong lên phòng y tế.

-Trời! Thiệt là khổ thân bà. Thôi tui đi trước nhé.

-Khoan đã! Bà có sao không?

-Tui ổn rồi. Nôn hết ra thấy thật thoải mái. Hàn Chết Tiệt đâu?

-Trong nhà vệ sinh.

-Thế thôi tui đi trước nhé.

5' sau, Lâm Phong bước ra mặt mày thê thảm. Ngọc Minh cất tiếng hỏi:

-Sao rồi?

-Tôi...

Chưa nói được hết câu thì Lâm Phong lại phải quay lại nhà vệ sinh. Ngọc Minh ráng nín cười, đứng ngoài gọi vọng vào trong:

-Cậu cứ ở đó giải quyết đi. Tôi đi công việc tí nữa quay lại ngay. Đừng đi đâu đấy nhé!

Vừa cất bước đi thì điện thoại Ngọc Minh nhận được tin nhắn.

Tin nhắn chỉ vỏn vẹn có 4 chữ: “Bắt đầu được rồi!”

Ngọc Minh mỉm cười nghĩ: “Lần này anh em cậu chết dưới tay tôi rồi”. Cô bước đi đến phòng y tế của trường. Ngọc Minh vừa tới nơi thì thấy cô y tá đi ra. Cô mỉm cười cuối đầu chào rồi vào phòng. Vĩ Thanh đang lúi “đồ nghề” ra. Ngọc Minh khẽ đóng cửa lại, bước tới đầu giường của Thừa Ngân. Họ chụm đầu lại, hì hụi làm việc. Khoảng 15' sau, Ngọc Minh đứng thẳng người dậy, nói với Vĩ Thanh:

-Thôi tui đi trước xem Hàn thiếu gia thế nào rồi. Bà ở đây cẩn thận đấy.

Vĩ Thanh nhìn tác phẩm của mình cười đắc ý, gật đầu rồi chui lên giường.

Ngọc Minh 3 chân 4 cẳng chạy nhanh đến phòng vệ sinh tiện đường ghé mua cho Hàn Chết Tiệt 1 chai nước suối. Phanh kết trước cửa nhà vệ sinh thì thấy cậu ta bước ra trông cực kỳ sơ xác. Ngọc Minh đưa chai nước ra, nhẹ nhàng nói:

-Uống đi. Sẽ khá hơn 1 chút đó.

Thấy Lâm Phong nhìn chai nước với ánh mắt nghi ngờ, Ngọc Minh bật cười nói:

-Yên tâm đi tôi không bỏ cái gì vào đó đâu.

Lâm Phong thều thào nói:

-Tôi không tin!

Ngọc Minh lại cười, 1 nụ cười đáng yêu, mở nắp chai uống 1 hớp rồi đẩy lại nói:

-Giờ tin chưa?

Vừa đưa tay cầm lấy, Lâm Phong lại lên cơn đau bụng, chạy ngay vào nhà vệ sinh. Tình trạng ấy cứ lặp đi lặp lại mãi đến nửa tiếng sau. Khi chuông reng vào lớp đã 20' rồi, Lâm Phong mới lê người ra ngoài. Cầm lấy chai nước tu 1 hơi cạn sạch. Không còn chút sức lực, Hàn thiếu gia tuột xuống vách tường, ngồi bịch xuống đất. Ngọc Minh nhìn dáng vẻ tội nghiệp của cậu ta, bất giác thấy mình chơi hơi bị ác. Đành rằng cậu ta rất đáng ghét nhưng như vậy thì hơi bị quá đáng. Cô nắm lấy cánh tay của cậu ta choàng qua vai mình, lôi cậu ta đi.

11. Chương 11

Đẩy cánh cửa phòng y tế, Ngọc Minh lôi Hàn Lâm Phong không chút sức lực đang dựa vào người mình vào trong. Cô y tế nhìn bộ dạng của cậu ta vô cùng kinh ngạc vội vàng phụ Ngọc Minh đỡ cậu ấy lên giường. Sau đó cô quay lại hỏi Ngọc Minh:

-Cậu ấy bị gì vậy em?

-Dạ bạn ấy bị đau bụng thừa cô. Bạn ấy đã đi đại tiện suốt 45' rồi ạ.

-Trời!-Cô y tá kêu lên, vội vã chạy đi lấy ít thuốc cho cậu ta.

Ngọc Minh ngồi lên mép giường nhìn gương mặt xanh mét đang vã mồ hôi hột của cậu ta. Cô nhẹ rút 1 chiếc khăn lụa ra lau đi những giọt mồ hôi ấy. Lâm Phong kinh ngạc nhìn người ngồi trước mặt mình, hỏi:

-Sao cô không về lớp?

-Anh Tae Min kêu tôi đưa cậu lên phòng y tế. Tôi không thể bỏ mặc cậu như thế được.-Ngọc Minh trả lời đơn giản.

Đúng lúc ấy, cô y tá bước ra cầm theo ít thuốc. Cô đưa cho Lâm Phong nói:

-Em uống đi sẽ đỡ hơn. Em cảm thấy thế nào rồi?

Ngọc Minh đứng dậy đi lấy nước còn Lâm Phong thều thào trả lời:

-Dạ đỡ hơn rồi cô.

Cô y tá gật đầu, quay về bàn làm việc còn Ngọc Minh ngồi xuống, đỡ cái đầu của Lâm Phong dậy, đưa ly nước nói:

-Uống mau đi.

Sau khi uống thuốc, Lâm Phong cảm thấy đỡ hơn, cậu nói với Ngọc Minh:

-Cô về lớp đi. Ở đây làm gì?

Ngọc Minh ngồi đó ngó ngoài cửa sổ hờ hững nói:

-Cậu khỏi đau. Đợi hết tiết tôi sẽ quay trở lại.

Rồi cô thở dài, nói nhỏ:

-Cậu làm tôi lỡ hết kế hoạch rồi.

Lâm Phong nhìn cô gái hỏi:

-Cô nói cái gì?

Ngọc Minh quay lại nhìn cậu ta, cười buồn nói:

-Không có gì.

Ánh nắng chiều rọi lên khuôn mặt của Ngọc Minh, khiến cô trông như đang tỏa sáng vậy. Cộng thêm nét cười buồn buồn và những lọn tóc bay phất phơ trong gió đã khiến tim Lâm Phong chợt đập trệch mất 1 nhịp. Cậu lúng túng quay mặt đi. Chợt Ngọc Minh hỏi:

-Cậu... đã bao giờ thích ai thật lòng chưa?

Lâm Phong quay đầu lại nhìn nhưng Ngọc Minh không nhìn cậu ta mà nhìn ra cửa. Cậu ta nói:

-Chưa! Thế còn cô?

-Rồi. Nhưng đó chỉ là 1 sự ngu ngốc nhất thời mà thôi.

-Tại sao cô lại nói vậy?

Ngọc Minh không trả lời mà hỏi lại:

-Tại sao cậu lại xem con gái chúng tôi không ra gì vậy?

-Tôi không biết! Có lẽ tôi vẫn chưa tìm được người mình thật sự thích.

Lúc này Ngọc Minh mới quay lại nói:

-Cho dù là như thế cậu cũng không nên làm như vậy. Chúng tôi không phải là những thứ chơi chán rồi vứt đi. Cậu có hiểu không?

Lâm Phong không nói gì hết. Ngọc Minh lại tiếp tục:

-1 khi thích 1 ai đó, con gái luôn là người đau khổ cậu biết không? Như Vĩ Thanh, cậu ấy trao hết tình cảm cho Nguyệt Ân nhưng đáp lại là gì cơ chứ? Là sự hụt hẫng và nỗi đau giày vò tâm trí. Đó là lý do tại sao cậu ấy ghét Tuệ Vân và Nguyệt Ân như vậy. Nếu không phải vì cái tính lẳng nhăng của cậu thì có lẽ Vĩ Thanh không phải như vậy đâu.

-Tại sao lại tại tôi?

-Chẳng phải trước đó Tuệ Vân là bạn gái của cậu sao?

Lâm Phong cãi lại:

-Cho dù là như thế thì cũng không trách tôi được. Là do Nguyệt Ân thích cô ta mà.

Ngọc Minh lại thở dài nói:

-Đúng! Lòng dạ con trai thật dễ thay đổi.

Rồi cô đứng lên, nói với Lâm Phong:

-Tôi về lớp đây. Cậu ở lại nghỉ ngơi đi nhé!

Trang Ngọc Minh bước đi.

Còn lại 1 mình, Hàn Lâm Phong cảm thấy hơi cô đơn. Những lời nói nhẹ nhàng của cô gái ấy vẫn còn văng vẳng đâu đây. Và cậu nằm đấy, để mặc cho thời gian trôi qua.

.....

Sau 90' bất tỉnh nhân sự không biết trời trăng mấy nước gì, Hàn Thừa Ngân chớp mắt. Cô khẽ rên rỉ:

-Tôi đang ở đâu đây?

1 giọng nói lạnh lùng, quen thuộc vang lên:

-Em đang ở phòng y tế.

Ngồi dậy, Thừa Ngân cảm thấy hơi chóng mặt vì ngủ quá nhiều. Cô y tá bước tới nói:

-Em nên nằm xuống 1 tý đi. Khoan hẵng ngồi dậy.

Thừa Ngân nằm xuống, đưa tay lên vuốt tóc thì...

Cô ngồi bật dậy, đưa tay lên sờ mái tóc óng mượt của mình. Nó khô dính lại và có cái gì đó dính dính như... Kẹo cao su.

Chạy ngay đến cái gương gần đó, Thừa Ngân soi cái bộ tóc quý giá của mình.

-AHHHHHHHHH!!!!!!!!!!!!

Tiếng thét vang vọng cả trời xanh khiến chim chóc bay lên ào ào. Ly nước rung lên bần bật trước tần sóng âm thanh kinh hồn ấy. Mấy tấm kính cửa sổ của rung lắc dữ dội. Mọi người ai cũng phải bịt chặt tai lại. Trong lớp 11a7, Vĩ Thanh và Ngọc Minh vừa bịt tai vừa tóe miệng cười. Cả 2 đều nghĩ kế hoạch thế là thành công.

.....

Giờ về, mọi người thấy Hàn Tiểu Thư tóc dài óng ả phải búi lên cao và đội 1 cái mũ sùm sùm che kín mái tóc. Vĩ Thanh, Ngọc Minh, Triệu Nghi và Chính Đức bầm bụng cười khúc khích. Cả đám lôi nhau vào quán kem gần đó ngồi ăn mừng sự kiện đặc biệt này. Vừa cười Chính Đức vừa nói:

-Mấy cậu thật là dữ dội. Cậu trét gì vào tóc cô ta vậy?

Vĩ Thanh cười đều nói:

-Kem đánh răng và kẹo cao su. Yên tâm đi. Chỉ có cắt thì mới hết, chứ gội thì không ra đâu.

Triệu Nghi thán phục nói:

-2 bà quả là cao tay. Mà bộ 2 bà không sợ bị trả thù à?

Ngọc Minh nói:

-Lỡ đâm lao rồi thì phải theo lao thôi chứ biết sao bây giờ.

Chính Đức chợt hỏi:

-Sao lúc này cậu không vào học tiết đầu sau giờ ăn trưa?

Ngọc Minh múc thìa kem trái cây cho vào miệng, nhún vai đơn giản nói:

-Thì đơn giản là thấy cậu ta thê thảm quá không nỡ bỏ mặt nên đưa lên phòng y tế giúp thôi.

Cả 4 người ngồi bên nhau cười đùa không hề hay biết rằng cách đó không xa, tại biệt thự nhà họ Hàn, tiểu thư nhỏ bé Hàn Thừa Ngân đang tức điên lên.

Nhà Hàn Thừa Ngân.....

-Trời ơi mái tóc của tôi.- Hàn Thừa Ngân ứa nước mắt nhìn cái mái tóc vừa gội của mình.

Mái tóc ấy xù hết cả lên, trơn nhớt và dính chặt hơn vào nhau. Cô ta quát tháo tên cô hầu phòng:

-Mau đi gọi cho chú Lý thợ cắt tóc của tôi đến đây mau lên.

Cô gái hầu phòng xanh mặt vội vã đi khỏi phòng. Những ai từng phục vụ lâu năm trong ngôi biệt thự này đều biết rất rõ. Từ lớn đến bé, Hàn tiểu thư rất được cưng chiều. Cô ta là công chúa nhỏ của ông bà chủ, là búp bê đáng yêu của cậu Thừa Văn, ông anh trai nho nhã. Gia đình họ Hàn có 2 anh em. Mỗi người có 2 người con. Hàn Lã San, người kế thừa tập đoàn có tiếng khắp cả nước là cha của cặp sinh đôi kỳ quái Lâm Phong-Hạo Trương. Hàn Lã Cao, ông trùm của thị trường mua bán là cha của 2 anh em Thừa Văn-Thừa Ngân. Những người hầu lâu năm đều biết rất rõ tính chất kỳ quái của nhà Hàn Lã Cao. Ông bố thì luôn cười nói nhưng khi có việc gì đó không vừa ý thì ông ta lộ rõ cái vẻ mặt như ma quỷ hiện hình của mình. Vô cùng tàn nhẫn đối với những ai ngăn cản ông ta chiếm đoạt thứ ông ta muốn. Và đức tính ấy đã được truyền lại cho cô con gái yêu. Lúc còn nhỏ, Thừa Ngân rất thích 1 con búp bê. Khi ấy, cô nũng nịu đòi cha dẫn đi mua. Ông bố vui vẻ đưa cô con gái đến cửa hàng đồ chơi lớn nhất thành phố tìm mua. Vô tình, khi họ đến nơi thì con búp bê cuối cùng đã được bán mất. Hàn Thừa Ngân kéo cha chạy theo đứa trẻ vừa mua con búp bê ấy đòi lại cho bằng được. Tuy nhiên đứa trẻ kia nhất định không chịu đưa. Lúc ấy, Hàn Thừa Ngân mặt mày sa sầm trông giống y như ông bố, lạnh lẽo nói:

-Hãy nhớ đây. Tao nhất định sẽ tìm ra mày và lấy lại thứ tao muốn.

Lời đe dọa ấy khiến đứa trẻ kia sợ phát khóc. Còn ông bố thì lại ôm cô con gái lên nức nở khen:

-Con gái ta giỏi quá. Thật khôn hỏ danh là con gái của Hàn Lã Cao mà.

2 cha con cùng cười khiến mọi người đều trở mắt nhìn. 1 tháng sau, đứa bé mua con búp bê cuối cùng ấy gặp lại Hàn tiểu thư ở nhà trẻ. Cô ta không hề thường tiếc khi tra tấn và cô lập đứa trẻ tội nghiệp ấy. Cô ta và đứa bạn thân tên Khương Lạc Vĩnh đã khiến những năm tháng sống trong nhà trẻ của đứa trẻ kia thành địa ngục. Hành hạ đến nỗi đứa trẻ ấy sợ hãi quá trốn biệt ở nhà và mắc bệnh trầm cảm suốt 5 năm trời. Vậy mà cô ta vẫn cười.

Còn bà chủ, Ná Uyển Nhu là 1 nhà họa sĩ nổi tiếng và cũng là nhạc sĩ luôn thích mọi thứ ngăn nắp và đúng thứ tự đến từng mi-li-mét. Chỉ cần sai sót 1 tí là bà ta gầm lên ngay. Ai xui xẻo mà bị bà ta **** rủ thì... khỏi nói. Cứ như súng đại bác nổ liên thanh vào lỗ tai. Nhưng nếu như không có gì sai sót thì bình thường bà ta rất vui vẻ, hòa nhã với tất cả mọi người. Còn người cuối cùng và cũng là người ít được biết đến nhất đó chính là cậu con trai lớn Hàn Thừa Văn. Đó là 1 cậu con trai rất lịch sự và được mọi người yêu quý. Từ năm 10 tuổi đã đi New York du học. Do đó mà rất ít ai biết về cậu ta.

Quay lại hiện tại, Lý Củ cầm hộp đồ nghề bước vào phòng tiểu thư. Vừa nhìn thấy mái tóc đông cứng thành 1 chùm của Thừa Ngân đã kêu lên 1 tiếng rồi lăn đùng ra đất mà xỉu. Mất 15' sau mới tỉnh lại được. Thừa Ngân nhìn ông ta cau có nói:

-Ông làm gì đó mau đi chứ. Tôi không thể nào đi học với mái tóc này được.

Mở hộp đồ nghề ra, ông ta eo ** nói:

-Nếu muốn “cải tạo” cái tổ quạ này thì chỉ có thể cắt đi được thôi.

Hàn Thừa Ngân ngẩng nghía mái tóc trong gương, lo lắng nói:

-Được được. Nhưng làm cho đẹp đây.

1 tiếng đồng hồ trôi qua. Thừa Ngân xuất hiện trong diện mạo mới. 1 mái tóc cắt ngắn đằng sau và để mái dài đằng trước. Ông ả và mượt mà, hơi ánh lên màu nâu hạt dẻ rất thời trang và dễ thương. Lý Củ nhìn thành phẩm của mình, xúc động ôm ngực nói:

-Thật là tuyệt vời. Kiệt tác, kiệt tác.

Sau đó ông ta sơn lại móng tay cho Thừa Ngân. Hoàn thành 1 diện mạo mới.

1 công chúa đáng yêu. 1 ác quỷ đội lốt thiên thần.

.....

Tối hôm đó, đang dạo trên trang web quen thuộc thì 1 dòng chữ đập ngay vào mắt Ngọc Minh. Cô nói lớn:

-Học bổng toàn phần ở New York ư?

Sau 30' nghiên cứu và tìm hiểu, Trang Ngọc Minh kết luận rằng mình cần phải đạt từ 9 đến 10 điểm cả 3 môn Toán, Lý, Hóa thì mới có cơ hội nhận học bổng. Và hơn nữa, cô phải trải qua 1 kỳ thi kiểm tra để xem có nhận được không. Gọi ngay cho Nguyên Thảo, Ngọc Minh hỏi ngay không cần màu mè:

-Ê mày tao đi du học thì thế nào?

Nguyên Thảo ngạc nhiên kêu lên:

-Mày chuẩn bị đi du học à?

-Không, không! Tao tìm đượ 1 học bổng toàn phần đi du học ở Mỹ. Nhưng muốn có được học bổng thì phải thi 1 cuộc thi kiểm tra và phải đạt 9 đến 10 điểm 1 môn.

-Thi mấy môn? Môn gì?

-3 môn. Toán, Lý, Hóa. Và cần giỏi tiếng Anh.

-Được đó. Mà thi đi.

-Nhưng tao cần người giúp đỡ.

-Giúp cái gì chứ? Mà tháng nào cũng được hạng 2 mà.

-Trời ạ! Cái con này. Tao học nâng cao Toán, Hóa, Sinh mà mà quên rồi à? Tao cần 1 người nào đó giỏi 3 môn Toán, Lý, Hóa kèm cặp.

-Vậy mà gọi tao làm gì?

-Thì nhờ mà kèm tao chứ làm gì.

-Trời! Tao học đâu có xuất sắc sao kèm mà được.

-Vậy tao phải từ bỏ hy vọng đi du học rồi hả? Thấy giới thiệu là qua đó, sau khi học hết cấp 3 bên đó, tao sẽ thi tiếp. Nếu đủ tiêu chuẩn thì tiếp tục ở lại đó học đại học.

-Không đủ tiêu chuẩn thì sao?

-Thì quay về nước chứ sao. Mà nghe nói có thể được giới thiệu vào những trường có tiếng nữa. Rất tốt cho việc theo đuổi ngành Y của tao.

-Uhm! Tao biết có người giúp được mà đó.

-Ai vậy?

-Bạn tao. Tên là Hứa Minh Quân. Thủ khoa khối tụi tao. Học rất xuất sắc, ngoại hình của rất chuẩn. Tài sắc vẹn toàn, học chung lớp với tao. Được không?

-Mà giới thiệu thầy giáo hay bạn trai vậy hả?

-Hehe cả 2 luôn. Để mai tao hỏi nó coi nếu nó chịu thì tao gọi ày hẹn ngày gặp mặt để giới thiệu 2 đứa bay.

-Ok. Vậy nha. Nhớ giúp tao đó. Thôi tao cúp máy đây. Tao phải ôn bài rồi. Mai kiểm tra 1 tiết Địa lí. Thiệt là khổ.

-Ừ! Vậy thôi. Mai kiểm tra tốt nhé.

Cúp máy, Ngọc Minh bắt đầu quá trình “luyện” môn Địa lí. Thắc mắc không biết Triệu Nghi học nâng ấy môn này như thế nào.

.....

Sáng sớm vào, thấy ai ai cũng cầm tập tưng đi tưng lại mấy bài lý thuyết dài ngoằng. Treo cặp lên, Ngọc Minh vui vẻ hỏi:

-Sao rồi? Thuộc hết chưa?

Vĩ Thanh hơi uể oải nói:

-Sơ sơ à.

Thấy Thượng Nguyên, Ngọc Minh cầm tập chạy qua hỏi:

-Thượng Nguyên à hỏi bài này phải giải thích thế nào?

Thượng Nguyên vui vẻ trả lời trước vẻ mặt cau có của Lạc Vĩnh.

Gần đến giờ vào học Thừa Ngân mới vào học. Thấy cô gái, mọi người ngạc nhiên. Tóc cắt ngắn thời trang, đeo kính ngố dễ thương. Ba lô hồng sau lưng nhí nhảnh vô cùng. Vĩ Thanh cầm khẩu mất 1 tiết trước về thay đổi ấy. Ngọc Minh cũng thế. Tiết 1 trôi qua, chuông vừa reo, mọi người ồ ạt đem cặp lên bục giảng đợi làm kiểm tra. Khi đề vừa phát ra, Ngọc Minh làm ngay, cô nghe thấy rõ tiếng thì thầm của Thừa Ngân ở dãy bên kia.

Tíc... tấc... tíc... tấc....

Reng... reng...reng... reng....

-Tất cả bỏ bút xuống truyền bài lên.-Giọng giám thị vang lên, tiếng giấy soàn soạt kèm theo âm thầm ồn ào của mấy cái miệng bắt đầu hoạt động trở lại.

Vĩ Thanh than thở:

-Ôi thiệt là mệt quá đi. Lần nào cũng bị tra tấn kiểu này. Học cho đã vô cuối cùng ra có mấy câu. Bất công quá.

Ngọc Minh mỉm cười, đúng lúc ấy chuông điện thoại reo, hứa hẹn 1 cái tin tức không biết buồn hay vui. Số điện thoại mà Ngọc Minh đã chờ đợi từ sáng đến giờ.

12. Chương 12

Ngọc Minh bắt máy ngay, hồi hộp hỏi:

-Sao?

-Chúc mừng mày!

Ngọc Minh nhảy cẫng lên, hét vào điện thoại:

-Được rồi hả?

Mọi người trong lớp đều hết hồn vì tiếng hét lạnh lạnh ấy. Nguyên Thảo nói:

-Mày nhỏ tiếng giùm tao được không. Tao chưa muốn bị điếc.

Ngọc Minh mặt mày hớn hở, cười tươi rói:

-Sorry, sorry! Khi nào gặp được?

Chợt có tiếng ai đó nói, vọng vào trong điện thoại. Nguyên Thảo không trả lời, Ngọc Minh ngưng toét miệng ra hỏi:

-Nguyên Thảo mày còn đó không?

Nhưng đáp lại giọng cô lại là giọng nam trầm ấm chứ không phải giọng của Nguyên Thảo. Người đó hỏi:

-Bạn là Trang Ngọc Minh phải không?

Ngọc Minh nghiêm túc nhẹ nhàng nói:

-Phải! Bạn xin hỏi là ai?

-Mình là Hứa Minh Quân. Nghe Nguyên Thảo nói là bạn muốn nhờ mình kèm 3 môn Toán, Lý, Hóa?

-Đúng vậy!

-Mình đồng ý. Nhưng mình nói trước, học với mình phải nghiêm túc, mình bảo sao nghe vậy. Không được cãi lời.

-Được! Còn gì nữa không?

-Điểm hẹn gặp mặt, Nguyên Thảo sẽ thông báo với bạn.

1 khoảng im lặng sau đó là giọng Nguyên Thảo vang lên:

-Thấy anh hai tao sao?

-Gì? Anh hai mày?

-Ừ! Anh kết nghĩa của tao đó. Bình thường rất vui vẻ, hòa đồng nhưng khi học hành thì vô cùng nghiêm túc. Đến tao còn phải sợ.

-Trời, tao nói chuyện thôi còn rùng mình nữa là. Sao gặp ở đâu?

-Quán kem gần trường mày. Cứ tới đó đợi đi. Tao sẽ dẫn anh hai tới.

Có giọng nói vọng vào:

“Anh không cần người dẫn”

Rồi giọng Nguyên Thảo”

-Dạ em biết rồi thưa anh. Thôi nhé “honey”. Anh yêu cúp máy đây. Nhớ tan học gặp nhau ở quán kem nhé.

-Bye bye “honey” của em. Lát gặp nhé!

Cúp máy, Ngọc Minh hí hửng ra mặt, Vĩ Thanh hỏi ngay:

-Bà có bồ à?

-Ừ! Honey của tui. Từ hồi cấp 2 đến giờ đó.

-Vậy mà nói không thích ai.

-Thì đúng là đâu có thích nhau. Tui với nó là Honey trên danh nghĩa mà. Nó có vợ bé rồi.

Vĩ Thanh hơi nghi hoặc nhìn bạn rồi nhún vai quay lên.

Thời gian còn lại, Ngọc Minh cứ nhấp nha nhấp nhồm đợi hết giờ. Không thèm quan tâm đến việc bị Lâm Phong khiêu khích. Lâm Hàn Lâm Phong shock nặng nề.

.....

Bước vào quán kem, Ngọc Minh gọi loại kem quen thuộc đợi thầy giáo đến. Khoảng 10' sau, Nguyên Thảo cùng anh kết nghĩa bước vào. 3 người ngồi đó không hề hay biết rằng có 1 người nhiều chuyện đang rình họ. Ngọc Minh vui vẻ nói:

-Bạn chắc hẳn là Minh Quân đúng không?

Chàng trai tên Minh Quân mỉm cười ấm áp nói:

-Phải! Còn bạn là Ngọc Minh? Rất vui được làm quen.

-Đừng khách sáo. Bạn đúng là giống như Nguyên Thảo giới thiệu.

-Thế nó giới thiệu mình như thế nào?

-Học giỏi, thông minh, đẹp trai. Tài sắc vẹn toàn.

Minh Quân bật cười nhìn cô em kết nghĩa đang làm vẻ mặt ngây thơ, hỏi:

-Ngọc Minh này bạn chắc biết bồ của con bé này chứ?

-Dĩ nhiên là biết. Có quen với anh kết nghĩa của mình mà.

Nguyên Thảo chen vào:

-Ừa mày cũng có anh kết nghĩa à? Mày có anh ruột rồi mà.

Ngọc Minh cười, nháy mắt:

-Có anh ruột rồi thì sao chứ? Anh kết nghĩa của tao cũng tốt lắm. Cũng tài sắc vẹn toàn lun.

-Thôi, thôi 2 cô. Ngọc Minh à cậu rảnh ngày nào?-Minh Quân hỏi.

-Chiều 3, 5, 7 còn cậu?

-Uhm! Thế cũng được. Còn 2,4, 6?

-Mình mắc học tiếng Anh rồi.

-Ok vậy mỗi ngày học 1 môn. Thứ 3 học Toán, thứ 5 học Lý, thứ 7 học Hóa.

-Ok!

Nguyễn Thảo nói với Ngọc Minh:

-Ê bữa nào dẫn anh mày tới cho tao gặp mặt nha.

-Vậy bữa nào dẫn bồ em tới giới thiệu cho anh nhá.-Minh Quân chen vào.

Nguyễn Thảo chu môi nhăn mặt. Ngọc Minh và Minh Quân phì cười. Thế là lại thêm 1 tình bạn nữa được tạo thành. Và theo dự kiến cùng với sự đòi hỏi của 2 anh em kết nghĩa xấu xa kia, lại 1 buổi gặp mặt nữa diễn ra.

.....

1 lần nữa, mỗi nghi ngờ của Vĩ Thanh trở dậy. Nhưng lần này kéo theo 2 người nữa đó là...

-Hàn Chết Tiệt cậu làm gì ở đây?-Vĩ Thanh ngạc nhiên nói lớn khi cả đám đang ngồi ở cái bàn ngay góc ngoài.

Chính Đức kéo Vĩ Thanh và tên người thừa kia cuối thấp xuống khi Ngọc Minh nhìn về phía họ. Lâm Phong lạnh lùng thì thào:

-Tôi theo dõi em tôi liên quan gì tới cô? Đừng nói cô cũng theo dõi nó đấy nhé?

-Không dám. Tôi theo dõi bạn tôi.

-Còn cậu?-Lâm Phong hỏi Chính Đức.

-Tôi đi theo thôi.-Tuy trả lời thế nhưng trong lại muốn theo dõi Ngọc Minh xem cô ấy làm gì, đi đâu với người con trai khác. Rồi phát hiện ra từ lúc nào đó đã thích cô bạn ấy mất rồi.

Chợt Lâm Phong chỉ tay vào người ngồi đối diện với Nguyễn Thảo hỏi:

-Tên đó là ai thế?

Vĩ Thanh trả lời:

-Không biết nên mới đi theo dõi nè. Hôm qua đã gặp con bé Minh Minh ấy rồi.

-Trường chuyên cơ à?-Chính Đức ngạc nhiên nói.

Cả 3 người ngồi ngoài quan sát, không hề hay biết rằng trực giác nhạy bén của Ngọc Minh và Tae Min đã đoán ra là có người theo dõi họ. Thật là nghiệp dư quá đi.

Kể từ sau buổi nói chuyện đó, Ngọc Minh gần như biến mất khỏi những giờ nghỉ. Đầu giờ, lúc nào cô cũng đến trễ, gần reng chuông, Ngọc Minh mới hốt hải chạy vào lớp. Ra chơi thì biến mất rất nhanh và reng chuông lần 1 mới xuất hiện. Giờ ăn trưa cũng biến mất. Muốn gặp chỉ có thể gặp trong giờ học. Mà dạo này đang trong thời gian kiểm tra nên không thể hỏi. Giờ ra về thì luôn vội vàng vàng mau chóng dắt xe ra về. Những việc làm kì lạ đó cứ tiếp diễn mãi như thế tới 1 tháng trời. Vĩ Thanh cứ nghĩ rằng do áp lực kiểm tra nên bạn mình mới như vậy. Ai ngờ đâu....

Hôm đó là thứ 7, môn cuối cùng đã kiểm tra xong. Vĩ Thanh cứ ngỡ là Ngọc Minh sẽ cùng họ đi ăn cơm nhưng ai dè đâu cô lại nói:

-Bà đi trước đi.

Vĩ Thanh nhìn bạn hỏi:

-Tại sao bà không đi chung với tụi tui. Bà tính trốn nữa chứ gì? Kiểm tra xong rồi mà.

Ngọc Minh lo dọn đồ vào cặp, hỏi lại:

-Kiểm tra thì có liên quan gì cơ chứ?

Vĩ Thanh ngạc nhiên hỏi:

-Ủa chứ không phải bà vì áp lực kiểm tra nên mới biến mất như vậy à?

Ngọc Minh ôm xấp tài liệu được giao phải hoàn thành, đứng dậy cười nhẹ nhàng nói:

-Ai nói bà như thế hả? Tui không hề bị áp lực bởi việc con đó đâu. Tui có việc phải đi trước. Bà cứ lên cần-teen đi. Ăn trưa xong mua giùm tui trái táo nhé.

Bước qua Vĩ Thanh đang đứng há hốc mồm, Ngọc Minh nói lớn:

-Và đừng có đi theo tui như lần trước nữa nhé.

Vĩ Thanh quay lại thì Ngọc Minh đã đi mất. Cô 1 mình bước đến nhà ăn, lòng thắc mắc không biết có phải cô bạn đã phát hiện ra việc mình đi theo dõi cô ấy không nữa.

.....

Vừa cầm quyển tài liệu môn Hóa, Ngọc Minh vừa cầm cúi bước đi. Không lo nhìn đằng trước. Cô vô tình đụng phải 3 cô gái đang đi ngược hướng lại với mình. Vẫn dán mắt vào quyển tài liệu, Ngọc Minh hờ hững nói:

-Xin lỗi!

Cứ tưởng thế là xong, ai ngờ đâu cô bị nắm áo lại. Ngọc Minh giật mình quay lại nhìn. 1 cô tóc vàng, mặt hung dữ nhưng cũng ngô ngố, kênh kiệu nói:

-Ê con kia, mày đụng phải chị Thủy đó có biết không hả?

Ngọc Minh, mặt không chút cảm xúc nói:

-Tôi đã xin lỗi rồi còn gì?

1 cô khác tóc nhuộm vừa đỏ vừa tím, lạnh nhạt hỏi:

-Thế là xong sao? Đâu có đơn giản vậy chứ.

Vẫn cái thái độ không quan tâm ấy, Ngọc Minh đều đều nói:

-Thế mấy người muốn cái gì nữa hả?

1 cô gái có gương mặt rất đẹp và dáng người chuẩn như người mẫu, mái tóc màu nâu hạt dẻ dài tận thắt lưng được uốn lượn công phu, cất tiếng nhạt nhẽo nói:

-Quý xuống xin lỗi tao.

Ngọc Minh bật cười:

-Quý? Tôi là đây tớ của cô sao mà phải quý?

Cô gái tóc vàng lại thô lỗ nói:

-Mày ăn nói với chị Thủy vậy sao? Con này muốn chết à?

Cô nàng có mái tóc dài, được uốn xoắn lại lên tiếng:

-Cho mày 1 giây để suy nghĩ. Quý hay không quý?

Ngọc Minh mặt lạnh nhìn cô ta, trả lời dứt khoát:

-Không!

Cô ta mỉm cười, phẩy tay nói:

-Có khí phách nhưng có lẽ chưa tới đâu. Mạc Nhi xử lý nó.

Con bé tóc vàng hung hăng bước tới, giựt xấp tài liệu khỏi tay Ngọc Minh, quăng ra 1 bên, những tấm giấy bay lung tung trong không khí như 1 cảnh quay chậm vậy. Ngọc Minh tức giận nói:

-Cô làm gì vậy hả? Đồ điên.

Vừa cúi xuống tính nhặt tờ giấy lên thì bị con bé “lông vàng” kia giẫm lên tay. Đôi giày gót nhọn của nó như nghiền nát những ngón tay của Ngọc Minh. Cô la lên:

-Làm gì vậy hả? Bỏ ra mau.

Nhưng đáp lại là 1 giọng cười giễu cợt. Con nhím lông đỏ, tím kia cuối xuống nhặt lên 1 tờ giấy nhìn nó rồi cười nói:

-Hóa học ư? Thật nhảm nhí.

Nói xong cô ta đưa tay xé roet tờ giấy làm 2 dưới con mắt trợn trừng của Ngọc Minh và giọng cười mỉa mai của Lông Vàng. Ngọc Minh gào lên:

-Mày điên rồi sao? Có biết mấy tờ giấy đó là gì không hả?

Con nhím ấy cười độc địa, giẫm chân lên tờ giấy nói:

-Là gì hả? Là đồng rác mà thôi.

Sau đó cô ta đi đi tờ giấy dưới chân mình. Ngọc Minh tức muốn xì khói mà không biết phải làm sao. Bàn tay của cô đau nhứt đến độ mất cảm giác luôn rồi. Chợt Ngọc Minh nhận ra bàn tay còn lại không bị giữ. Cô đưa tay dùng hết sức cào vào chân Lông Vàng. Cô ta hoảng hồn giật phắt chân ra khỏi bàn tay đã đỏ tấy lên của Ngọc Minh. Ngó xuống chân thì thấy 5 đường cào đang ứa máu. Đứng thẳng người dậy, Trang Ngọc Minh phủ đầu gối như không có gì xảy ra. Lúc này cô gái có gương mặt đẹp như tiên, bước đến trước mặt Ngọc Minh, cười nhạt nói:

-Hay! Khá lắm. Nhưng vẫn chưa đủ.

Vừa dứt lời, cô ta nắm lấy tóc của Ngọc Minh, tát vào mặt cô 2 bạt tai. Ngọc Minh kêu lên, bấu lấy tay cô ta. 2 người kia cười khoái trí, đá vào đầu gối cô, khiến Trang Ngọc Minh phải khụy cả 2 chân xuống. Người kia thì cứ thế mà tát Ngọc Minh không thương tiếc. Những giọt nước mắt của nỗi đau và sự nhục nhã bắt đầu lăn trên gò má đỏ tấy của cô. 1 giọng nói đầy sự mỉa mai và giọng cười thâm độc vang lên:

-Cứ khóc đi. Không ai nghe thấy mày đau.

Thế nhưng.... Tiếng nói lạnh băng, không chút biểu cảm lại vang lên sau lưng 4 cô gái:

-Lăng Thanh Thủy, Vệ Mạc Nhi, Kỳ Nhã sao mấy cô lại ở đây?

Cả 3 cô gái kia buông Ngọc Minh ra, nhìn người đang bước đến gần mình, nhẹ nói:

-Tụi em đang chuẩn bị đi xuống căn-teen.

Lâm Phong vừa bước tới chỗ họ thì nhận ra người bị đánh là ai. Cậu hốt hoảng kêu lên:

-Đầu Heo! Cô làm sao thế này?

Khóe miệng của Ngọc Minh đang rỉ máu, tóc tai rối tung, quần áo xóc xếch và mặt đầy nước mắt. Lâm Phong chợt thấy đau lòng, trừng mắt nhìn 3 cô gái, quát lên:

-Các cô đánh cô ấy đúng không?

3 cô gái kia cúi mặt không nói, Lâm Phong tức giận túm lấy cổ áo của Thanh Thủy, quăng cô ta xuống sàn rồi dữ tợn nói:

-Nếu tôi biết các người còn hành hạ đến cô gái này nữa thì biết tay tôi.

Mạc Nhi và Kỳ Nhã vội vã kéo bạn đứng dậy, bước đi. Trước khi đi, họ còn lườm Ngọc Minh đang ngồi bệch dưới đất.

Lâm Phong nâng mặt Ngọc Minh lên, rút khăn tay lau nước mắt cho cô, hỏi:

-Sao lại ra nông nỗi này hả?

Ngọc Minh nức nở nói:

-Lần đầu tiên tôi bị người ta đánh vì cái lỗi vô cùng vô lý. Tôi chỉ đụng nhẹ vào cô ta thôi mà. Tại sao cơ chứ?

Ôm cô gái trước mặt mình vào lòng, Lâm Phong nhẹ an ủi:

-Cậu đúng là đồ ngốc! Đấu khẩu với tôi thì hay lắm. Mai mốt cẩn thận đừng đụng vào cái đám ấy nữa. Cô ta sẽ không để cậu yên đâu.

Đợi Ngọc Minh nín khóc, Lâm Phong phụ cô ấy nhặt lại đồng tài liệu rơi lung tung trên sàn. Vừa gom lại, Lâm Phong vừa hỏi:

-Cậu làm gì với cái đồng giấy này vậy hả?

-Học chứ làm gì.

-Cái gì? Sao nhiều thế?-Lâm Phong kinh ngạc kêu lên, nhìn đồng giấy dày cui trong tay Ngọc Minh.

Ngọc Minh nhìn vẻ mặt của thiếu gia nhà họ Hàn bật cười. Nhưng cô chợt thấy đau nhói do 2 bên má đang sưng đỏ lên. Lâm Phong thấy thế vội đưa cô lên phòng y tế. Cô y tế nhìn thấy bộ dạng thê thảm của Ngọc Minh, hoảng hốt hỏi:

-Em đánh nhau à?

Ngọc Minh lầm bầm:

-Dạ không em bị người ta đánh.

Lâm Phong nhìn bộ dạng của cô gái ấy, bật cười khúc khích. Và kết quả là nhận được cái ánh mắt hình viên đạn dành ỉnh. Cô y tế nhìn 2 người mỉm cười nói:

-2 em dễ thương quá. Lần trước thì bạn trai đau bụng, bạn gái vì lo lắng bỏ tiết học đầu để ở lại. Giờ đến bạn trai vì bạn gái của mình mà bỏ cả giờ ăn trưa.

Ngọc Minh ngơ ngác nhìn cô y tế không hiểu mô tê gì. Lâm Phong đứng bên cạnh toét miệng cười, đáp lại:

-Vâng cô quá khen.

Lúc này Ngọc Minh chợt hiểu quay sang nhéo Lâm Phong 1 cái rõ đau khiến cậu phải kêu lên:

-Oái!

Cô y tế quay ại nhìn, cả 2 người cùng cười làm như không có chuyện gì. Lâm Phong ghé sát tai Ngọc Minh nói:

-Cậu đền đáp công ơn của tôi như thế đó à?

Ngọc Minh cũng nghiêng răng nói:

-Đúng thế. Cảm ơn cậu, thiếu gia Hàn.

.....

Sau giờ ăn trưa, Vĩ Thanh trở về lớp và ngạc nhiên trước cái cảnh tưởng không thể tin được trước mắt mình. Ngọc Minh, mặt mày sưng tấy, áo quần xộc xệch đang ngồi cặm cụi làm bài hay viết lách cái gì đó. Và Hàn Lâm Phong, thiếu gia nổi tiếng ăn chơi và lãng nhăng đang ngồi nhìn Ngọc Minh chăm chăm đến mức không hề hay biết rằng Vĩ Thanh đang đứng sau lưng. Chợt Ngọc Minh cất tiếng, giọng không cảm xúc nhưng nhẹ hẫng:

-Nhìn đủ chưa? Cậu làm tôi viết sai từ vựng đây nè.

Lâm Phong thoáng ngượng, chống chế:

-Tôi có nhìn cậu đâu.

Ngọc Minh lại cất tiếng nhưng không phải nói với Lâm Phong:

-Bà vào sao không lên tiếng? Đứng đó làm gì?

Lâm Phong quay đầu lại, dừng đứng nhìn Vĩ Thanh không nói tiếng nào. Vĩ Thanh ngạc nhiên nói:

-Cậu làm gì ở đây?

Vẫn cái thái độ dừng đứng, Lâm Phong trả lời:

-Đưa bạn cô về đây chứ làm gì?

Vĩ Thanh lại hỏi:

-Sao Minh Minh như thế này và tại sao cậu phải đưa nó về hả?

Trước khi Lâm Phong kịp mở miệng thì Ngọc Minh đã nói trước:

-Tí tui kể cho. Cậu về lớp đi không đám fans của cậu giết tôi mất. Và cảm ơn cậu vì chuyện lúc này.

Lâm Phong nhếch mép, đứng lên nói:

-Không có gì.

Rồi quay lưng bước đi.

13. Chương 13

-Thanh Thủy, cậu bỏ qua cho con nhỏ đó sao?-Mạc Nhi nhìn bạn đang ngồi uống rượu hỏi.

Lăng Thanh Thủy, 1 đàn chị có tiếng ở quán bar Your Time, nhẹ xoay ly rượu trong tay nói:

-Tao có nói là bỏ qua cho nó sao?

-Vậy thì sao?-Kỳ Nhã mặt lạnh như tiền hỏi.

-Tao thấy con nhỏ đó có cái gì đó rất quen. Tại sao Hàn Lâm Phong lại biết nó?

Không ai nói gì cả, đứng 1 lúc, Mạc Nhi bắt đầu thấy chán và ra sàn nhảy. Kỳ Nhã chỉ đứng đó nhìn, không nói gì cả. Thanh Thủy chợt nhớ đến cái ngày hôm đó....

....

-Tại sao tao phải xin lỗi mày chứ? Mày mau xin lỗi anh Lâm Phong đi. Đồ Đầu Heo.

Ngọc Minh cười lạnh. 1 tiếng vút trong không khí và.... Chát. Tiếng bạt tai chát chúa vang lên, cả nhà ăn đều nhìn họ, Ngọc Minh nhìn cô gái kia nói:

-Đừng có gọi tao bằng cái mồm thô tục của mày. IQ của mày tới đâu mà nói tao là Đầu Heo? Nếu mày đủ thông minh thì đừng có đụng đến tao. Tên này có đáng à phải làm vậy không?

Cô gái kia 1 tay ôm mặt trừng mắt nhìn Ngọc Minh, mắt rưng rưng nói:

-Mày....

-Tao làm sao? Anh Lâm Phong yêu dấu của mày đâu? Sao không ra mặt bênh vực bạn gái chứ hả? Hay đổi với cậu ta mày chỉ là món đồ chơi không hơn không kém? Suy nghĩ chút đi. Con gái chúng ta xứng đáng bị coi thường như vậy à?

....

Thanh Thủy chợt bật cười, Kỳ Nhã hỏi:

-Có gì vui lắm sao?

-Phải! Tao vừa nhớ ra con nhỏ ấy là ai. Lần này thì đã có thêm cơ để trừng trị nó rồi.

Kỳ Nhã nhếch mép cười. 2 cô gái cụng ly với nhau. Đêm hôm ấy, Thanh Thủy vui vẻ nhảy nhót trên sàn nhảy trước ánh mắt ngạc nhiên và say đắm của mọi người. Bắt đầu cho 1 ngày dài với nhiều niềm vui mới.

.....

-Cái gì????-Vĩ Thanh hét lớn trong điện thoại.

Ngọc Minh giật mình, trượt tay làm thành 1 đường bút đẹp đẽ trong tờ tài liệu của Minh Quân. Cô thở dài nói:

-Bà nhỏ tiếng đi. Làm tui viết sai rồi nè.

-Nhưng tại sao bà không kể cho tui sớm. Hèn chi trông bà thê thảm thế. Mẹ bà phản ứng thế nào?

Ngọc Minh thở dài đặt bút xuống, nói:

-Mẹ tui chưa về. Sáng mai không biết phải nói sao nữa. Mà bà biết nhỏ đó hả?

-Ừ biết. Nó là đàn chị ở 1 quán bar. Trong trường rất nhiều đứa sợ nó. Từng cặp với Hàn Chết Tiệt. Và nếu tui nhớ không nhầm thì có lần bà đã gặp nó rồi. Thậm chí còn tát nó nữa.

-Có hả?

-Nhớ lại đi. Hôm đó ở căn-teen ấy.

-Con nhỏ đổ nước ngọt lên đầu tui đó hả?

-Ừ! Chị ấy đó. Nó mà nhớ được chuyện đó thì nó sẽ không để bà yên đâu. Con đó kinh lắm.

-Nè thiệt không đó?

-Chứ bà bị đánh vậy mà không biết sao?

-Nghe nói nó còn hơn Thừa Ngân và Lâm Phong nữa đó. Có 1 con bé lớp 10 đã bị nó dẫn cho 1 trận phải vào viện đó.

-Nhà trường không làm gì nó à?

-Không có bằng chứng. Nó được cái là tính toán rất kỹ. Không ai biết đường đâu mà đề phòng. Nhà trường không thể bắt tận tay được nó.

-Vậy con bé bị đánh thì sao?

-Nó không dám khai ra. Sợ Thanh Thủy tỉ tỉ trả thù. Thế là nó chuyển trường lun.

-Ôi trời! Không lẽ số tui lại xui đến thế sao? Hết Hàn Lâm Phong giờ lại đến bạn gái cũ của cậu ta.

-Bà chuẩn bị tinh thần đi là vừa. Mai tui sẽ qua đón bà.

-Ok! Thank you so much.

-Đừng có khách sao. Thôi nhé!

-Ừ! Pp.

Cúp máy, Ngọc Minh thở dài, xuống nhà uống nước. Mở tủ lạnh, cô nhìn thấy trái táo màu đỏ mà Vĩ Thanh mua giùm mình. Bất giác, Ngọc Minh đưa tay sờ mặt. 2 má cô vẫn còn đau và đã thâm tím lại. Không thể ăn táo được. Nhớ đến những lời lúc nãy của Vĩ Thanh, Ngọc Minh lại thở dài. Hy vọng rằng ngày mai sẽ không có gì xảy ra.

Cô quay lại làm nốt đồng bài tập của thầy giáo Minh Quân.

.....

Biệt thự nhà họ Hàn....

Hàn Lâm Phong nằm trong phòng, vắt tay lên trán suy nghĩ đến những hình ảnh lúc trưa. Đó là lần đầu tiên cậu thấy Ngọc Minh khóc. Gương mặt sưng đỏ, nước mắt ràn rụa. Bất chợt Lâm Phong để ý đến 1 điều. Lúc đưa cô ấy về lớp, cậu thấy bàn tay cô ấy bầm tím. Và có vẻ đau khi nhìn thấy gương mặt nhăn nhó khi cô ấy nhận trái táo từ Vĩ Thanh. Bất dậy ngay, Lâm Phong sang phòng em trai. Đẩy cửa, Lâm Phong bước vào.

Hạo Trương ngẩn đầu lên nhìn anh trai, hỏi:

-Có chuyện gì vậy?

Lâm Phong hỏi ngay:

-Em có số của Đầu Heo không?

-Ai?

-Ngọc Minh hay là gì ấy.

-À! Trang Ngọc Minh. Em không có số của bạn ấy. Có gì không?

-Anh.... Thôi!- Lâm Phong ập úng nói rồi quay bước bước về phía cửa.

Chợt Hạo Trương nói:

-Hay để em hỏi Nguyên Thảo cho. Họ là bạn thân chắc có số của nhau.

Lâm Phong quay phắt lại nói:

-Lẹ đi.

Hạo Trương bật cười, nhấn số của Nguyên Thảo.

-Allo!-Giọng con trai vang lên.

Hạo Trương ngờ ngợ hỏi:

-Đây là máy của Nguyên Thảo phải không?

Giọng kia trả lời:

-Vâng! Xin anh đợi tí chị Thảo ra ngay.

Rồi có tiếng vọng

“Hai ơi có điện thoại kìa”

Bên cạnh, Lâm Phong sốt ruột hỏi:

-Nhanh lên!

1 lúc sau, giọng nói nhẹ nhàng của Nguyên Thảo vang lên:

-Anh gọi em có gì không?

-Sao em không bắt máy? Ai bắt thế lúc này?

-Em đang bận rửa chén. Em trai em bắt máy.

Lâm Phong lại hỏi:

-Hỏi lẹ đi!

-Biết rồi!-Hạo Trương hơi bực nói, rồi quay sang hỏi Nguyên Thảo-Em có số Ngọc Minh chứ?

-Có! Chi vậy anh? Anh tính xin số nó à?

-Ừ! Anh trai anh muốn có số của cô ấy.

Bên cạnh, Lâm Phong đang trừng mắt nhìn thẳng em trai. Giọng cười khúc khích ở phía bên kia vọng ra, nói:

-Được rồi. Anh ghi đi em đọc nhé.

Lấy 1 tờ giấy, Hạo Trương bắt đầu ghi.

5' sau, Lâm Phong lấy điện thoại nhấn số điện thoại trên tờ giấy. Sau 3 hồi chuông, 1 giọng nói nhẹ nhàng vang lên. Lâm Phong chợt thấy lúng túng.

-Allo!-Giọng kia nói.

-Đầu Heo phải không?

Ở phía bên này, Ngọc Minh nhăn nhó nhìn cái điện thoại ngờ ngợ hỏi:

-Hàn Lâm Phong?

-Phải! Tôi đây.-Lâm Phong trả lời. Cậu lại hỏi-Mặt cậu sao rồi?

-Đỡ hơn rồi. Sao cậu biết số tôi?

-Bạn cậu cho tôi. Mà nè, có phải lúc trưa tay cậu cũng bị thương đúng không?

-Ồ.... Sao cậu biết?

-Tôi vừa mới nhớ ra thôi. Có đau lắm không?

-Hết đau rồi nhưng giờ thì bầm tím. Ấn vào mới đau.

-Sao lúc trưa cậu không nói với tôi?-Lâm Phong trách móc.

Ngọc Minh bật cười, làm Lâm Phong hơi ngượng.

-Nói với cậu làm gì? Sao cậu lại quan tâm đến tôi thế?

-Tại thấy cô tội nghiệp thôi.

Chợt phía bên kia, Ngọc Minh lạnh lùng đáp:

-Tôi không cần ai phải thương hại cả.

Nói xong, cô cúp máy. Lâm Phong hiểu là mình đã đụng chạm đến lòng tự ái của cô ta. Cậu gọi lại.

-Cho tôi xin lỗi mà.

Bên kia im lặng. Lâm Phong lại nói:

-Thực sự xin lỗi mà. Bỏ qua cho tôi nhé. Năn nỉ đấy.

Im lặng 1 lúc, phía bên kia vang lên tiếng cười. Lâm Phong biết là mình đã được tha thứ.

-Thôi được, bỏ qua cho cậu. Tôi cứ tưởng cậu không biết xin lỗi là gì chứ.

-Tôi đâu phải loại vô tâm như thế chứ. Sao dạo này ít thấy cậu thế?

-Tôi vẫn đi học mà.

-Ý tôi không phải thế.

-Chứ sao?

-Ý tôi là sao giờ ra chơi, ăn trưa, đầu giờ không thấy cậu đâu hết vậy?

-Tôi có việc nên không thể nghỉ được.

-Đồng bài tập đó sao?

Lại cười, Ngọc Minh nói:

-Phải! Tôi mà không hoàn thành xong thì thầy giết tôi mất.

-Cậu nói nghe ghê thế.

-Thật mà. Thầy tôi rất nghiêm túc.

-Hừm! Thế trưa cậu nhịn à?

-Ừ!

-Trời! Cậu điên rồi sao?

-Sao phản ứng dữ vậy?

-Cậu phải ăn mới có sức làm đồng bài đó chứ.

Ngọc Minh lại bật cười:

-Cám ơn đã quan tâm đến tôi. Nhưng tôi không sao đâu.

-Mà cậu trốn ở đâu thế?

-Chỗ bí mật. Hỏi chi?

-Ừ thì....

-Thì sao?

-Thì nói đi. Trưa tôi mang cơm lên cho cậu.

-Thật à? Sao hôm nay cậu tốt thế?

-Tôi cũng không biết nữa. Mà cậu mau cho tôi biết đi. Chỗ ấy ở đâu?

-Mai đi tôi sẽ chỉ cho cậu.

-À còn chuyện Thanh Thủy cậu hãy cẩn thận cô ta đấy.

-Biết ùi. Vĩ Thanh nói rồi.

-Mai cậu có vào sớm không?

-Thì tôi muốn vô sớm nhưng.... Thôi chết rồi.

-Sao thế?

-Tôi quên không nói Vĩ Thanh mai tôi đi sớm. Nếu cậu ấy đi học chung, tôi không thể lên chỗ bí mật ấy được.

-Gọi cho cậu ta đi. Mai tôi chờ cậu.

-Hả???? Cậu làm gì biết nhà tôi.

-Thì cậu chỉ đi tôi sẽ tới.

-Ừm tôi không biết.

-Thế mai khỏi vào sớm nhé.

Im lặng 1 lúc, Ngọc Minh nói:

-Ok! Cậu ghi địa chỉ nè.

Ngọc Minh hướng dẫn cậu ta đường đi. Bảo cậu ta chờ ở đầu hẻm, và bắt cậu ta phải đi xe đạp chứ không được đi xe máy. Sau 1 hồi tranh cãi, Lâm Phong đồng ý.

Cậu mỉm cười lưu số cô lại. Đặt 1 nhạc chuông riêng cho cô. Cậu muốn hiểu thêm về cô gái này. Cậu cảm thấy cô rất thú vị, người con gái đầu tiên cho cậu cái cảm giác chờ đợi và hơn hết là 1 niềm vui.

.....

Sáng hôm đó, Ngọc Minh bước ra đầu hẻm. Ra tới nơi đã thấy Lâm Phong đứng đợi. Thấy cậu, cô mỉm cười, bước đến nói:

-Hôm nay trời sẽ mưa to cho xem.

Lấy cái cặp của Ngọc Minh đặt lên giỏ xe, Lâm Phong hỏi:

-Sao thế?

Leo lên yên sau, Ngọc Minh nói:

-Cậu chở tôi đi học. Tôi với cậu từng ghét nhau cơ mà.

-Ừ nhĩ.

-Mà này hỏi thật nhé. Sao cậu lại muốn chở tôi đi học thể?

-Vì tôi sợ rằng Thanh Thủy sẽ làm hại cô.

-Hừm! Khi quen cô ta cậu có biết cô ta là người như thế nào không?

-Biết chứ.

-Thế mà vẫn quen?

Lâm Phong cười:

-Ừ! Tại lúc đó đang chán thấy cô ta nhìn cũng được mắt nên mới quen.

-Ôi trời! Trơ trên quá. Cậu làm tôi nhớ tới 1 người.

-Ai thế?

-Bạn tôi. Hồi cấp 2 tôi có 1 thằng bạn thân. Nó cũng quen với nhiều đứa lắm. Nhưng không như cậu đâu. Hầu hết đám con gái không ai ưa nó. Chỉ có tôi là chơi thân với nó nhất. Cũng là người hiểu nó và dám nói thẳng với nó nhất. Lúc đó, nó cũng hay chở tôi về lắm. Nhà 2 đứa gần nhau.

Im lặng. Không ai nói tiếng nào. 1 lúc sau, Lâm Phong hỏi:

-Bạn gái của Hạo Trương là bạn cậu à?

-Ừ! Honey của tôi đó.

-Con gái các cậu lạ nhỉ. Cứ em yêu với anh yêu nghe nổi cả gai ốc.

-Vui mà.

Họ cứ trò chuyện suốt dọc đường. Cả 2 cùng cười rất nhiều. Ngọc Minh cảm thấy tên này cũng không mấy đáng ghét nếu hiểu cậu ta. Lâm Phong thì nghĩ cô ấy cũng không đến nỗi nào. Không giả tạo như đám con gái trước đây mình từng quen. Lần đầu tiên, Lâm Phong cười tự nhiên như vậy. Chợt 1 cảm giác muốn giữ cô gái này cho riêng mình le lói trong lòng cậu. Lâm Phong hơi ngạc nhiên, cậu lắc đầu, xua tan cái ý nghĩ kỳ quái ấy.

.....

Em, người con gái đầu tiên

Khiến nụ cười của anh trở lại

Đối với người khác, anh là 1 kẻ lạnh lẽo

Nhưng đối với em, anh lại giống 1 đứa trẻ

Em lúc trước cứ thích gây gổ

Làm anh tức giận chỉ muốn hại em

Thế mà giờ đây em lại nở nụ cười ngây thơ trước mắt anh

Làm anh cảm thấy ảm áp

Đừng xa anh em nhé

Đừng để nụ cười vụt tắt trên môi em.

14. Chương 14

Họ đến trường lúc rất sớm. Gửi xe xong, Ngọc Minh nhìn đồng hồ giục:

-Nhanh đi 6h rồi đấy. Tôi trễ mất.

Lâm Phong nhanh chóng theo bước cô gái. Vừa nhìn đồng hồ, Ngọc Minh vừa chạy. Đến lầu 3, tầng cao nhất, Ngọc Minh mới dừng lại trước cánh cửa gỗ quen thuộc. Lâm Phong thở hổn hển hỏi:

-Cậu dẫn tôi tới đây làm gì?

Đặt tay lên thanh kim loại để mở cửa, Ngọc Minh nói:

-Chẳng phải cậu muốn xem chỗ bí mật của tôi sao?

-Nhưng đây chỉ là tủ để...

Chưa kịp nói hết câu, Lâm Phong đã phải há hốc mồm trước quang cảnh lung linh ấy. Đằng sau cánh cửa là 1 tấm màn đen khiến ai cũng tưởng đây là 1 cái tủ dùng để cất đồ của lao công nhưng chưa ai chịu khám phá cái kho báu đằng sau nó. 1 vườn cây được chăm sóc rất đẹp. Ngọc Minh nhìn vẻ mặt của Lâm Phong, bật cười. Thấy cái cặp lên chiếc ghế xích đu, cô nói:

-Phải mà cậu nhìn thấy cái vẻ mặt của cậu lúc này.

Sau đó cô ngồi bệch xuống đám cỏ phía dưới xích đu, lôi xấp tài liệu ra tiếp tục làm. Lâm Phong vẫn chưa hết bàng hoàng, thích thú đi vòng quanh cái thiên nhiên nho nhỏ này theo những đường rải sỏi. Cậu nhắm mắt, hít 1 hơi, cảm nhận không khí trong lành của buổi sớm mai. Mùi hoa cỏ hòa lẫn với mùa sương sớm, khiến con người ta cảm thấy thật yên bình và thoải mái. Những cơn gió mát lạnh, thổi đến khiến đầu óc tỉnh táo hẳn. Giờ thì cậu đã hiểu tại sao Ngọc Minh lại chọn chỗ này làm bài. Thật yên tĩnh và đẹp. Từ trên này cậu có thể nhìn thấy rất rõ toàn ngôi trường. Từ mái ngói cổ kính đến những tấm thủy tinh dày, trong suốt của nhà thi đấu. Sân bóng rổ, bồn nước sau trường cho đến các khu học tập. Tất cả đều trong tầm nhìn.

-Đẹp đúng không?-Ngọc Minh hỏi, mắt vẫn dán vào quyển bài tập.

Lâm Phong mỉm cười nói:

-Ừ! Sao cậu biết được chỗ này?

-Tìm tòi, cuối năm lớp 10, tôi tìm thấy nơi đây.

Bước đến bên cạnh Ngọc Minh, ngồi xuống cạnh cô, Lâm Phong thoải mái hỏi:

-Sao cậu phải làm nhiều bài thế? Lớp cậu nhiều bài tập lắm à?

Ngọc Minh mỉm cười, nhẹ nhàng nói:

-Tôi học thêm. À, hôm nay cậu không tập bóng à?

Lâm Phong duỗi thẳng chân, nằm xuống đám cỏ bên cạnh Ngọc Minh, lấy cặp làm gối, ngáp dài rồi nói:

-Không! Nghỉ 1 bữa đầu có chết.

Rồi cậu lôi chiếc máy nghe nhạc ra khỏi cặp, nhét headphone vào tai và nhắm mắt lại. Chẳng bao lâu sau, Lâm Phong bắt đầu ngủ.

Mặt trời bắt đầu lên, Ngọc Minh nhìn điện thoại, đã 6h40 rồi sao. Cô vươn vai, thu dọn đồ đạc rồi quay sang Lâm Phong. Nhìn gương mặt khi ngủ đang ngủ của cậu ta thật đáng yêu. Cô khẽ cười, đưa điện thoại chụp lấy cái hình ảnh ngây thơ ấy rồi lay cậu ta dậy. Cô gọi:

-Hàn Chết Tiệt dậy đi đến giờ vào học rồi đấy. Dậy nhanh lên. Tôi bỏ cậu ở đây à.

Lâm Phong trở mình, ngồi dậy, xoa xoa cái cổ đau nhức. Ngọc Minh đứng dậy nói:

-Ngủ không đúng tư thế đau cổ là phải.

Đợi Lâm Phong đứng lên, cô nói:

-Cậu đừng nói với ai về nơi này nhé.

Sau đó cô quay lưng đi trước, Lâm Phong vẫn còn buồn ngủ, đeo cái cặp lên vai, uể oải bước ra ngoài.

.....

-Minh Minh bà vô hồi nào vậy? Sao tui không thấy xe bà?-Vĩ Thanh hỏi ngay khi thấy Ngọc Minh bước vào chỗ.

-Tui đi nhờ người ta.

Vĩ Thanh mặt sáng rỡ hỏi ngay:

-Bà đi nhờ ai thế? Lúc này Triệu Nghi có ghé qua kiếm bà đấy.

-Kiếm tui chi zà?

-Ai biết. Mà bà đi với ai?

-Bà không cần biết.

Chợt Ngọc Minh nhớ ra 1 điều đó là cô không có xe để đến chỗ hẹn với Minh Quân chiều nay. Còn 10' nữa mới vào học, cô lấy điện thoại gọi cho anh hai.

-Allo!

-Anh hai chiều này có trực không?

-Có! Chi?

-Vậy thôi. Tưởng không trực thì chở em đi công việc tí.

-Xe mày đâu?

-Ở nhà. Em đi nhờ bạn đến trường.

-Vậy thì ráng mà chịu. Mới sáng sớm đã làm phiền.

Nói xong, Sơn Nhã cúp máy. Ngọc Minh trừng mắt ngó cái điện thoại 1 hồi sau đó dẹp vào cặp, đứng lên chào cô.

Tiết học cứ lặng lẽ trôi qua. Ngọc Minh hết sức chăm chú, không hề xao nhãng. Trước cô, Vĩ Thanh bắt đầu lơ đãng. Cô bạn lơ đãng nhìn ra cửa sổ, tay xoay xoay cây bút. Chính Đức cũng không chú tâm lắm, ngồi vẽ lung tung lên góc tập. Chợt, cô Phương gọi:

-Em Vĩ Thanh vui lòng đứng lên trả lời câu hỏi.

Vĩ Thanh giật mình đứng lên, ấp úng:

-Ồ... dạ...

Ngọc Minh ngồi sau thấy thế “nhắc tuồng”:

-329, 758 sq km.

Vĩ Thanh nghe không rõ nói đại:

-Dạ 357, 29 km ạ.

Cô Phương nhìn Vĩ Thanh hỏi:

-Em có nghe thấy câu hỏi của tôi không? Có biết mình đang nói cái gì không hả?

Vĩ Thanh im lặng. Cô Phương lại tiếp tục:

-Em Vĩ Thanh, nếu em không thích học, có thể nói tôi. Tôi có thể cho em ra ngoài. Đâu cần thiếu tôn trọng như vậy. Đã không nghe câu hỏi thì đừng trả lời. Nói ra sai bét, vậy mà không biết ngượng ư? Em học địa lý năm cấp 2 như thế nào vậy hả?

Cô Phương nói lớn, nghe cứ như sấm liên thanh nã. Cô tuông ra 1 tràng, khiến Vĩ Thanh không đường nào đỡ. Thừa Ngân và Lạc Vĩnh bấm bụng cười. Những đứa đang ngủ gật cũng giật mình trước giọng nói “oanh vàng” của cô. Ai cũng biết cô Phương dạy địa nổi tiếng bởi biệt tài **** rủa và giọng nói oang oang là 1 phần không thể thiếu trong cuộc đời giáo viên của cô. Bất cứ đứa học sinh nào vô phước khiến cô bực mình là phải chịu hậu quả cực kỳ tàn nhẫn. Có nhiều anh chị khóa trên từng học cô kể rằng lúc mới vào trường cô rất hiền. Thế nhưng có đứa học sinh nào đó đã quậy phá trong lớp, khiến cô phải nghỉ dạy 1 tuần để hồi phục sức khỏe. Từ đó trở đi, bất cứ đứa nào không biết nghe lời đều bị cô cho 1 trận tơi bời hoa lá. Cái giọng nói và tốc độ nói của cô y như đại bác nã, đứa nào nghe cũng phải hoảng hồn. Hôm nay Vĩ Thanh xui xẻo, chọc tức bà cô tàn bạo, mặt mày thảm hại đứng nghe những lời “chỉ dạy nhẹ nhàng” của cô.

Hết giờ, cô mặt đờ đờ sát khí, bước ra khỏi lớp. Do tội Thừa Ngân và Lạc Vĩnh cười khúc khích trong lúc cô đang “lên lớp” Vĩ Thanh, bị cô phát hiện nên đã cho 2 đứa ấy 1 trận. Và thế là cô cho nguyên lớp 1 bài thuyết giáo dài hết tiết luôn. Vĩ Thanh thả người xuống ghế, thở phào nhẹ nhõm. Thấy Ngọc Minh chuẩn bị đi, cô nói:

-Bà lại đi à? Tui đang buồn mà bà nở lòng nào bỏ tui lại sao?

-Ai biểu bà chọc giận Bạo chúa làm gì.

Vừa tính bước ra khỏi lớp thì Ngọc Minh bị 1 người chặn lại. Con bé Long Vàng hôm trước hung hăng nói với Ngọc Minh:

-Theo tao. Thanh Thủy muốn gặp mày.

Ngọc Minh lạnh lùng nói:

-Tại sao tao phải gặp chứ?

-Mày...

-Chuyện gì vậy?-Vĩ Thanh xuất hiện bên cạnh Ngọc Minh hỏi.

-Không có gì.-Ngọc Minh trả lời.

Con bé kia nói:

-Không muốn có rắc rối thì theo tao.

Chợt Vĩ Thanh nói:

-Tao biết mày. Mày là Vệ Mạc Nhi học lớp 11a10. Đàn em của Lăng Thanh Thủy.

Vệ Mạc Nhi héch mặt lên trời nói:

-Đúng!

Rồi quay sang nói với Ngọc Minh:

-Đi nhanh lên.

Vĩ Thanh kéo tay Ngọc Minh nói:

-Đây bà tính đi gặp Lăng Thanh Thủy thật sao?

Ngọc Minh gỡ tay Vĩ Thanh ra, nói:

-Không sao đâu.

Rồi bước theo Long Vàng.

.....

Hồ nước sau trường.....

-Cậu muốn gặp tôi?-Ngọc Minh đứng đối diện với Thanh Thủy hỏi.

Cô gái ấy mỉm cười đưa tay ra nói:

-Lần trước chưa có dịp giới thiệu. Tôi là Lăng Thanh Thủy học lớp 11a10.

Ngọc Minh mặt vẫn trở ra, nắm lấy bàn tay ấy, nói:

-Tôi là Trang Ngọc Minh, học lớp 11a7.

Ngọc Minh có thể nhận thấy rằng cô gái kia đang cố tình xiết chặt bàn tay của mình. Buông tay ra, cô gái tên Lăng Thanh Thủy nói:

-Tốt! Vậy là chúng ta đã biết nhau. Chắc cô cũng thắc mắc tại sao tôi gọi cô ra đây?

Ngọc Minh gật đầu.

Thanh Thủy vẫn cười, nói tiếp:

-Cô vẫn nhớ cái vụ việc xảy ra ở nhà ăn hôm đó chứ?

Ngọc Minh lại gật đầu.

-Hôm đó đúng là rất mất mặt. Tôi thừa nhận điều đó. Nhưng tôi cũng phải cảm ơn cô về lời khuyên nho nhỏ ấy. Sau việc đó, Hàn Lâm Phong đã bỏ tôi không thương tiếc như cô cũng thấy đấy. Cô nói đúng. Cậu ta chẳng xem con gái chúng ta là gì cả. Do đó, tôi cảm ơn cô về chuyện giúp tôi nhận ra con người của Hàn Lâm Phong.

Cô ta dừng lại, nghiêng đầu làm vẻ cảm ơn. Ngọc Minh đều đều nói:

-Không có gì.

Thanh Thủy tiếp tục:

-Giờ vào thẳng vấn đề luôn nhé. Hôm qua tôi đánh cô, xem như xong. Nhưng chúng ta vẫn còn nợ nhau 1 thứ. Cô giúp tôi việc Lâm Phong, tôi không trả thù việc hôm qua nữa. Còn cái bạt tai ở căn-teen tôi sẽ trả lại cho cô.

-Cô muốn làm gì?

-Rồi cô sẽ biết. Cô rất có khí phách do đó tôi cảnh cáo cô trước. Nhưng cô yên tâm. Tôi sẽ trả lại cái tát đó mà thôi. Không hơn không kém. Tôi nói tôi sẽ giữ lời.

-Được! Như vậy chúng ta sẽ không ai nợ ai đúng chứ?

-Phải! Vậy thì những ngày tiếp theo, cô gặp chuyện gì thì cũng đừng trách tôi không nói nhé.

Ngọc Minh gật đầu. Cô ta mỉm cười, phẩy tay ra hiệu với 2 đứa bạn, nói:

-Đi thôi!

1 mình Ngọc Minh đứng đó. Chợt có 1 cánh tay đặt lên vai cô. Ngọc Minh giật mình quay lại, cô nói:

-Cậu làm tôi hết hồn. Sao cậu biết tôi ở đây?

-Tôi đứng trên chỗ bí mật nhìn thấy nên vội vàng chạy xuống đây.-Lâm Phong nói.

Cậu nhìn Ngọc Minh lo lắng hỏi:

-Cậu có sao không? Cô ta có làm gì cậu không?

Ngọc Minh mỉm cười, vẫn nụ cười nhẹ nhàng ấy, nói:

-Không! Cô ta chỉ cảnh báo trước cho tôi thôi.

Rồi cô quay sang nhìn bồn nước đang phun những tia nước trong suốt lên không trung, thở dài khẽ nói:

-Những ngày tiếp theo sẽ dài lắm đây.

Chợt Lâm Phong ôm lấy cô, khẽ nói:

-Tôi sẽ ở bên cạnh cậu. Đừng lo.

Ngọc Minh hoảng hốt đẩy tay cậu ta ra, nói:

-Cậu làm gì vậy hả? Buông ra mau.

Lâm Phong cố tình kéo dài giọng, thở dài nói:

-Haizzz.... Thật tình không muốn buông cậu ra tí nào cả.

Ngọc Minh ngắt cậu ta, khiến Lâm Phong kêu lên. Nhìn cậu ta nhăn nhó nhìn cánh tay mình, cô cười khoái trá nói:

-Cho cậu chữa cái tật lợi dụng.

Sau đó cô quay người bước đi. Lâm Phong nhăn nhó bước theo sau lầm bầm:

-Cậu và Vĩ Thanh đúng là giống nhau. Sao con gái cứ thích để móng tay thế không biết?

Ngọc Minh cười, thầm nghĩ:

“Móng tay là 1 trong những vũ khí lợi hại của con gái mà.”

Cả 2 người không hề hay biết rằng có 1 người đã nhìn thấy. Người đó cảm thấy tức tối và ghen tỵ với Lâm Phong. Cậu ta nghĩ rằng:

“Nhất định mình sẽ khiến cho cậu trở thành của mình. Trang Ngọc Minh.”

.....

Có lẽ câu trả lời nằm xưa là sai

Có lẽ lúc đó anh không biết trân trọng

Anh quá tự tin,

Luôn cho rằng chỉ cần quay lại là có thể nhìn thấy em

Nhìn thấy hình bóng em đứng đợi anh

Nhưng có lẽ anh đã quá ngu ngốc em nhỉ?

Quá ngu ngốc khi cho rằng em sẽ mãi đợi anh

Đến khi nhận ra thì đã không còn em nữa rồi.

15. Chương 15

Lâm Phong bước về lớp, khẽ cười khi nhớ lại vẻ mặt của Ngọc Minh lúc này. Rất đáng yêu. Nụ cười tự nhiên nhưng cũng không kém phần ngây thơ. Gương mặt trắng, đôi mắt tròn, to long lanh và cặp chân mày nhàn nhạt đều rất cân xứng. Tuy không dễ thương bằng các cô gái cậu từng quen và cũng không nổi bật nhưng lại có vẻ gì đó rất trẻ con. Thật khiến cho người ta muốn che chở. Ngồi vào chỗ, Lâm Phong không hề để ý đến mọi việc xung quanh. Nguyệt Ân nhìn bạn hỏi:

-Này cậu sao vậy? Có gì vui à?

Lâm Phong quay sang nhìn thẳng bạn thân mỉm cười, không nói. Chợt Nguyệt Ân chỉ vào cánh tay Lâm Phong hỏi:

-Cậu bị sao thế? Trông như ai đó bầu vào tay cậu ấy.

Lâm Phong nhìn xuống tay, vết móng tay sâu hoắm của Ngọc Minh vẫn còn hằn rõ và đang thâm tím lại.
Lâm Phong nhăn nhó nói:

-Ôi trời! Đúng là không nên chọc giận Đầu Heo mà.

Nguyệt Ân ngạc nhiên hỏi lại:

-Hả??? Cậu.... gặp Đầu Heo à?

-Ừ! Có gì mà ngạc nhiên vậy?

-Nhưng.... Cậu và cô ấy ghét nhau mà. Không lẽ 2 người lại gây nhau hả? Cô ấy cào cấu cậu hả?

Lâm Phong bật cười trước vẻ mặt của bạn, nói:

-Trí tưởng tượng của cậu phong phú thật đấy Nguyệt Ân. Tớ không gây với cậu ấy. Tớ chọc cậu ấy.

-Chọc? Cậu ấy? Ai?

-Ngọc Minh chứ ai.

-Cậu.... vừa gọi đúng tên thật của người ta à?

-Tất nhiên!

-Trời, không lẽ cậu và cô ấy trở thành bạn rồi sao?

-Phải! Bạn tốt.

-Ôi thật không thể tin được.

.....

-Minh Minh bà có sao không?-Vĩ Thanh đứng bật dậy hỏi ngay khi thấy Ngọc Minh .

Ngồi xuống chỗ, cô nói:

-Không sao! Chào anh Tae Min, Triệu Nghi sáng qua tìm tui có gì không?

Triệu Nghi cười, nói:

-Không có gì. Chỉ muốn hỏi là dạo này bà đi đâu sao không thấy bà trong giờ nghỉ.

Tae Min cũng hỏi:

-Đúng đấy. Em trốn đâu thế hả?

Ngọc Minh cười tươi nói:

-Em có việc phải làm.

Chợt điện thoại cô có tin nhắn. Cửa Hàn Chết Tiệt:

“Đau quá! Tay tôi bầm tím rồi. Bắt đền cậu đấy!”

Ngọc Minh bật cười, nói:

-Đúng là giống trẻ con mà.

Vĩ Thanh hỏi:

-Cái gì trẻ con?

Triệu Nghi thì lại hỏi:

-Ai nhắn thế?

Ngọc Minh không trả lời, nhắn lại:

“Cậu tự làm tự chịu. Ai biểu lợi dụng làm gì. J ”

Vĩ Thanh đọc lớn tin nhắn rồi đọc số điện thoại của người gửi lên. Chợt Tae Min nói:

-Ủa số đó của Lâm Phong mà.

Cả 3 người đều trợn mắt nhìn Ngọc Minh. Cô cười cười hỏi:

-Làm gì nhìn tui dữ vậy?

-Em nhắn tin với Lâm Phong?-Tae Min hỏi.

-Bà hết chiến tranh với hắn rồi hả?-Vĩ Thanh cũng hỏi ngay.

-2 người quen nhau à?-Triệu Nghi háo hức.

Chợt có tin nhắn, cả 4 người chụm đầu lại coi.

“Dù sao tôi cũng có ý tốt muốn an ủi cậu thôi mà. Sao nữ lòng nào đối xử với tôi như thế chứ. L”

“HeHe thôi xin lỗi nhé. Ta bắt cóc Trang Ngọc Minh rồi. Người đến đây mà đem cô ta về.”-Vĩ Thanh nghịch ngợm nhắn lại thay cho Ngọc Minh.

4 người cùng cười, chợt Ngọc Minh nhìn thấy Thượng Nguyên. Cô để cho 3 người kia tha hồ phá Lâm Phong, bước lại chỗ Thượng Nguyên. Ngọc Minh ngồi xuống hỏi:

-Mình ngồi đây được chứ?

Thượng Nguyên ngẩn đầu lên, mỉm cười nói:

-Cậu ngồi đi.

Ngọc Minh mắt sáng rỡ ngó cuốn tiểu thuyết trong tay Thượng Nguyên hỏi:

-Bong bóng mùa hè của Minh Hiểu Khê?

-Ừ! Cậu cũng biết à?

-Tất nhiên! Mình xem cả phim luôn rồi. Truyện thì chưa xem hết. Cậu thấy thế nào?

-Hay nhưng hơi đau buồn.

-Mình thì thấy đau lòng quá nên không muốn xem. À, cậu có đủ hết bộ này chứ?

-Đủ! Còn cậu?

-Không mua. Mình chỉ có cuốn Sẽ có thiên thần thay anh yêu em và Dư vị trà chiều thôi.

-Hay quá! Mình không có 2 cuốn đó. Mình có bộ Minh Nhược Hiểu Khê, Liệt hỏa như ca, Bong bóng mùa hè.

-Ôi 2 chúng ta thật là hợp nhau.

2 cô gái đang bàn về tiểu thuyết mà họ đã đọc thì tự nhiên Hàn Lâm Phong xuất hiện trước cửa lớp. Cậu ta nhào ngay vào lớp, nắm lấy vai Ngọc Minh hỏi:

-Cậu điên hả? Sao lại nhắn cho tôi là sắp bị hành hình?

Ngọc Minh ngơ ngác hỏi lại:

-Tôi đâu có nhắn gì đâu.

Chợt có tiếng cười phía cuối lớp. Cả 2 người quay lại thì thấy Tae Min đang cầm điện thoại của Ngọc Minh. Lâm Phong và Ngọc Minh, mặt mày sa sầm, hăm hăm bước xuống. Cả 2 cùng đồng thanh la lớn:

-LẠC VĨ THANH!

-SHIN TAE MIN!

Tae Min, Vĩ Thanh cười trừ, nói:

-2 anh chị tha cho chúng em. Chúng em lỡ đại chọc tiết 2 anh chị.

-Bà, muốn chết rồi phải không?-Ngọc Minh gầm gừ.

-Anh, hết chuyện để làm rồi phải không?-Lâm Phong cũng thế.

Sau 10' năn nỉ, Lâm Phong và Ngọc Minh vui vẻ nhận lấy thành quả đe dọa của mình. Còn Vĩ Thanh và Tae Min thở phào nhẹ nhõm sau khi đàm phán xong. Đúng là không nên chọc phá 2 con người này mà.

Lâm Phong về lớp, Ngọc Minh lại tiếp tục tám truyện với Thượng Nguyên. Sau 1 hồi cười đùa, Ngọc Minh hỏi:

-Sao hôm nay cậu không đi với Thừa Ngân?

Thượng Nguyên thở dài, nói:

-Tớ và cậu ấy gây nhau, cậu ấy giận tớ rồi. Thấy nhóm các cậu vui vẻ quá chẳng bù cho tụi tớ.

-Sao thế?

-Thừa Ngân lúc nào cũng cái kiêu như tụi tớ là người hầu chứ không phải bạn bè. Cậu ấy chỉ lo cho nhan sắc của mình. Lạc Vĩnh thì cứ thích đào bới chuyện riêng của người khác để đưa lên báo trường. Cả 2 người họ chẳng ai chịu học hành cho đàng hoàng cả. Cứ đến kiểm tra lại bắt tớ chỉ bài.

-Vậy cậu đừng chơi với họ nữa.

-Tớ cũng muốn lắm nhưng không chơi với họ thì tớ gia nhập với ai đây?

-Chung nhóm với tụi này.

-Nhưng Vĩ Thanh...

-Đừng lo. Vĩ Thanh không phản đối đâu. Cậu ấy ghét Thừa Ngân chứ đâu có ghét cậu.

Thượng Nguyên mỉm cười, nói:

-Cảm ơn cậu Ngọc Minh.

-Đừng cảm ơn tớ. Không có gì đâu. Nhưng cậu cho tớ mượn truyện Liệt hỏa như ca được không?

-Ok thôi!

2 người cùng cười.

.....

Ngọc Minh nói với Tae Min khi cậu bước ra khỏi lớp:

-Anh, chiều nay anh có rảnh không?

-Rảnh! Nhưng lúc này em nói là ngày mai mà?

Ngọc Minh bật cười:

-Vâng! Em muốn nhờ anh chở đến 1 chỗ. Hôm nay em không đi xe.

-Ok!

-Thank you!

Tae Min mỉm cười vẫy tay rồi bước đi.

.....

3 tiết học còn lại trôi qua chậm rãi như ốc sên bò. Từng tích tắc tích tắc đi qua. Tiếng giảng bài đều đều trôi trong không gian, vo ve bên tai lũ học trò không chú ý. Đến tiết cuối cùng, hơn nửa lớp quay sang làm việc riêng. Nhiều đứa đưa tay ôm cái bụng lép kẹp, kêu ùng ục than thở. Mấy đứa thì lấy giấy chơi đánh ca rô. Nhiều đứa còn trắng trợn ăn vụng trong lớp nữa chứ. Lạc Vĩnh và Thừa Ngân thì ngồi rù rì tám chuyện để mặc cho Thượng Nguyên 1 mình cặm cụi ghi bài. Ngọc Minh nhìn cô bạn, khều khều Vĩ Thanh đang nằm dài trên bàn, nói:

-Ê! Lát bà có đi ăn cơm không?

Vĩ Thanh uể oải quay xuống nói:

-Tất nhiên là có. Không lẽ nhịn?

Ngọc Minh nhăn mặt nói:

-Tui nhờ bà 1 chuyện được không?

-Chuyện gì mà khiến bà phải nói chuyện riêng trong lớp vậy?

-Ồ thì.... Chuyện của Thương Nguyên.

-Tổng Thương Nguyên à?-Vĩ Thanh ngạc nhiên hỏi-Cô ta có liên quan gì tới tụi mình chứ?

-Thừa Ngân và cô ấy gây nhau. Cô ấy muốn tách ra khỏi họ. Nhưng cô ấy không biết phải gia nhập vô nhóm ai.

-Nên bà muốn cho cô nàng tham gia với chúng ta?

Ngọc Minh cười:

-Ừ! Bà thiệt là hiểu ý tui.

Chợt cô giáo dạy tiếng anh gọi Ngọc Minh:

-Ngọc Minh, do you listen to me?

Ngọc Minh lúng túng đứng dậy, nói:

-Yes I hear!

-Tell me, what are you doing there?

-I...

-What?

Chưa kịp nói thì chuông reng. Ngọc Minh mừng rỡ nói:

-Em chuẩn bị dọn đồ.

-Em...- Giọng cô giáo bị nhấn chìm trong tiếng ồn ào của đám học sinh. Cô không còn cách nào hơn là phải tha cho Ngọc Minh và để cả lớp nghỉ.

Ngọc Minh vừa tính bước đi thì Chính Đức gọi:

-Cậu có thể nán lại 1 chút không?

Vĩ Thanh mỉm cười nói:

-Tui đi trước nha!

Ngọc Minh cũng cười đáp trả. Chính Đức đợi mọi người trong lớp đi hết mới đứng lên hỏi:

-Cậu với Hàn Lâm Phong là thế nào?

Ngọc Minh hơi ngạc nhiên hỏi:

-Sao cậu lại hỏi tớ như thế?

-Tớ... đã thấy cậu ta ôm cậu.

Cô bật cười, nói:

-Thì sao?

-Cậu ta chỉ đùa cợt với cậu mà thôi. Chẳng phải cậu vẫn hay nói vậy sao?

-Đúng! Cậu ta chả nghiêm túc với ai bao giờ. Không xem con gái ra gì.

-Vậy tại sao cậu lại quen với cậu ta? Sao lại để cậu ta ôm cậu?

-Tớ không quen với cậu ta. Mà tại sao cậu lại quan tâm đến chuyện này cơ chứ? Tớ làm gì, với ai đều là quyền của tớ.

-Đúng! Nhưng tớ không cho phép cậu quen với cậu ta.-Chính Đức nói lớn.

Ngọc Minh cười lạnh, nhìn cậu ta hỏi:

-Cho phép? Cậu là ai mà cho phép tớ hả?

-Tớ.... Nhưng chẳng phải cậu từng thích tớ sao?

-Phải!-Ngọc Minh ngừng 1 chút rồi nói tiếp-Phải! Tớ từng ngu ngốc, âm thầm thích cậu trong suốt 3 năm trời. Nhưng đáp lại điều đó là gì? Là sự thương hại của cậu dành cho tớ. Tớ không cần.

-Tớ không thương hại cậu.

-Vậy tại sao năm đó cậu lại nói cậu thích tớ? Tại sao lại nói thích tớ để rồi quen với em gái của Nhã Duyên? Cậu nói đi. Tại sao?-Ngọc Minh hét lớn.

Chính Đức im lặng. 1 lúc sau cậu nói:

-Tớ xin lỗi. Chuyện năm đó.

Ngọc Minh cười lạnh, giọng cay đắng nói:

-Tớ không cần lời xin lỗi đó. Chỉ trách tớ lúc ấy quá ngây thơ nên tin điều đó là thật. Để rồi tự lừa dối bản thân rằng cậu thật sự chỉ xem tớ là 1 người bạn. Không hơn không kém. Đúng chứ?

Chính Đức im lặng không nói.

Ngọc Minh lại tiếp tục:

-Cậu tưởng tớ ngu ngốc lắm sao? Cậu từng thích Hạ Trang. Lần đó, chính tớ đã hỏi cậu điều đó. Cậu nhớ chứ? Hỏi xem cậu có thực sự muốn quen với Hạ Trang hay không cậu đã nói là thực lòng muốn quen cơ mà. Nhưng cậu ấy đâu có thích cậu đúng chứ? Giống như năm tiểu học mà thôi. Cậu không thấy mình quá cao ngạo à? Lúc ấy Tuệ Vân thích cậu như vậy nhưng cậu không những không đáp lại tình cảm ấy mà còn nhẫn tâm chà đạp nó. Cậu đã tuyên bố thẳng thừng rằng cậu thích Nhã Duyên. Cậu không cho phép Nhã Duyên không được nói là không thích cậu. Hai Tuệ Vân đau khổ suốt 1 thời gian. Cậu còn qua lại với cả Ánh Ánh. Rồi khi tớ nói tớ thích cậu thì cậu lại thương hại tớ rồi cặp kè với bạn thân của tớ khi 2 người học chung trường với nhau. Nhưng cuối cùng thì những người cậu thích có đáp trả lại tình cảm của cậu không hả?

Cô dừng lại, cười lạnh lùng.

-Cậu không trân trọng tình cảm mà người khác dành cho cậu. Cậu chẳng bao giờ hiểu thế nào là chờ đợi, là thích 1 người thật sự. Cậu cứ cho rằng khi cậu quay đầu lại là có thể nhìn thấy người con gái thích cậu đứng đợi cậu hay sao? Cậu sai lầm rồi. Sẽ không có ai đợi cậu đâu. Không ai cả!

Ngọc Minh vừa dứt lời, cô ôm lấy sắp tài liệu, quay bước đi. Chợt Chính Đức nắm lấy tay cô kéo lại nói:

-Đúng! Tớ đã cho rằng khi quay lưng lại sẽ luôn thấy 1 người đợi tớ. Có lẽ tớ đã sai nhưng..... Ngọc Minh tớ thích cậu. Có lẽ năm xưa tớ không nên nói như thế với cậu. Nếu vậy cậu có đợi tớ không?

-Cậu điên à? Tớ không ngu ngốc đợi 1 người nào đó đâu. Cậu có biết cậu chính là 1 phần cái lý do khiến tớ không còn tin vào tình yêu hay không hả? Tớ sẽ không bao giờ đợi 1 người hoàn toàn không thích tớ. Tớ sẽ tự đi tìm hạnh phúc cho chính tớ. Giờ thì buông tay tớ ra.

Nhưng Chính Đức không buông, cậu nắm chặt hơn nói:

-Tớ không buông!

Ngọc Minh đang cố giằng tay ra thì 1 giọng nói lạnh băng vang lên:

-Buông tay cô ấy ra!

Cả 2 người cùng nhìn ra cửa. Lâm Phong lạnh lùng nhìn Chính Đức, bước vào lớp giật cánh tay của Ngọc Minh ra. Cậu nói:

-Cậu không có quyền nắm tay cô ấy.

-Tại sao lại không chứ? Cậu là bạn trai cô ấy à?-Chính Đức cũng lạnh nhạt hỏi lại.

Kéo Ngọc Minh vào lòng, Lâm Phong nói:

-Phải! Cô ấy là bạn gái tôi. Tôi sẽ không để cậu chiếm lấy đâu.

-Dối trá! Cậu tưởng tôi không biết sao? Cô ấy và cậu không có quan hệ gì cả. Cô ấy cũng từng chơi cậu rất nhiều vố. Không lẽ cậu không biết? Vụ cậu ăn nhầm thuốc xổ, đau bụng suốt cả tiết học cũng là do cô ấy đạo diễn. Cậu không biết sao?

Lâm Phong vẫn ôm Ngọc Minh nói:

-Phải! Tôi biết tất cả. Nhưng tôi thích cô ấy. Do đó tôi không buông cô ấy ra đâu.

Rồi cậu kéo Ngọc Minh đi. Để lại Chính Đức đang trừng trừng nhìn 2 người.

.....

“Sao anh lại làm thế?

Sao lại giúp em?

Sao lại nói rằng không buông tay em ra?

Cớ sao lại nói rằng anh thích em?

Anh có biết rằng đã lâu lắm rồi em không nghe thấy câu nói đó

Đã từ lâu em không còn tin vào tình yêu

Vậy sao lại khơi dậy cho em cảm giác xao xuyến

Có biết rằng em rất sợ

Em sợ sẽ thích anh

Sợ sẽ yêu anh

Và cuối cùng là mất anh

Em sẽ làm sao nếu anh ra đi?

Em không muốn phải đau khổ

Em còn 1 tương lai

Em không muốn tất cả sẽ lặp lại

Đối với em như vậy là đủ rồi anh à

Do đó,

Xin anh đừng làm em hy vọng!”

16. Chương 16

Cậu.... tại sao lại không nói với tôi việc ăn thuốc xổ hả?-Lâm Phong lạnh lùng hỏi Ngọc Minh khi 2 người đứng ở 1 góc khuất.

Ngọc Minh ấp úng nói:

-Tôi... tôi tưởng cậu biết việc đó.

-Biết? Cậu thử nghĩ xem nếu tôi mà biết thì tôi có thể trở thành bạn của cậu không hả?

Ngọc Minh không nói gì. Lâm Phong cười nhạt nói:

-Lúc đưa tôi lên phòng y tế, nói với tôi những lời đó đều là sắp đặt của cậu hết đúng không? Muốn lừa tôi làm bạn cậu à? Giờ thì thành công rồi đấy. Cậu định chơi tôi thế nào nữa hả?

-Tôi không có!-Ngọc Minh nói lớn.-Đúng là vụ thuốc xổ là do tôi nhưng lúc ở phòng y tế là thật. Tôi không lừa cậu mà.

-Phải! Cậu không lừa tôi. Chỉ là tôi ngu ngốc tin cậu. Tôi cứ tưởng cậu không giống những đứa con gái mà tôi từng quen, chỉ toàn giả tạo. Không ngờ cậu cũng vậy.

-Đừng có nói tôi giả tạo. Nếu cậu muốn biết, tôi sẽ cho cậu biết tất cả. Việc cậu bị dính vào chiếc xe, cậu ngồi lên bã kẹo cao su, Triệu Nghi hắt ly nước ngọt trúng người cậu cho tới việc cậu uống phải thuốc xổ và cả mái tóc của em họ cậu cũng đều là do tôi hết.

-Cậu... đúng là đồ giả tạo mà. Lúc nào cũng cười nói, làm vẻ ngây thơ. Tôi đúng là tin tưởng lầm cậu mà. Được lắm! Từ nay trở đi đừng bao giờ để tôi nhìn thấy cậu nữa. Nếu cậu có thể biến mất khỏi nơi này thì cậu hãy biến nhanh đi.

Ngọc Minh sững sờ 1 lúc rồi nói:

-Được, nếu cậu đã muốn như vậy. Cậu hãy cho tôi 1 thời gian. Sau khi thi học kỳ 2 xong, tôi sẽ biến mất khỏi nơi này. Cậu sẽ không bao giờ phải nhìn thấy tôi nữa đâu.

Rồi cô cúi đầu xin lỗi Lâm Phong và quay bước đi.

Lâm Phong đứng đó, nhìn theo bóng dáng của cô gái mà mình từng nghĩ là 1 người đáng yêu. Hóa ra cô ta cũng chỉ là 1 kẻ giả tạo mà thôi. Lúc nào cũng đội 1 cái mặt nạ dày cộm trước mặt mọi người. Cậu đúng là ngu ngốc mà. Còn nghĩ là sẽ giúp cô ta đối mặt với Lăng Thanh Thủy nữa chứ. Còn dám nói là sẽ không nhường cô ta cho Lý Chính Đức. Đúng là hồ đồ mà.

.....

Ngọc Minh 1 mình ngồi ở chỗ quen thuộc, chợt thấy thật lạc lõng. Cô đã làm tổn thương 1 người bạn ư? 1 người đã giúp đỡ, an ủi cô. Tại sao lại thấy khó chịu khi cậu ta nói muốn cô biến mất khỏi nơi này? Tại sao lại cảm thấy khó thở khi thấy ánh mắt lạnh lùng của cậu ta dành ỉnh? Ngọc Minh lắc đầu, cố gắng xua tan đi những câu hỏi ấy. Cô đã lâu lắm rồi không có cảm giác với con trai chẳng phải vậy hay sao? Tại sao lại phải suy nghĩ về tên ấy cơ chứ? Cô còn cả 1 tương lai với những điều cần phải làm. Cô cần phải tập trung. Nhất định phải lấy được cái học bổng ấy. Trang Ngọc Minh lấy lại quyết tâm, chăm chú làm nốt đồng bài tập.

.....

-2 cậu sao thế? Sao không ai nói với ai câu nào vậy hả?-Vĩ Thanh hỏi khi thấy Ngọc Minh và Chính Đức im lặng không ai nói câu nào.

Ngọc Minh không trả lời. Chợt Chính Đức quay sang hỏi Ngọc Minh:

-Điều đó là thật chứ? Chuyện cậu và cậu ta?

Ngọc Minh lắc đầu nói:

-Cậu không lẽ không nhận thấy. Tổ từ lâu đã không còn cảm giác với con trai. Đã không có tình yêu. Không còn tin vào cái phép màu ấy nữa rồi. Do đó đừng có hỏi tổ chuyện ấy nữa.

Sau đó cô lại tiếp tục chăm chú vào quyển sách. Chính Đức nhìn cô chằm chằm, Vĩ Thanh ngơ ngác chẳng hiểu mô tê gì. Chính Đức cuối cùng cũng lờ lững nói:

-Tổ đã sai lầm 1 lần. Tổ sẽ không để điều đó xảy ra lần nữa đâu.

Vĩ Thanh nhăn mặt, thắc mắc hỏi:

-Cậu nói vậy là có ý gì?

-Tớ sẽ không buông cậu ra đâu Ngọc Minh. Chỉ đến khi nào cậu tìm được người cậu yêu thật sự mà thôi.

Bất chợt Ngọc Minh quay sang mỉm cười nhìn Chính Đức:

-Cậu không giữ tớ được lâu đâu. Nếu tớ thành công, tớ sẽ biến mất khỏi tầm nhìn của các cậu.

-Nè, rốt cuộc thì 2 người nói cái gì vậy hả?-Vĩ Thanh không chịu được, nói lớn.

Ngọc Minh chỉ nhếch mép không nói. Cả Chính Đức cũng không biểu lộ chút cảm xúc nào.

.....

Minh Quân cốc vào đầu Ngọc Minh hỏi:

-Cậu sao thế? Không tập trung tí nào cả.

Ngọc Minh thở dài hỏi:

-Minh Quân, mình hỏi cậu 1 chuyện được không?

-Cậu hỏi đi.

-Nếu như cậu có 1 người bạn, cậu và người đó từng rất ghét nhau thế rồi cậu chơi xỏ cậu ta. Nhưng cậu ta không biết. Thế rồi cậu an ủi cậu ta và 2 người thành bạn. Rồi 1 ngày nọ, người bạn ấy phát hiện ra tất cả các vụ chơi xỏ đều do cậu làm, cậu ta giận cậu. Cho rằng cậu là 1 người giả dối. Cho dù cậu đã xin lỗi nhưng người bạn ấy vẫn không tha thứ mà còn muốn cậu biến mất khỏi nơi mà cậu ta đang ở. Muốn cậu vĩnh viễn không bao giờ xuất hiện trong thế giới của người bạn ấy nữa. Cậu sẽ làm?

Minh Quân trầm ngâm 1 lúc rồi nói:

-Mình không biết phải nói gì nhưng theo mình thì đó không phải là 1 người bạn tốt. 1 người bạn thật sự sẽ luôn tha thứ cho bạn của mình. Luôn thông cảm cho nhau chứ không phải cay đắng và ích kỷ như thế.

Ngọc Minh gật đầu suy nghĩ rồi lại cảm cúi làm bài. Cô rất vui vì Minh Quân không hỏi thêm gì khác. Cậu ấy luôn rất tế nhị và tốt bụng. Luôn hiểu được nỗi lòng của người đang nói chuyện với cậu ấy. Ngọc Minh nghĩ nếu ai đó quen được với cậu ấy thì quả là hạnh phúc.

“Minh Quân nếu mình có cơ hội nhận được cái học bổng ấy mình nhất định sẽ không quên cậu đâu.”

Ngọc Minh trầm nghĩ.

.....

Những ngày tiếp theo, Ngọc Minh vẫn biến mất trong giờ nghỉ. Và đặc biệt hơn là không ai biết cô ấy đi lúc nào và vào lúc nào. Thậm chí không ai có thể nhìn thấy cô ấy ngoài những giờ vô tiết. Chuyển tiết dù chỉ là 5' hay 3' cô cũng cúi mũi vào xấp bài tập và quyển sách. Thượng Nguyên cũng chính thức trở thành bạn của họ và thường xuyên giúp Ngọc Minh giải quyết những khó khăn trong lúc làm bài. Cũng như Minh Quân, Thượng Nguyên không bao giờ tò mò về chuyện riêng của người khác. Cô ấy cũng luôn tế nhị và tốt bụng. Lắm lúc Ngọc Minh nghĩ nếu cô bạn ấy và Minh Quân trở thành 1 cặp thì hợp biết mấy. Nhưng Ngọc Minh thừa biết chẳng ai trong 2 người họ muốn có bạn trai hay bạn gái cả. Việc học tập bí mật này cũng như dự định của Ngọc Minh chỉ có Tae Min, Nguyên Thảo, Minh Quân và Thượng Nguyên biết được. Và tất cả họ đều giữ bí mật rất tốt.

Đến ngày ôn tập cuối cùng trước ngày đi thi, Ngọc Minh đang vội vàng ra khỏi lớp thì bị Vệ Mạc Nhi nắm lại. Cô ta lôi Ngọc Minh đến khu bồn nước sau trường. Ở đó, Lăng Thanh Thủy và con nhím màu đỏ tím kia đang đứng đợi. Vừa thấy Ngọc Minh, Thanh Thủy đã bước đến hỏi:

-Chào! Cậu tính trốn tôi đấy à?

-Tôi không trốn cậu.

-Thế tại sao các giờ nghỉ cô đều biến mất?-Mạc Nhi chen vào.

Thanh Thủy lườm cô ta 1 cái khiến cô ta nín khe. Ngọc Minh bình thản nói:

-Chuyện cậu nói với tôi, tôi vẫn nhớ. Cậu yên tâm tôi sẽ để cho cậu trả thù. Nhưng có thể để qua ngày hôm nay và ngày mai không?

-Tại sao?-Thanh Thủy hỏi.

-Vì hôm nay và ngày mai là 1 ngày rất quan trọng với tôi. Chỉ cần sau ngày mai tôi sẽ xuất hiện cho cậu trả thù. Được chứ? Tôi xin cậu đấy.

Thanh Thủy đại tởm cười, nói:

-Ok! Cậu nói thì phải giữ lời đấy.

-Tôi biết! Cậu không phiền thì tôi xin đi trước. Tôi trễ rồi.

Thanh Thủy mỉm cười cho cô đi. Ngọc Minh nhìn đồng hồ vội vã chạy. Lúc chạy ra cô vô tình đụng phải Lâm Phong. 2 người đụng trúng nhau mạnh đến độ Ngọc Minh té xuống sàn cái oạch ê hết cả mông. Tập vở trong cặp rớt lung tung. Cô tự trách cái tật cầu thả của mình vừa nhặt lại sách vở. Cô có 1 thói quen rất kỳ lạ đó là không bao giờ chịu khóa cặp cho hàng hoàng. Đeo cặp chéo thì bao giờ cũng để hờ, chẳng chịu khóa. Đeo ba lô thì quên cài dây kéo những ngăn nhỏ ở ngoài lẫn trong. Giờ thì đã nhận lấy hậu quả của việc cầu thả ấy. Ôm đồng giấy tờ lộn xộn trong tay, Ngọc Minh đứng dậy cúi đầu xin lỗi. Khi ngẩng đầu dậy, cô sượng người khi nhận ra người mình tông phải chính là Hàn Lâm Phong. Hơi ngại, Ngọc Minh vội vã chạy mất. Kể cũng đúng. Sau ngày hôm đó, cô đã không còn gặp lại Lâm Phong nữa. Những lúc vô tình đụng phải cậu ấy ở hành lang, cậu luôn làm vẻ mặt như không hề quen biết cô. Dù đã nhiều lần cô xin lỗi nhưng cậu ấy vẫn không thèm nhìn mặt cô. Cô đã nghĩ nếu cậu ta thật sự muốn mình biến mất, mình sẽ cho cậu ta nếm trải cái cảm giác mất đi 1 người mình yêu. Nhưng rồi lại bận rộn với kỳ thi, Ngọc Minh quên bồng đi mất.

Cô phóng xe như bay trên đường, thắng cái két trước chỗ hẹn. Mở cửa, Ngọc Minh thở hổn hển bước vào. Thả cái cặp xuống bàn, Ngọc Minh ngồi xuống, Thượng Nguyên hỏi:

-Sao cậu đến trễ thế? Cậu ra sớm hơn mình mà.

-Mình gặp chút rắc rối. Giải quyết ổn thoả rồi người ta mới ình đi.

-Thôi được rồi chúng ta bắt đầu thôi.-Minh Quân nhẹ nhàng thông báo.

Kể từ ngày mà Thượng Nguyên giúp đỡ Ngọc Minh làm bài tập, cô đã mời Thượng Nguyên làm gia sư ình, cùng học chung với Minh Quân. Nguyên Thảo thì lâu lâu lại ghé thăm họ. Tae Min thì bận rộn với công việc của hội học sinh nên không thể đến được. Hạo Trương cũng hoàn toàn không biết việc gì. Nguyên Thảo đã hứa giữ bí mật cho Ngọc Minh đến cùng nên không ai nói điều gì cho đến khi tới thời điểm.

Cả 3 người cùng nhau ôn tập tất cả các môn. Mãi đến 8h tối cả 3 người mới ra về. Trước khi Ngọc Minh về, Thượng Nguyên ôm cô, nói:

-Chúc cậu thi tốt Ngọc Minh. Cố gắng lên nhé!

Minh Quân cũng vỗ vai Ngọc Minh nói:

-Làm bài cẩn thận đấy. Hãy làm hết sức mình để khỏi phải hối hận nhé cô bạn.

-Cám ơn 2 bạn!-Ngọc Minh cười tươi, vẫy tay chào tạm biệt rồi đạp xe về nhà.

.....

Vừa quẹo xe vào hẻm, đi gần tới cửa thì thấy đèn trong nhà sáng. Ngọc Minh ngạc nhiên nghĩ:

“Quái lạ! Hôm nay có mình mình ở nhà thôi mà ta. Không lẽ anh hai về?”

Đúng như cô dự đoán vừa thắng xe lại ngó vô nhà thì thấy Sơn Nhã đang nằm ườn dưới đất xem tivi. Cô đẩy cửa, dắt xe vào nhà. Lớn giọng hỏi:

-Ủa anh hai không đi trực à?

Sơn Nhã hồ hững trả lời em gái:

-Trực gì trực hoài hử mầy? Đi đâu mà giờ này mới về?

Quảng cái cặp sang 1 bên, Ngọc Minh mở tủ lấy quần áo, trả lời:

-Học thêm. Mai anh hai rảnh không?

-Chi?

-Chở em đi thi chứ chi.

-Thi cái gì? Sao không tự đi xe đi?

-Không đi xe được nên mới nhờ anh hai chở. Chở đi thôi. Lúc về em nhờ bạn chở.

-Đi tắm đi lát tính.

Sau khi tắm rửa xong xuôi, Ngọc Minh lau khô tóc leo lên gác. Cô lôi đồng bài ra ôn lại. Được nửa tiếng thì có tin nhắn từ Nguyễn Thảo:

“Thi tốt nhé em yêu! Honey sẽ luôn cầu chúc cho em.”

Ngọc Minh bật cười tắt đi. 30’ sau nhận được tin nhắn của Tae Minh:

“Em gái cố lên đừng để anh hai thất vọng đấy.”

Ngọc Minh mỉm cười cảm động trước sự động viên của mọi người. Đúng là những người bạn tốt. Chỉ có những người bạn thật sự mới luôn ở bên, quan tâm và động viên, an ủi mình. Gần 10h, Ngọc Minh bước xuống nhà đi đánh răng, cô hỏi anh hai lần nữa:

-Nè, rốt cuộc anh có chở em không thì bảo?

-Mệt quá! Mấy giờ?

-6h đi. Nhớ đó nha.

Tối đó, cô đi ngủ với 1 tâm trạng vô cùng hồi hộp. Trần trọc mãi, 11h cô mới thiếp đi. Mới 5h 30 cô đã giật mình tỉnh giấc, mở to mắt sáng rõ mau chóng chuẩn bị đồ đạc. Sơn Nhã vẫn còn lơ mơ, xách xe chở em gái đi. Không hề để ý rằng nó không đến trường mà lại vào 1 cái trường đại học có tiếng ở thành phố.

Mãi đến khi về nhà tiếp tục cuộn mình trong chăn, 1 phần nào đó trong suy nghĩ cậu mới thắc mắc:

“Nó làm gì ở trường đại học nhỉ?”

Rồi cậu chìm vào trong giấc ngủ.

.....

Lâm Phong đã đợi nửa tiếng rồi mà vẫn không nhìn thấy xe cô ấy đâu. Cậu chạy lên tầng 3, đẩy cửa bước vào hy vọng sẽ thấy cô ấy nhưng không. Vườn cây không 1 bóng người chỉ ánh mặt trời đang ủ ảm từng khóm hoa, ngọn cỏ. Cậu bước vào trong, chợt phát hiện ra 1 thứ. 1 khóm hồng màu xanh đang nằm cô đơn ở 1 góc vườn. Nó nằm ở nơi nhiều ánh nắng nhất và cũng là nơi ít ai để ý nhất. Cô đơn, lẻ loi như cậu bây giờ. Đã 1 tháng rồi cậu không lên đây. Kể từ cái ngày cậu biết việc cô ấy đã làm. Tuy cô ấy đã xin lỗi nhưng cậu vẫn không muốn tha thứ. Không thèm nhìn mặt cô ấy để rồi cảm thấy trống vắng, nhớ nhung. Cậu nhớ cái nụ cười ngây ngô ấy. Nhớ gương mặt xinh xinh cùng đôi mắt to, long lanh lúc nào cũng ánh lên vẻ tinh nghịch và cứng rắn mỗi khi cô nhìn cậu. Cũng nhớ mái tóc đen, luôn được buộc cao, hơi xoăn và mỏng tang. Cậu rất muốn nghe giọng nói của cô ấy. Cái giọng nói lúc nào cũng khiêu khích, trêu chọc cậu nhưng lại rất đáng yêu và quen thuộc. Lâm Phong cảm thấy rất nhớ cái cô gái ngốc nghếch ấy. Cậu tự hỏi, phải chăng cậu thích cô ấy mất rồi.

.....

Như 1 loài hoa

Em đến bên tôi, khiến tôi ngây ngất

Rồi khi tôi say đắm, em đi mất
Giận em mà sao cứ mãi kiếm tìm hình bóng em
Luôn để ý đến em
Muốn quan tâm, ở bên mà sao không được?
Khi em đi thì nhớ
Có mặt em làm ngơ
Tôi ngốc lắm đúng không?
Không biết giữ lấy em bên cạnh
Để giờ đây tiếc nuối
Đóa hồng xanh ở nơi ấy
Tôi vẫn giữ nguyên
Chờ 1 ngày em quay lại bên tôi

17. Chương 17

Chuông vào học reng hồi đầu tiên Lâm Phong mới trở về lớp. Cậu cố tình đi qua lớp Ngọc Minh để nhìn cô ấy nhưng vẫn không thấy cô ấy đâu. 2 tiết đầu tiên bắt đầu trôi nhẹ nhàng. Vĩ Thanh để ý thấy tâm trạng của Thượng Nguyên là lạ. Cô bạn ấy có vẻ bồn chồn như sẵn sàng nhảy ngay khỏi ghế chạy đi vậy. Ngay cả đến Thừa Ngân và Lạc Vĩnh đã nói là không chơi với Thượng Nguyên nữa mà cũng cảm thấy tò mò. Chưa bao giờ họ thấy cô gái này kích động đến thế. Tổng Thượng Nguyên, cô gái cao ngạo chưa bao giờ tỏ vẻ mất bình tĩnh. Cô luôn thể hiện mình là 1 cô gái có cá tính, 1 người chừng chạc chứ không nông nổi như những đứa bạn khác. Đôi lúc Vĩ Thanh, Thừa Ngân và Lạc Vĩnh thấy Thượng Nguyên và Ngọc Minh có gì đó rất giống nhau. Và họ cùng suy ra 1 kết luận hết sức “hoang đường” đó là những người học giỏi đều có tính cách kỳ quái như thế.

Chuông ra chơi vừa reo, họ càng bất ngờ hơn nữa khi Thượng Nguyên đẹp ngay vẻ chú tâm của mình, lời ngay điện thoại ra khỏi túi như chờ đợi điều gì đó. Có người gọi, cậu ấy bắt máy ngay, giọng lo lắng nói khi Vĩ Thanh bước đến gần, ngồi vào chỗ trống trước mặt Thượng Nguyên.

-Nguyên Thảo cậu nghĩ cậu ấy thế nào?-Thượng Nguyên hỏi, Vĩ Thanh ngạc nhiên tròn mắt nhìn.

Bên kia có giọng nữ trả lời. Tuy nghe không rõ nhưng Vĩ Thanh hoàn toàn có thể chắc chắn 1 điều rằng người đó cũng đang rất lo lắng. Dường như cả 2 người họ đều đang 1 lắng về cùng 1 vấn đề gì đó hay 1 người nào đó. Nghĩ đến đây, Vĩ Thanh chợt thắc mắc không biết tại sao Ngọc Minh lại nghỉ. Mới sáng vào đã không thấy cô ấy đâu. Vĩ Thanh cứ nghĩ là giống như mọi ngày Ngọc Minh sẽ vào muộn nhưng không ngờ là đợi mãi không thấy cô ấy xuất hiện. Khi cô chủ nhiệm vào lớp hỏi thì thấy Thượng Nguyên đứng lên, cầm 1 tờ giấy đưa cho cô chủ nhiệm và nói với cô ấy vài câu. Vĩ Thanh rút điện thoại gọi vào máy Ngọc Minh nhưng đáp lại chỉ là câu nói:

“Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được. Xin quý khách vui lòng gọi lại sau.”

Khi Thượng Nguyên cúp máy thì Tae min cũng bước vào. Anh ngồi lên mép bàn hỏi:

-Có tin gì chưa?

Vĩ Thanh ngơ ngác không biết trả lời thế nào thì Thượng Nguyên đã nói:

-Chưa! Hình như 9h mới xong môn đầu tiên.

Nhìn 2 người đầy nghi hoặc, Vĩ Thanh hỏi:

-Các người bị gì vậy? Có ai biết tại sao Ngọc Minh không đi học không?

2 người kia nhìn nhau, Tae Min trả lời:

-Cô ấy có việc bận.

Vẫn cái thái độ nghi hoặc ấy, Vĩ Thanh trừng trừng nhìn 2 người họ như vẫn không moi được thông tin gì. Bất chợt nhìn thấy Hàn Lâm Phong đi ngang qua lớp mình và cậu ta đang nhìn vào trong với kiểu như đang tìm kiếm 1 ai đó. Nếu Vĩ Thanh nhớ không nhầm thì cậu ta đã đi ngang và nhìn vào lớp cho tới lúc này tổng cộng là 5 lần rồi. Thiệt tình hôm nay thiên hạ mắc cái chứng gì ấy nhỉ? Vĩ Thanh thở dài ngược mắt nhìn trời than oán. Rồi chuông vào học cũng vang lên. Lại 1 lần nữa họ bị tra tấn bởi 3 tiết dài đằng đẳng. Lỗ tai bị tra tấn tới cực điểm. Mùa thi đã đến gần. 1 tuần sau là bắt đầu thi những môn như Sinh, Sử, Địa rồi. Giáo viên càng lúc càng nghiêm khắc hơn với lũ học trò. Tốc độ giảng giải cứ như súng liên thanh nã. Liên tục và không ngừng nghỉ. Bài tập cũng nhiều kinh hoàng. Trả bài thì liên miên. Đường như tất cả chỉ mới là bắt đầu cho 1 tuần đầy gian khổ mà thôi. Tuần sau đảm bảo sẽ còn áp lực hơn nữa cho xem. Vĩ Thanh thở dài ngao ngán, uể oải cầm bút viết. Đề cương cũng đã phát. Dày cui và phải học hết phân nửa để chuẩn bị trả bài. Giờ cô mới thấy học cấp 3 thật vất vả. Nếu như có thể quay ngược thời gian, Vĩ Thanh chỉ muốn trở về thời mẫu giáo, hồn nhiên và ngây thơ. Nhưng có vẻ như không được. Không biết đến năm sau thi vào đại học, tốt nghiệp thì còn phải học điên cuồng như thế nào nữa đây. Trường chuyên thật khắc nghiệt. Nếu biết trước cô đã chẳng thêm thi vào ngôi trường này làm gì. Là trường điểm thứ 3 của thành phố, lũ học sinh của trường phải cố hết sức mà học để không làm mất thể diện của nhà trường. Và không tự làm xấu hổ bản thân khi nói mình học trường chuyên nhưng học lực lại kém, thu xa lũ bạn.

Từng giây từng phút đều đều trôi.....

Trong khi đó Trang Ngọc Minh đang ngồi cắn bút trong phòng thi.....

.....

“Trời sao khó thế nhỉ? Ý mà hình như câu này làm rồi.”

Trang Ngọc Minh vừa nghĩ ra cách giải là cầm đầu viết lia lịa. Đã thi xong môn toán, đề quả đúng với dự đoán của Minh Quân. Giờ đến môn lý, Ngọc Minh cũng bất ngờ vì trình độ dự đoán siêu cấp của Thượng Nguyên. 2 thầy cô ấy quả là siêu phàm. Giá mà họ có thể đoán luôn được cả môn hóa thì hay biết mấy. Thế nhưng bọn họ thì phải bó tay trước đồng công thức hóa học rối rắm và những con số cân bằng phức tạp. Tuy đều là học sinh giỏi nhưng dường như môn hóa không phải là sở trường của 2 người họ. Thượng Nguyên luôn đứng đầu khối nhưng lại không vào những lớp đầu, Minh Quân cũng thế. Họ cùng gắn liền với con số bảy. Và cả 2 đều là thủ khoa nhưng lại chịu thua trước những thí nghiệm hóa học. Không đoán nổi đề nên Ngọc Minh đành phải tự lực cánh sinh. Tiếng giám thị vọng lại trong căn phòng rộng có 5 người ngồi:

-Còn 10' nữa hết giờ!

Ngọc Minh nhìn lại tờ đề. Còn đúng 1 câu nữa là xong. Oái oăm thay đó lại là 1 câu hỏi không nằm trong dự đoán và Ngọc Minh cũng chưa ôn. Đó là 1 câu hỏi dễ vô cùng nhưng cũng không thể ngờ tới nhất. Tính Q.thu và Q.tỏa của 1 cái ấm nhôm và củi khô. 1 bài toán lớp 8. Lờn bà Hà Thị chợt vang lại trong não bộ cô, kích thích trung khu thần kinh cố gắng nhớ lại cách giải. Bấm máy tính với tốc độ kinh hoàng, cuối cùng Ngọc Minh cũng làm xong.

Khi nộp bài thì cũng đã 10h30. Gần 11h họ mới được ra khỏi phòng thi. Ngọc Minh thở phào nhẹ nhõm đi mua chai nước ngọt uống. Cô ngồi đợi, canh đúng thời gian mới gọi ọi người. Báo cho Minh Quân trước rồi mới tới Thượng Nguyên. Lúc cô gọi, Minh Quân nhấc máy ngay, hỏi hộp hỏi:

-Thế nào? Đúng như mình dự đoán chứ?

-Đúng chóc! Cậu thiệt là thiên tài.

2 người bàn luận về đề thi 1 hồi sau đó Nguyên Thảo xen vào nói chuyện với Ngọc Minh. 15' sau cô cúp máy, gọi về cho Thượng Nguyên.

.....

-Anh ơi cậu ấy gọi kia!-Tống Thượng Nguyên hoảng hốt kêu lên khi cả 4 người vừa ngồi vào bàn ăn.

Tae Min đứng dậy, Thượng Nguyên bắt máy đi nhanh ra ngoài. Trước khi đi, Tae Min nói:

-2 đứa ở đây đợi đi. Tí anh quay lại.

Sau đó cũng biến mất theo sau Thượng Nguyên để lại 2 người ngơ ngác nhìn nhau chẳng hiểu cái quái gì.

Ở phía bên ngoài, Thượng Nguyên lo lắng hỏi:

-Cậu làm bài được chứ? Có đúng với dự đoán không?

Trong loa phát ra giọng nói hào hứng của Ngọc Minh:

-Cậu và Minh Quân đoán như thần ra đúng y chóc. Có điều câu cuối cùng làm mình hơi bất ngờ.

Tae Min hỏi:

-Sao thế?

-Em không ôn câu đó. Không ai nghĩ sẽ ra cả. Đó là dạng toán tính nhiệt năng của lớp 8.

Tae Min và Thượng Nguyên trợn mắt nhìn nhau rồi hỏi:

-Thế cậu có làm được không?

-Được! Vừa kịp giờ nhưng không biết có đúng hay không nữa.

-Xong 2 môn rồi phải không?

-Vâng! Tí 1h thi môn tiếp theo. À, anh lát học xong qua chở em “zì” nhà được không? Em không đi xe.

-Ok!

-Vậy thôi em cúp máy đây phải đi chuẩn bị cho bài thi tiếp theo nữa.

-Cậu cố lên nhé.

-Cố gắng lên nha em gái.

-Ừ! Cảm ơn 2 người. Em cúp máy đây.

Sau khi Ngọc Minh cúp máy 2 người mới thở phào nhẹ nhõm. Họ đều biết rằng Ngọc Minh đã bỏ ra rất nhiều công sức để có thể đạt được điều này. Nếu Ngọc Minh không thực hiện được thì cô ấy chắc hẳn sẽ rất thất vọng. Tất cả những người giúp đỡ cô ấy suốt 1 tháng qua cũng chỉ có thể cầu chúc cho cô ấy thành công mà thôi. Ngọc Minh, cô gái lúc nào cũng tỏ vẻ cứng rắn mạnh bạo thật chất cũng là 1 người rất yếu đuối và dễ suy sụp. Cô ấy cũng có 1 lý trí rất mạnh mẽ, luôn muốn phấn đấu để làm hoặc có 1 điều gì đó bằng chính thực lực của bản thân. Đối với cô đó là thành quả đáng tự hào nhất. Và dường như chẳng ai hiểu được cái động lực mà có thể khiến cô gái ấy quyết tâm đến như thế. Trong suốt 1 tháng trời vừa ôn luyện để thi vừa học đề cương để có thể chuẩn bị cho kỳ thi cuối kỳ thật tốt. Thượng Nguyên rất khâm phục cái khả năng học bài của Ngọc Minh. Chỉ trong vòng có 3, 4 ngày mà cô ấy đã học hết 1 xấp đề cương. Đến nay, đề cương của những môn phụ hầu như cô ấy đều thuộc hết. Mỗi lần trả bài cho Ngọc Minh, Thượng Nguyên đều ngạc nhiên hỏi:

-Sao cậu học hay thế?

Cứ mỗi lần như thế, cô ấy lại cười, nói:

-Do trình độ đọc tiểu thuyết của mình thuộc hàng đẳng cấp nên khi học bài cũng khá nhanh. Với lại chỉ cần tập trung và quyết tâm là được.

Thượng Nguyên chỉ có thể ngẩn người trước câu nói đơn giản, nửa đùa nửa thật ấy của cô bạn. Nhưng có điều Thượng Nguyên phải công nhận, thậm chí là tâm phục khẩu phục trình độ đọc tiểu thuyết của Ngọc Minh. 1 quyển tiểu thuyết, Thượng Nguyên đọc nhanh nhất phải 1 tuần mới xong. Nhưng đối với Ngọc

Mình thì chỉ cần vài giờ đồng hồ là tất cả tiểu thuyết đều bị tiêu diệt dù ngắn hay dài, dày hay mỏng. Thật là 1 trình độ điêu luyện.

Thượng Nguyên khẽ cười bước trở lại nhà ăn. Họ vừa đẩy cửa bước vào thì thấy Lâm Phong ôm 1 cô gái trong tay, mặt không cảm xúc bước ra. Tất nhiên theo sau có thằng bạn thân là Được Nguyệt Ân và bạn gái Dương Tuệ Vân.

Vĩ Thanh mặt hầm hầm khi thấy 2 người quay lại bàn. Tae Min hỏi:

-Sao vậy?

Vĩ Thanh bắt đầu bùng nổ:

-Cái tên Hàn Chết Tiệt đó lại kích em. Hắn ta thấy anh và Thượng Nguyên đi khỏi thế là sang đây đâm chọc. Cậu ta nói nào là anh đã có bạn gái, Ngọc Minh thì giả tạo, còn Triệu Nghi thì mặt như con lợn nái. Em thì là 1 con sư tử cái, chẳng trách chẳng thằng nào nhào vô. Cậu ta còn bảo em và Ngọc Minh đúng là 1 lũ giả tạo, không đáng 1 xu. Em nói lại thì cậu ta chỉ nhếch mép cười đều, bảo em không đáng để cho hắn ta nói chuyện. Hắn ta còn kêu em nói với Minh Minh có giỏi thì gặp hắn nói chuyện xem nào. 1 lần, giải quyết xong phăng tất cả. Còn bảo cậu ấy là đừng có trốn chạy. Tính tránh mặt hắn hay sao? Thật là không ra gì mà.

Vĩ Thanh vừa dứt lời, Thượng Nguyên đã bức xúc kêu lên:

-Ngọc Minh không trốn chạy. Cậu ấy phải đi....

-Đi đâu?-Triệu Nghi chợt hỏi.

Tae Min vội nói:

-Cô ấy phải đi công việc. Nhưng yên tâm, ngày mai cô bé ấy sẽ xuất hiện lại thôi.

.....

Ở sân bóng rổ, Nguyệt Ân hỏi bạn:

-Cậu sao thế? Cả ngày hôm nay cứ lảm lảm lì lì, mặt lạnh như tiền. Đã thế còn khi không đi gây chuyện với Lạc Vĩ Thanh nữa chứ. Hạc Thi vừa mới quen với cậu có 24 tiếng đồng hồ đã bị cậu “nhấn nút biến”. Rốt cuộc cậu gặp chuyện gì à?

Lâm Phong dừng lại, không ném bóng nữa, ngược mặt nhìn Nguyệt Ân hỏi:

-Thế nào là thích 1 người?

-Cậu hỏi tớ làm gì? Chẳng phải cậu đã từng quen với rất nhiều người hay sao?

-Nhưng tớ chưa bao giờ thật lòng với ai cả nên không biết cảm giác đó thế nào.

Trầm ngâm 1 lúc, Nguyệt Ân nói:

-Ừm! Cậu sẽ cảm thấy tim đập nhanh khi đứng trước mặt người đó, cảm thấy vui khi ở cạnh người ấy. Khi thấy người ấy khóc, cậu sẽ cảm thấy đau lòng. Khi biết người ấy lừa dối cậu nhưng lại vẫn thứ tha cho dù bên ngoài lại tỏ vẻ giận dữ. Luôn tìm kiếm, quan tâm để ý đến người ấy. Và cảm thấy nhớ nhung khi xa người ấy. Đó là cảm giác khi cậu thích 1 người.

-Và cậu có cảm giác ấy với Tuệ Vân?

Im lặng 1 lúc, Nguyệt Ân mới trả lời, giọng hơi buồn:

-Thật sự thì không phải. Người khiến tớ có cảm giác ấy là....

-Vĩ Thanh?-Lâm Phong đoán mò.

Không ngờ Nguyệt Ân lại gật đầu.

-Nhưng chẳng phải cậu là người đã nói lời chia tay và ngỏ lời quen Tuệ Vân sao?

-Đúng! Nhưng tớ không chối rằng tớ vẫn còn thích Vĩ Thanh.

-Thế tại sao 2 người chia tay?

-Đó quả thật khó nói. Vĩ Thanh là 1 cô gái đáng yêu, chân thành do đó cô ấy có quá nhiều “vệ tinh” vây quanh. Tuy biết cô ấy thích tớ nhưng tớ lại cảm thấy mình không xứng đáng với tình cảm ấy. Cô ấy cần 1 người tốt hơn tớ.

-Nhưng tại sao chứ?

-Bởi vì.... Chẳng bao lâu nữa tớ sẽ đi New York.

-Cái gì?? Thế tại sao lại quen Tuệ Vân?

-Vì em gái tớ là bạn của Tuệ Vân. Khi cậu chia tay với cậu ấy, Tuệ Vân rất buồn. Em gái tớ đã năn nỉ tớ hãy quen với cậu ấy dù chỉ trong 1 thời gian ngắn cũng được.

-Nhưng cậu không nghĩ rằng Tuệ Vân cũng sẽ buồn nếu cậu đi sao?

-Không! Cô ấy sẽ không buồn đâu. Nếu là Vĩ Thanh thì cô ấy sẽ rất đau khổ. Nhưng vì thật chất thì Tuệ Vân cũng không thích tớ nên sẽ không sao cả. Tuệ Vân vẫn rất thích cậu.

-Nhưng tớ không thể đáp trả tình cảm ấy được. Và có phải vì sợ Vĩ Thanh sẽ tổn thương nên cậu mới chia tay đúng chứ.

Nguyệt Ân lại gật đầu. Cả 2 người im lặng, 1 lúc sau Nguyệt Ân hỏi:

-Cậu..... thích 1 người nào đó rồi phải không?

Lâm Phong gật đầu. Nguyệt Ân lại hỏi:

-Có phải là Trang Ngọc Minh không?

Lâm Phong không trả lời, 1 lúc sau mới gật đầu. Nguyệt Ân bật cười sau đó hỏi:

-Thế sao lại không nói với người ta?

-Vì tớ giận cô ấy. Việc cô ấy đổ keo lên yên xe tớ, cho tớ uống tuốc xố, làm dính kẹo cao su lên quần tớ và hắt đổ nước ngọt lên người tớ.

Nguyệt Ân lại cười, hỏi lại:

-Cậu giận cô ấy vì chuyện đó sao?

Lâm Phong gật đầu. Chợt.....

Cửa phòng tập mở ra, Vĩ Thanh bước vào, lặng lẽ nói:

-Những việc đó, 1 phần do tôi gây ra. Do đó cậu đừng giận Minh Minh nữa.

Nguyệt Ân sững sờ hỏi:

-Cậu.....

Nhưng Vĩ Thanh lại bình thản đáp lại:

-Tôi đã nghe hết tất cả. Tôi muốn cho cậu biết tôi đã rất đau khổ khi chúng ta chia tay. Rất hận cậu nhưng vẫn chưa thể quên đi hình bóng cậu. Nhưng cậu yên tâm, tôi sẽ cố gắng quên đi cậu. Thật sự cảm ơn cậu đã nghĩ đến tôi.

Nói xong, Vĩ Thanh quay bước đi, cố kìm nước mắt chỉ chực rơi. Để lại sau lưng là 1 Lâm Phong ngỡ ngàng và 1 Nguyệt Ân sững sờ.

.....

Cứ ngỡ rằng sẽ quên

Cứ ngỡ anh vô tình

Chà đạp lên kỉ niệm

Ấy vậy mà không ngờ
Tất cả là tại em
Sao gốc thế hả anh?
Không lẽ anh không hiểu
Tình cảm này mãi trao
Sẽ không bao giờ đổi
Chỉ riêng mình anh thôi.

18. Chương 18

Ngọc Minh bắt đầu huyền thuyên đủ điều khi Tae Min đưa cô về. Tâm trạng phấn khởi, cô vui vẻ nói với Thượng Nguyên:

-Thật thanh thản! Giờ thì mình có thể chuyên tâm ôn thi học kỳ được rồi. Nguyên Nguyên nè lúc này học cái gì thế? Cậu giảng lại ỉnh đi.

Thượng Nguyên mỉm cười:

-Ok! Nhưng giờ làm “seo” giảng được?

-Cậu cứ nói sơ đi. Về nhà mình sẽ tự tìm tòi thêm. À cậu có thể ỉnh mượn tập được chứ?

-Được thôi.

Chợt Ngọc Minh kêu lên:

-Íiii! Không được. Cho mình mượn sao cậu làm bài tập?

Thượng Nguyên mỉm cười, vui vẻ nói:

-Không sao đâu. Mình làm hết bài rồi cậu không cần phải lo.

-Ừ! Thế thì tốt yên tâm rồi. Cảm ơn cậu nhé Nguyên Nguyên.

2 cô gái cười tươi rồi bắt đầu tám đủ thứ chuyện. Trước khi về, Thượng Nguyên đưa tập cho Ngọc Minh rồi quẹo hướng khác về nhà. Còn lại 2 anh em, Ngọc Minh bắt đầu hỏi Tae Min nhưng chuyện ở trường như thế nào. Lúc đang dừng đèn đỏ thì Ngọc Minh nhìn thấy 1 người rất quen. Cô tò mò kêu Tae Min dịch xe lên 1 tí thì...

-Anh Sơn Nhã!-Ngọc Minh ngạc nhiên kêu lên.

Tae Min hỏi lại:

-Đâu?

Ngọc Minh chỉ tay vào đôi nam nữ đi chiếc xe máy màu đen nói:

-Là anh Sơn Nhã và chị Vương Bích bạn gái anh ấy đó.

Tae Min nheo mắt ngó. Anh trai Ngọc Minh cũng không đến nổi tệ ấy chứ. Nhìn cũng rất được mắt đã thế khuôn mặt hơi nghiêm tạo vẻ nghiêm túc, trưởng thành. Cô gái ngồi sau nhìn có vẻ hơi thấp. Tóc đen nhánh dài tới thắt lưng, óng mượt. Vì hơi xa nên nhìn không rõ mặt, chỉ thấy rằng cô gái ấy đang cười, nói rất vui vẻ.

Suốt đường về, Trang Ngọc Minh hoàn toàn không đá động gì tới việc đó. Tae Min cũng không muốn nhắc đến việc đó. Chỉ lặng lẽ chở cô em kết nghĩa về nhà. Trước khi Ngọc Minh vào nhà, Tae Min nói thêm:

-Lâm Phong muốn gặp em đây. Cậu ấy đã khiêu khích Vĩ Thanh trong giờ ăn hôm nay.

-Sao thế anh?-Ngọc Minh hỏi.

Nhưng Tae Min chỉ cười, vẫy tay rồi phóng xe đi mất.

Tối hôm đó, đang ngồi làm bài, nghe nhạc thì có người kêu cửa. “Hình như là tiếng Vĩ Thanh”-Ngọc Minh nghĩ rồi chạy xuống mở cửa kính ra. Đúng là cô bạn ấy.

-Ủa sao giờ này bà lại đến tìm tui?-Ngọc Minh mở cửa ngạc nhiên hỏi.

Bước vào trong, nhìn Ngọc Minh khóa cửa, Vĩ Thanh cười buồn nói:

-Tui cần 1 người có thể chia sẻ, hiểu được tâm trạng của tui.

Ngọc Minh hơi ngạc nhiên bảo Vĩ Thanh lên phòng cô trước để Ngọc Minh mang nước lên. Vừa thấy Ngọc Minh lên phòng, Vĩ Thanh đã nói ngay:

-Trời ui! Minh Minh tui công nhận bà siêng thiệt. Mới nghỉ có 1 ngày mà vẫn làm bài.

Cầm trái táo đã gặm 1 nửa lên ăn tiếp, Ngọc Minh nhìn Vĩ Thanh hỏi:

-Sao? Tối kiếm tui có việc gì?

Vĩ Thanh với tay tắt nhạc trên máy tính, uống 1 ngụm nước rồi cúi mặt nói:

-Nguyệt Ân.... Cậu ta không thích Tuệ Vân.

Vẫn bình thần gặm trái táo, Ngọc Minh tiếp tục hỏi:

-Thế thì sao? Hồng lẽ bà lo cho Tuệ Vân hả?

-Không! Thật ra cậu ấy vẫn thích mình.

-Cái gì???-Ngọc Minh nói lớn, ho khụ khụ vì sắc, phải uống vội hớp nước rồi hỏi lại-Bà có chắc không vậy?

Vĩ Thanh gật đầu, nói:

-Chính tai tui nghe thấy cậu ấy nói với Lâm Phong như thế mà.

-Đùa! Nếu thích thì làm sao chia tay?

Vĩ Thanh kể hết cho bạn nghe những gì cô nghe được. Trừ việc Hàn Lâm Phong thừa nhận thích Ngọc Minh. Sau khi nghe, Ngọc Minh đập tay xuống cái ghế bên cạnh cái bốp la lớn:

-Hoang đường! Hết sức hoang đường.

Trái táo dưới sức mạnh của Ngọc Minh lăn long lóc trên sàn nhà. Vĩ Thanh vội nói:

-Bình tĩnh, bình tĩnh. Uống miếng nước cho hạ hỏa đi.

Uống hết cốc nước, Ngọc Minh thở phò phò hỏi lại:

-Và bà tin cậu ta?

Vĩ Thanh gật đầu, lặng lẽ nói:

-Tui biết cậu ấy không nói dối.

-Thế nhưng tui vẫn không chấp nhận được cái lí do vô lý ấy. Sợ bà đau khổ vì chuyện cậu ta đi du học. Bộ cậu ta đi luôn không về à? Vô lí hết sức.

Vĩ Thanh im lặng rồi chợt Ngọc Minh nhìn thấy 1 giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống đất. Cô giật mình ngó Vĩ Thanh. Cô ấy đang cúi gằm đầu xuống, cái mái tóc đen nhánh ấy đang che lấy gương mặt xinh xinh kia. Những giọt nước mắt cứ thế lặng lẽ rơi xuống bàn tay nắm chặt của cô bạn. Ngọc Minh vội ôm lấy cô ấy, nhẹ nhàng nói:

-Sao lại khóc?

Vĩ Thanh nói trong những giọt nước mắt:

-Tui thiệt là ngu ngốc khi thích cậu ta. Cứ nghĩ rằng cậu ta cũng chỉ thuộc hàng lãng nhăng quen rồi chán mà thôi. Khi cậu ta chia tay, tui thật sự rất hận cậu ta. Nhìn cậu ta tay trong tay với Dương Tuệ Vân mà lòng tui đau lắm.

Rồi cô ấy nắc lên, vẫn khóc, nghẹn ngào nói:

-Cứ muốn gây chuyện với Dương Tuệ Vân và cậu ta. Muốn quên đi cũng không quên được. Bà có biết không, khi nghe cậu ta nói những lời ấy không hiểu sao tui rất muốn chạy tới, đánh thật mạnh vào người cậu ta... Nhưng tui không làm được. Cứ nhìn thấy cậu ta là tui cảm thấy đau. Tui thật sự không hiểu rốt cuộc cậu ta xem tui là gì? Tại sao lại nói điều ấy. Tui không muốn phải hy vọng vào cái tình cảm dành cho cậu ta. Không muốn ngu ngốc yêu cậu ta để rồi 1 lần nữa đau khổ.

Hu hu.... Huhu.... Vĩ Thanh tiếp tục khóc lớn hơn. Và lại nói:

-Thà rằng cậu ta cứ nói rằng không yêu tui nên chia tay. Như thế tui có thể quên cậu ta dễ dàng hơn. Không ngờ cậu ta vì không muốn ui tổn thương nên mới nói vậy. Tại sao tên ngốc ấy không nghĩ cho dù cậu ta có đi du học bao nhiêu năm tui vẫn có thể chờ.... Chờ đến khi cậu ta quay trở về và tui tui có thể ở bên nhau mãi mãi. Sao lại nghĩ không xứng đáng với tui? Cậu ta không biết rằng tui chỉ yêu cậu ta mà thôi. Sao lại không hiểu tình cảm của tui hả? Tại sao?

Vĩ Thanh khóc lớn. Ngọc Minh nhìn cô ấy đau khổ không biết làm cách nào chỉ có thể vỗ vai, an ủi cô ấy. Tên ngốc Được Nguyệt Ân cũng thật là.... Tự nhiên làm người mình thích đau khổ rồi lại nói là vì không muốn cô ấy vì mình mà đau khổ. Không lẽ cậu ta thật sự không nghĩ rằng cậu ta và Vĩ Thanh sẽ mãi ở bên nhau ư? Được lắm Được Nguyệt Ân. Ngày mai bà đây sẽ hỏi cho rõ việc này. Ta sẽ không để người yên cho đến khi biết được lí do chính đáng.

.....

Sáng hôm sau, Ngọc Minh lại tiếp tục tới sớm, cô lên chỗ trốn quen thuộc, ngỡ ngàng khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt. Cái đường đi rải sỏi đã biến mất và thay vào đó là thảm cỏ xanh mượt. Xung quanh khu vườn là những bông hồng xanh mọc xen kẽ với hoa hồng trắng. Mỉm cười, thấy cặp lên ghế xích đu, Ngọc Minh nằm xuống cổ đeo headphone nằm đó thư giãn. Không ngờ chỉ mới nghỉ học có 1 ngày mà đã có sự thay đổi diễn ra ở nơi này. À chính xác thì đã 2 ngày không lên đây rồi ấy chứ. Khoảng 15' sau có tiếng bước chân vang lên. Ngọc Minh mỉm cười, đợi người đó lên tiếng trước.

-Sao cậu lại ở đây?-1 giọng nói đã trở nên rất quen thuộc với cô.

Vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi, Ngọc Minh nhẹ nói:

-Chứ chỗ này là của cậu à?

Sau đó cô mở mắt ra nhìn tên con trai vừa ngồi xuống cạnh mình, toét miệng cười trêu chọc:

-Hàn Chết Tiệt!

Lâm Phong cũng không nhịn được, bật cười:

-Đầu Heo!

-Tưởng cậu giận luôn không nói chuyện với tôi nữa chứ?

-Ừ thì tính là không nói nhưng nhớ cái giọng thọc gậy bánh xe của cậu quá nên mới nói chuyện.

Đánh vào tay Lâm Phong, cô nói:

-Nè nói thế là ý gì? Không thèm chơi với cậu nữa à ghen.

Lâm Phong bật cười nói:

-Cậu đúng là giống con nít.

-Hứ!-Ngọc Minh nhăn mặt lè lưỡi nhìn rất đáng yêu.

Chợt Lâm Phong buột miệng nói:

-Nhìn cậu đáng yêu quá.

Ngọc Minh tròn mắt ngó người đang nhìn mình trong khi Lâm Phong đỏ mặt vội quay đi chỗ khác. Ai dè đầu Trang Ngọc Minh ngồi chồm dậy, dí sát mặt vào Lâm Phong trêu ghẹo:

-Nè, sao đỏ mặt vậy? Hehe tui dễ thương đến thế seo?

Lâm Phong quay mặt qua vừa tính chống chế thì vô tình hôn nhầm lên trán Ngọc Minh vì khoảng cách giữa 2 người quá gần. Ngọc Minh sững sờ, Lâm Phong cũng đờ người. 2 người ngồi yên tới 5' sau mới hoạt động lại.

-Xin lỗi!-Lâm Phong nói.

Tự nhiên Ngọc Minh phá ra cười:

-Haha nhìn mặt cậu lúc này đáng yêu quá đi mất.

Nhìn Ngọc Minh đang cười rất hồn nhiên trước mặt mình, mái tóc bay bay trong gió sớm, cậu thiếu gia họ Hàn chỉ muốn ôm lấy cô gái ấy thật chặt. Giữ cho riêng mình mà thôi. Đợi Ngọc Minh thôi cười, Lâm Phong mới nói:

-Mình.... thích cậu Trang Ngọc Minh.

Ngọc Minh sững sờ ngó cậu ta chằm chằm rồi đưa tay lên sờ trán cậu ta hỏi:

-Cậu sốt à? Cậu có biết mình vừa nói gì không đấy?

Lâm Phong bật cười nói:

-Mình không sốt. Mình hoàn toàn ý thức được mình đang nói gì.

-Cậu nói lại lần nữa xem.

-Mình nói mình thích cậu Trang Ngọc Minh.

Trợn mắt nhìn Lâm Phong, Ngọc Minh nói:

-Cậu vừa gọi tên mình đấy à?

-Ừ! Trang Ngọc Minh.

-Cậu tỏ tình như thế này lần này là lần thứ mấy rồi?

-Này! Mình không đùa đâu. Trước đây mình chưa từng tỏ tình với ai bao giờ cả.

-Nhưng cậu có rất nhiều bạn gái cơ mà.

-Thì toàn người ta tỏ tình với mình không ấy chứ. Cậu là người đầu tiên làm mình cảm thấy vui đấy. Rất hồn nhiên và lạc quan. Có lẽ mình thích cậu bởi chính sự ngây thơ của cậu đấy.

Nhìn Lâm Phong 1 hồi lâu Ngọc Minh mới chậm rãi nói:

-Đã lâu lắm rồi cậu có biết không? Lâu lắm rồi mình mới nghe câu "Mình thích cậu" kể từ hồi mình học lớp 8 cho tới tận bây giờ. Cậu cũng đã nghe mình nói với Chính Đức rồi đấy. Mình không có cảm giác với con trai. Mình không tin vào tình yêu nữa.

-Mình không tin là cậu không có cảm giác gì với mình. Kể mình nghe lí do tại sao cậu không tin vào tình cảm nữa đi.

Ngọc Minh nhìn vào ánh mặt trời đang rọi trên cánh hoa hồng, nhẹ nói:

-Lý Chính Đức là 1 trong những lí do. Lần trước cậu đã nghe mình kể quá khứ hồi cấp 1 rồi đấy. Còn 1 lí do nữa. Đó là hồi cấp 2.

Ngọc Minh im lặng 1 lúc rồi lại đều đều kể tiếp:

-Lúc ấy mình học lớp 7. Mình thích 1 người bạn cùng lớp. Lúc trước mình và cậu ta là bạn thân. Lúc ấy, cậu ta rất hay kể chuyện bạn gái cậu ta với mình. Rồi 1 ngày kia, mình nói mình thích cậu ta. Cậu ta đồng ý vì khi ấy cậu ta cũng đã chia tay với bạn gái. Lúc ấy 2 đứa mình đã bắt đầu quen nhau. Mình cảm thấy rất vui. Cứ mỗi khi đọc tin nhắn của cậu ấy mình cảm thấy vui lắm cơ. Đó là 1 tình cảm tuổi học trò trong sáng. Lúc ấy mình vẫn chưa thể hiểu được cái gọi là thích hay yêu. Ngu ngốc tin cậu ta. Cậu ta tặng mình rất nhiều quà. Đôi lúc mình rất nghi ngờ là ở đâu cậu ta có những món quà ấy. Rồi mình có thằng bạn. Nó giúp mình tìm hiểu xem cậu ta có thích mình thật sự hay không. Thế là 2 đứa đó tranh giành mình, khiến cả lớp đều biết. Sau khi ấy mình bắt đầu cảm thấy chán. Chán cái việc suốt ngày cứ phải nghe lời bàn ra nói vào của mọi người. Thấy cái cảm giác vui vẻ, thích thú nguội lạnh trong lòng mình. Và mình chia tay. Sau đó chị cậu ta gọi điện đến đòi lại những món quà kia. Lúc ấy mình rất xấu hổ. Mình ghét phải phải dính dáng đến phụ huynh. Thế rồi cậu ta nói là do đã chia tay nên chị cậu ta muốn những món quà ấy. Nhưng thằng bạn ngồi kế mình lại nói là cậu ta nói là cậu ta đã tốn nhiều tiền cho những món quà ấy và muốn mình trả lại tiền. Cậu ta còn nói là đã nói với bố là mình không có tiền trả nên đừng đòi. Thật sự khi ấy mình đã rất đau lòng. Mình cảm thấy bị xúc phạm đến danh dự, đến lòng tự trọng của mình. Mình không cần ai thương hại hay bố thí. Từ đó mình sợ, sợ rằng nếu thích 1 ai đó, nếu quen 1 ai đó sẽ lặp lại cái việc ấy. Mình không tin vào tình cảm. Không muốn thích bất kỳ 1 ai. Mình luôn nghĩ rằng tất cả lũ con trai đều xấu xa, không đáng tin. Mình đã nhận thấy rằng chỉ có phấn đấu để làm được điều mình muốn. Việc quen ai, yêu ai giờ không phải là lúc.

Trang Ngọc Minh im lặng. Đã lâu rồi cô không nhắc tới cái quá khứ, cái lí do đáng xấu hổ ấy. Những điều cô muốn quên đi nhất. Lâm Phong im lặng, Ngọc Minh lại lặng lẽ nói:

-Đó là những điều mình muốn quên đi nhất.

Đột nhiên Lâm Phong choàng tay qua vai Ngọc Minh ôm lấy cô, nói:

-Mình hiểu! Nhưng hãy tin mình. Nhất định mình sẽ không để cậu phải đau khổ như vậy đâu. Hãy tin mình Ngọc Minh. Mình hoàn toàn thật lòng với cậu.

Để mặc cho Lâm Phong ôm lấy mình, Ngọc Minh thì thầm:

-Mình sợ! Thật sự rất sợ cái cảm giác bị lừa dối. Rất sợ mọi việc sẽ lặp lại. Mình luôn nghĩ quen bạn trai thì sao nữa chứ? Mình vẫn chưa đủ chính chắn trong những việc này.

-Đừng sợ! Mình nhất định sẽ luôn ở bên cậu mà.

Nhìn vào mắt Ngọc Minh, Lâm Phong cười nhẹ nói:

-Hãy im 1 cơ hội giúp cậu lấy lại niềm tin vào tình yêu nhé?

Nhìn Lâm Phong thật lâu cô mới lên tiếng nói:

-Nếu vậy thì hãy hứa với mình cho dù mình có đi xa thì cũng hãy đợi mình. Đừng bỏ rơi mình mà hãy đợi mình quay trở lại nhé?

-Được! Mình hứa.

-Đừng làm mình thất vọng.

Ngọc Minh mỉm cười. Cô đã chính chắn hơn trong những quyết định của bản thân. Cô đặt niềm tin vào cậu ấy. 1 lần nữa đánh cược với nỗi đau. Hy vọng rằng đây không phải là 1 quyết định sai lầm. Trong vòng tay của Lâm Phong, Ngọc Minh cảm thấy ấm áp và bình yên. Có lẽ cô cũng có tình cảm với cậu ấy mất rồi. Đúng là trái tim. Bao giờ cũng không thể kiểm soát được tình cảm. Tình cảm, cái thứ mà không ai có thể đoán trước được. Thú vị nhưng cũng cay đắng. Hạnh phúc nhưng cũng đón đau.

.....

Cùng đi với Lâm Phong về lớp, Ngọc Minh nghiêm túc nói:

-Thật sự mà nói thì hiện giờ mình vẫn chưa có cảm giác gì với cậu cả.

Lâm Phong chỉ cười, nhẹ nói:

-Không sao! Từ từ cậu cũng sẽ có cảm giác với mình thôi. Mình nhất định sẽ làm cho cậu nói câu “mình thích cậu”.

-Được mình sẽ đợi đến lúc đấy. Cậu vào lớp đi. Mình đi nhé!

Ngọc Minh cười, vẫy tay rồi đi thẳng. Lâm Phong đứng cửa lớp nhìn bóng cô ấy khuất dần trong lũ học sinh. Chợt có cánh tay đặt lên vai cậu. Thì ra là Nguyệt Ân.

-Làm người ta hết hồn!-Lâm Phong vừa nói vừa ngồi vào chỗ.

Chợt có 1 thằng con trai chạy lại chỗ họ. Đó là Thẩm Tường, 1 thằng bạn thân khác lớp của 2 người họ.

-Ê nghe tụi lớp tớ đồn là mới sáng đã thấy cậu đi với con nhỏ nào phải không? Mà đã vậy tụi nó còn nói con nhỏ đó không đẹp bằng mấy em trước nữa đó.-Thẩm Tường mặt hớn hở nhiều chuyện nói.

Lâm Phong vẫn cái thái độ dửng dưng nói:

-Tớ đi với ai là chuyện riêng của tớ. Mà ai nói cậu ấy không đẹp chứ.

Nguyệt Ân cười:

-Phải! Nàng ấy là đẹp nhất. Cậu “cua” được nàng Đầu Heo rồi sao?

-Gi?? Bạn gái cậu tên Đầu Heo hả Phong?-Thẩm Tường hỏi.

-Không! Cô ấy tên Trang Ngọc Minh lớp 11a...-Chưa nói hết câu thì Thẩm Tường đã reo lên.

-Ôi là lớp 11a7 đúng không?

-Sao cậu biết?-Cả 2 người kia cùng hỏi.

-Nè 2 cậu có vấn đề à? Gần nửa đội bóng rổ thích học sinh lớp 11a7 đấy. Lớp tớ cũng thế, hơn nửa lớp lun. Mà trong đó ngoài Hàn Thừa Ngân em họ của cậu ra còn có 3 người nữa rất được yêu thích. Đó là Trang Ngọc Minh, Khương Lạc Vĩnh và công chúa Lạc Vĩ Thanh.-Thẩm Tường diễn dãi 1 hồi dài.

-CÁI GÌ?????-Cả Lâm Phong và Nguyệt Ân cùng la lớn, đập tay xuống bàn khiến cả lớp đang ồn ào đều im lặng quay sang ngó họ.

Thẩm Tường nhìn họ, hỏi:

-Sao thế? Lạ lắm à? Bình tĩnh nghe nói tiếp đây. Trang Ngọc Minh thì ích được yêu thích hơn vì cô ấy hoàn toàn không có cảm giác với tụi con trai và cũng không điệu đà nữ tính cho lắm. Nhưng được cái là mạnh mẽ và hơi lạnh lùng. Nhìn cũng dễ thương. Hàn Thừa Ngân thì được yêu thích nhất nhưng lại quá chảnh. Lạc Vĩ Thanh là người đứng thứ 2 với vẻ xinh xắn đáng yêu. Thứ 3 là Khương Lạc Vĩnh với sự phóng khoáng và quan hệ rộng. Và cuối cùng vị trí thứ 4 là của Ngọc Minh.

-Nhưng cô ấy nói là từ hồi lớp 8 đến giờ chưa ai nói thích cô ấy mà?-Lâm Phong nói.-Không lẽ Ngọc Minh lừa tớ?

-Không đâu! Vì chẳng ai dám nói trực tiếp cả. Cô gái ấy không vừa đâu. Do đó họ gửi thư làm quen nhưng kết cuộc thư chưa được đọc thì đã bị xé thành 2 mảnh vụn nằm trong thùng rác rồi. Do đó tụi con trai chỉ đứng nhìn ngẩn thôi chứ chẳng ai dám làm quen cả. Vĩ Thanh thì phản ứng rất dữ dội nên cũng chẳng ai dám quen. Còn 2 cô kia thì thoáng quá.-Thẩm Tường vừa kết thúc bài diễn thuyết thì chuông reng.

Cậu ta vẫy tay chào bạn rồi đi mất. Để lại 2 gương mặt thẫn thờ chưa kịp hoàn hồn. 1 người thì thấy mình vinh dự còn người kia thì thấy mình ngu ngốc vì để vụt mất. Suốt cả tiết học, họ cứ ngẩn ngẩn ngơ ngơ như nai vàng ngơ ngác.

Chuông hết giờ vừa reng, đội bóng rổ của trường lại lôi nhau đi tập. Lâm Phong và Nguyệt Ân vừa đi khỏi thì 10' sau 1 cô gái tới kiểm. Cô ấy hỏi:

-Có bạn Dục Nguyệt Ân trong lớp không?-Mặt hoàn toàn không cảm xúc.

Lớp trưởng trả lời:

-Họ ở phòng tập!

-Cám ơn!-Cô gái quay người bước đi, dáng chuẩn như người mẫu dù gương mặt không đẹp quá.

Cả lớp bàn tán rằng Được Nguyệt Ân thật đào hoa khi quen được cô nàng ấy. Nhìn khá xinh, dáng người chuẩn và hơi lạnh lùng. Đã thế còn quen được với tiểu thư Dương Tuệ Vân, ăn chơi dữ dội, xinh đẹp kiêu xa. Từng cửa sổ nàng công chúa Lạc Vĩ Thanh nữa ấy chứ. Ôi thật ghen tỵ. Lũ con trai thì ghen tỵ bởi việc ấy. Còn đám con gái thì ganh tỵ với mấy nàng kia. Thật là hết thuốc chữa. Họ còn bàn luận sôi nổi xem Tuệ Vân xinh xắn sắp bị đá hay chưa. Túm tụm nhau như mấy mụ già nhiều chuyện. Trong khi Nguyệt Ân và Tuệ Vân chuẩn bị chia tay và Ngọc Minh thì đến hỏi tội.

.....

Cho rằng tình yêu sẽ không bao giờ đến
Nghĩ rằng sẽ chẳng bao giờ thay đổi
Và câu nói ấy sẽ mãi trong tiềm thức mà thôi
Ấy vậy mà anh đến như ánh nắng ban mai
Lời tỏ tình đơn giản
Với lời hứa ngây ngô
Cũng có thể ấy chứ
Đánh cược với cơ hội, nỗi đau và mơ ước
Để có thể bên anh
Thay đổi cả con tim.

19. Chương 19

Bên ngoài phòng tập, Nguyệt Ân đứng dựa tường nói với Tuệ Vân:

-Ta.... Chia tay nhé!

Dương Tuệ Vân hơi cúi mặt, 1 lúc sau ngẩng đầu lên nói:

-Anh chán rồi à hay vì Lạc Vĩ Thanh?

-Anh không thích em và em cũng không thích anh do đó ta chia tay đi. Như thế sẽ không ai phải đóng kịch nữa.

-Thế còn Lý Hoa? Nói với nó thế nào?

-Đó là việc của anh em không cần bận tâm đâu.

-Anh.... Vẫn còn thích Vĩ Thanh à?

-Phải! Quên 1 mối tình đầu khắc cốt ghi tâm đâu có dễ. Cũng như em vậy đó.

Tuệ Vân mỉm cười nói:

-Anh sai rồi! Lâm Phong không phải mối tình đầu của em. Nhưng nếu như em nói em cũng thích anh thì sao?

-Anh không biết.

-Nhưng anh và Vĩ Thanh đã chia tay. Anh không nghĩ cậu ta sẽ giận à?

-Anh biết! Nhưng anh đâu có nói sẽ quay trở lại.

-Thế sao anh lại.....

-Chia tay à? Vì anh thấy cứ phải đóng kịch mãi thật mệt mỏi. Tình cảm không nên miễn cưỡng em à.

-Vây thì chúc anh hạnh phúc nhé.

-Cám ơn! Em cũng vậy. Quên Lâm Phong đi.

-Em biết! Chào anh em đi.

Tuệ Vân quay lưng đi, Nguyệt Ân cũng đẩy cửa bước vào phòng tập. Điều cả 2 người không ngờ nhất đó là có 1 người thứ 3 đã nghe thấy cuộc nói chuyện be bé ấy. Và người đó mặt lạnh ngắt, đẩy cửa phòng tập bước vào. Đôi bóng rổ rất bất ngờ khi thấy Trang Ngọc Minh bước vào. Có 1 tên gần người tới nỗi bị nguyên quả bóng đập vào đầu mà vẫn chưa tỉnh được. Ngọc Minh bước thẳng tới chỗ Nguyệt Ân, lạnh nhạt nói:

-Chúng ta cần nói chuyện.

-Nói gì cơ chứ?

-Không phải ở đây. Ra ngoài!

Cô ra lệnh, Nguyệt Ân bước theo, phần nào đã đoán được lí do. Trang Ngọc Minh sau 3 năm trôi qua mặt quả thật đã dày ra rất nhiều. Cô đã học cách giấu cao đầu, không biểu lộ cảm xúc trên gương mặt nữa. Khiến cô trông có vẻ lãnh đạm hơn lúc trước rất nhiều. Đứng đối mặt với Nguyệt Ân, cô hỏi:

-Chắc cậu cũng đoán được lí do chứ nhỉ?

Nguyệt Ân gật đầu. Bên trong, đôi bóng ép người vào vách tường nghe ngóng.

-Nói thẳng ra đi. Lí do chính đáng là gì? Tôi không chấp nhận cái lí do đi New York đó.-Ngọc Minh đều giọng, hoàn toàn bình tĩnh.

-Tôi đã nói đó là lí do. Tại sao phải nói dối Lâm Phong chứ?

Bên trong mọi ánh mắt đều dồn sang Lâm Phong. Cậu ngơ ngác nhún vai. Giọng nói của Ngọc Minh lại vang lên:

-Dối trá! Để tôi cho cậu biết nhé. Tôi chẳng quan tâm tại sao lại nói với Lâm Phong như thế. Nhưng tôi hoàn toàn có thể cho cậu biết rằng tôi không tin đâu. Cậu tưởng chỉ có mình cậu biết che giấu cảm xúc ư? Có mình cậu có bí mật ư? Sai rồi đấy.

Im lặng 1 lúc, Nguyệt Ân nói:

-Tại sao cậu lại nói tôi như thế? Cậu biết được à?

Chợt Ngọc Minh đưa tay ra hiệu im lặng rồi cô bước đến cửa. Nhẹ đẩy ra, bên trong lữ nhiều chuyện kia vẫn áp tai vào tường không hay biết Trang Ngọc Minh đang đứng sau lưng. Cô lên tiếng:

-Muốn biết thông tin đến thế ư? Các người là con trai hay đồng tính? Muốn làm bà tám à? Có biết phép lịch sự tối thiểu hay không?

4 câu hỏi thôi cũng khiến đám con trai ấy mất mặt. 1 tên dám lớn tiếng nói:

-Này cậu tưởng mình là ai mà xỉ nhục chúng tôi như thế chứ?

Ngọc Minh nhếch mép, bước tới gần cậu ta, mặt đối mặt.

-Tôi là ai à? Không 1 ai hết! Nhưng chắc chắn hơn lũ đầu đất các cậu. Cho là tôi xỉ nhục cậu sao? Thế có biết suy nghĩ không? Nếu là chuyện riêng của cậu, người khác nghe lén cậu có thích không? Nếu cậu bị 1 đứa con gái bỏ rơi, khóc lóc vang xin người đó đừng đi và bị người khác nghe lén cậu có muốn không? Ai cũng có 1 cái xỉ diện riêng của mình. Nhưng đừng có quá ngu ngốc đến nỗi không chịu nghe người khác bình phẩm về lỗi sai của mình. Như thế cậu sẽ chẳng bao giờ trưởng thành hơn đâu nếu cứ suốt ngày lèo mếp cãi lại như mấy con vẹt cạp cạp như thế.

Tên gốc ấy bị Ngọc Minh nói cho 1 tròng xanh lét cả mặt. Trong phòng chẳng ai dám nói câu nào nữa. Cả Lâm Phong cũng ngỡ ngàng trước những câu nói của Ngọc Minh. Cô bước ra ngoài, nắm tay Lâm Phong lôi ra theo. Trước khi xập cửa nói:

-Nếu tôi phát hiện bất cứ ai nghe lén thì hậu quả sẽ không bình thường đâu. Nên hỏi đội trưởng của các người xem đã từng bị tôi chơi như thế nào.

Lũ con trai trông thế mà khiếp vía trước mấy lời đe dọa be bé ấy. Cô gái đóng sập cửa 1 cái rầm làm người ta giật mình. Ngoài hành lang....

-Tiếp tục nhé! Nói đi rồi cuộc lí do là gì?-Ngọc Minh vẫn đều đều nói.

-Tại sao cậu quan tâm chứ?

-Tại sao ư? Đơn giản vì con bé Vĩ Thanh là bạn tôi. Tôi không muốn phải thấy nó đau khổ nữa. Cậu không hề thích nó. Trái tim cậu đã thay đổi rồi đúng chứ?

Nguyệt Ân hơi ngạc nhiên, sững sờ hỏi:

-Cậu.... làm sao lại biết?

Cười lạnh, Ngọc Minh nói:

-Mặt cậu cũng dày dạn nhưng vẫn chưa bằng tôi do đó đừng tưởng tôi không biết. Tất cả tôi đều trải qua rồi. Người nói dối thì rất nhiều nhưng nói thật thì ít lắm.

-Đúng! Có lẽ tôi đã không còn thích Vĩ Thanh như trước nữa. Tôi yêu cô ấy.

-Tốt!-Vẫn bình thản-Tiếp đi!

-Nhưng gia đình tôi đã hứa hôn với 1 người con gái. Hết năm nay tôi sẽ sang New York sống chung với cô ấy. Đợi khi tốt nghiệp đại học, 2 chúng tôi sẽ kết hôn.

-Và cậu không phản đối việc đó bởi vì người đó rất thân với cậu?

-Phải! Đó là 1 cô bé chơi thân với tôi từ nhỏ. Năm 10 tuổi cô ấy theo gia đình sang Mỹ sinh sống.

-Vì cậu không muốn làm tổn thương cô gái kia và cũng không muốn làm gia đình mất mặt hay đau buồn nên đồng ý.

-Phải! Cậu quá thật rất hay đấy.

-Cám ơn! Thế sao lại yêu Vĩ Thanh của chúng tôi?

-Thật ra tôi để ý cậu ấy từ năm tôi 13 tuổi. Mãi đến khi quen nhau, gia đình mới thông báo việc đính hôn ấy.

-Nên cậu đã chia tay.

Nguyệt Ân gật đầu. Ngọc Minh im lặng sau đó....

Bốp.....

-Ngọc Minh cậu....-Lâm Phong bất ngờ kêu lên.

Ngọc Minh vẫn bình thản như vừa đập muỗi trên mặt Nguyệt Ân nói:

-Cậu là đồ ngu ngốc nhất tôi từng gặp. Cậu không thể chọn lựa dứt khoát. Cậu chẳng xác định được ai quan trọng hơn, ai cậu yêu hơn. Tôi tin nếu bố mẹ cậu yêu cậu thì sẽ không nỡ bắt cậu từ bỏ người cậu yêu. Tất cả đều là do cậu quyết định mà thôi. Miễn cưỡng sẽ không bao giờ hạnh phúc đâu.

Nói xong, Ngọc Minh quay người bước đi.

Lâm Phong vỗ vai bạn nói:

-Tớ nghĩ cô ấy nói đúng. Bố mẹ cậu sẽ không ép cậu lấy người cậu không yêu thương. Do đó cậu phải lựa chọn giữa Vĩ Thanh và cô gái kia mà thôi.

Rồi Lâm Phong cũng quay người bước vào trong phòng tập. Để lại 1 mình Được Nguyệt Ân đứng đó.

.....

-Ê bà đi đâu này giờ vậy?-Vĩ Thanh hỏi ngay khi thấy Ngọc Minh bước vào.

-Tui có việc cần giải quyết ấy mà!

Cô im lặng nhìn Vĩ Thanh nói chuyện vui vẻ với Triệu Nghi, Thượng Nguyên và Tae Min. Chợt Ngọc Minh nói:

-Quên cậu ta đi!

-Hả???-Mọi người đồng thanh nói.

-Tui nói Vĩ Thanh hãy quên Được Nguyệt Ân đi. Bà có 2 lựa chọn đó là quên đi hoặc là tiếp tục chờ đợi và hy vọng.

Tất cả đều nhìn Vĩ Thanh. Im lặng 1 lúc, Vĩ Thanh trả lời:

-Tui sẽ tiếp tục hy vọng.

Ngọc Minh cười:

-Biết mà! Tui sẽ giúp bà. Tui túm được điểm yếu của cậu ta rồi. Do đó tui sẽ giúp bà lấy lại cậu ta.

Tất cả lại kinh ngạc nhìn Ngọc Minh. Rồi....

-Woa! Bà lợi hại quá!-Triệu Nghi thốt lên.

-Cậu hay thật thế cũng tìm ra được!-Thượng Nguyên tâm phục nói.

-Cái con bé này ghê gớm thật đấy!-Tae Min xoa đầu Ngọc Minh nói.

-Cám ơn bà!-Vĩ Thanh cũng nói.

Ngọc Minh cười hì hì nói:

-Đừng cảm ơn. Chỉ cần nếu bà thành công thì khi 2 người dám cười phải để tui làm phù dâu.

-Trời gì mà tính xa dữ vậy.-Triệu Nghi và Vĩ Thanh cùng nói.

-Tất cả mọi người luôn. Nhất là anh hai Tae Min của em đó.-Ngọc Minh cười tươi.

-Thế bà dám cưới thì phải để tất cả tui tui làm phù dâu à nha!-Triệu Nghi lại tinh nghịch nói.

Vĩ Thanh và Thượng Nguyên gật đầu hưởng ứng nhiệt liệt.

Thế là lời hứa ấy được thốt ra từ lúc ấy. Mãi đến nhiều năm sau gặp lại mọi người vẫn cười tươi như hoa khi nhớ lại điều ấy. Thật ngây ngô và hồn nhiên.

.....

Giờ ăn trưa, mọi người ồ ạt kéo xuống nhà ăn. 4 người bạn tay trong tay xuống căn-teen. Như thường lệ, Chính Đức, Thượng Nguyên, Vĩ Thanh, Triệu Nghi và Ngọc Minh vẫn ngồi ở chỗ quen thuộc ấy. Tae Min hôm nay ngồi với bạn anh ấy. Cả đám đang cười nói vui vẻ thì thấy Lăng Thanh Thủy và 2 đứa bạn đến gần. Vĩ Thanh và mọi người lo lắng nhìn Ngọc Minh. Nhưng cô vẫn bình thản như không. Vì cô biết việc này trước sau gì cũng xảy ra. Ăn miếng trả miếng.

Xoạt.....

Nguyên khay cơm đổ từ trên đầu Ngọc Minh đổ xuống. Cả nhà ăn đều cười ầm lên như lúc Thanh Thủy bị ăn tát. Thượng Nguyên và Triệu Nghi hoảng hốt đưa tay lên bịt miệng. Vĩ Thanh và Chính Đức đứng bật dậy. Lăng Thanh Thủy mặt bình thản như không. 2 đứa kia thì cười khoái chí. Ngọc Minh chỉ nhẹ rút khăn giấy ra lau, nhẹ nhàng nói:

-2 cậu ngồi xuống đi.

Vĩ Thanh la lên:

-Bà điên hả? Tội nó làm bà vậy mà bà để yên sao?

Mạc Nhi hung hăng nói:

-Mày nói thế là ý gì?

Vĩ Thanh cũng không chịu thua cương quyết nói:

-Rồi sao? Mày đập tao à?

-Con nhỏ láo xược này.....

Mạc Nhi xắn tóc, đưa tay lên tính đánh Vĩ Thanh thì...

-Đủ rồi đấy!

Ngọc Minh đứng chắn trước mặt Vĩ Thanh nói. Rồi cô quay sang Thanh Thủy:

-Cậu dẫn người của cậu đi đi. Chúng ta không ai nợ ai nữa. Đúng chứ?

Lăng Thanh Thủy cười:

-Phải! Không ai nợ ai gì hết. Cậu rất có khí phách đấy. Trang Ngọc Minh.

Sau đó cô ta đưa tay ra. Ngọc Minh nắm lấy bàn tay ấy nói:

-Cám ơn!

Cả 2 buông ra, mỗi người 1 hướng. Cả nhà ăn đều ngơ ngác, thán phục Trang Ngọc Minh. Chính Đức kéo tay Ngọc Minh nói:

-Đi rửa mặt thôi!

3 người kia cũng đứng dậy theo. Mới ra tới cửa thì có kịch hay diễn ra tiếp. Hàn Lâm Phong đột nhiên xuất hiện, đối mặt với Chính Đức nói:

-Buông tay cô ấy ra!

Chính Đức không buông nói:

-Tại sao? 2 người đâu có quan hệ gì.

Lâm Phong giật tay Ngọc Minh ra, lạnh nhạt nói:

-Cô ấy là bạn gái của tôi.

Rồi kéo Ngọc Minh mặt không cảm xúc đi ra khỏi cửa.

Tất cả lại 1 lần nữa ngơ ngác rồi lập tức ồn ào lên hẳn, bàn luận sôi nổi về 2 vụ việc giật gân ấy.

-Công nhận cô gái tên Trang Ngọc Minh ấy lợi hại thật.- Nhiều người nói.

Những người còn lại đều hỏi nhau xem có thật Ngọc Minh là bạn gái Hàn thiếu gia không. Người thì đoán mò quan hệ của Ngọc Minh và Lăng Thanh Thủy.

Vĩ Thanh kéo Triệu Nghi và Thượng Nguyên đuổi theo Ngọc Minh. Để Chính Đức 1 mình đứng yên đó. Chợt có người vỗ vai cậu:

-Đi thôi!

Tuệ Vân kéo tay Chính Đức đi ra ngoài.

Phòng thay đồ của đội bóng rổ.....

Vĩ Thanh đưa cho Ngọc Minh bộ đồng phục dự bị của mình nói:

-Bà thay đi. Có thể không vừa lắm ấy nhé.

Sau đó đẩy cô vào trong. Lâm Phong và những người khác đứng ngoài chờ. Lát sau, Ngọc Minh bước ra. Sầm soi bộ đồ, cô nói:

-Thanh Thanh sao váy cậu ngắn thế?

Vĩ Thanh cười ranh mãnh. Quả là hợp với Ngọc Minh. Cô nói:

-Đâu có! Tại chân cậu dài chớ bộ.

Thật ra Vĩ Thanh luôn có thói quen mặc váy ngắn qua đầu gối. Mà Ngọc Minh lại cao hơn Vĩ Thanh đến 8cm nên nhìn còn ngắn hơn.

Thượng Nguyên hỏi Lâm Phong:

-Có chỗ nào gọi đầu được không?

Lâm Phong mắt vẫn nhìn Ngọc Minh lơ đãng chỉ về cuối phòng. Thượng Nguyên hỏi Vĩ Thanh:

-Cậu có đầu gọi chứ?

-Có!

-Tui có lượt chải đầu.-Triệu Nghi háo hức nói.

Thượng Nguyên chỉ đạo Triệu Nghi và Vĩ Thanh đi lấy đồ rồi sai Lâm Phong đi kiểm cái khăn lông sạch. Sau đó cô lôi Ngọc Minh vào phòng tắm. Thượng Nguyên nói:

-Cúi đầu xuống!

Ngọc Minh ngoan ngoãn làm theo. 5' sau, đã có đủ đồ nghề, Thượng Nguyên bắt đầu gội. Triệu Nghi và Vĩ Thanh đứng ngoài đợi cùng Lâm Phong. Chợt Vĩ Thanh hỏi:

-Minh Minh là bạn gái cậu thật à?

Lâm Phong gật đầu. Triệu Nghi nói:

-Đúng là ghét của nào trời cho của đó mà.

Sau đó cả 3 người im lặng. 10' sau, Ngọc Minh bước ra cùng Thượng Nguyên. Mái tóc dài ngang lưng ướt. Thượng Nguyên hỏi:

-Tóc cậu xoắn tự nhiên à?

Ngọc Minh gật đầu. Thượng Nguyên lấy lượt của Triệu Nghi chải. Không biết cô ấy làm sao mà sau khi khô, tóc của Ngọc Minh xoắn nhẹ từng lọn rất đáng yêu. Lâm Phong cũng sờ nhìn Ngọc Minh không chớp mắt. Vĩ Thanh bật cười nói:

-Thượng Nguyên cậu làm người ta mất hồn rồi đấy. Vì đã khiến Minh Minh trở nên quá xinh xắn.

Thượng Nguyên cười tự mãn còn Lâm Phong đỏ mặt. Triệu Nghi trầm trồ còn Ngọc Minh mặt vẫn tỉnh bơ. Quả đúng mặt dày. Cô nói:

-Đi thôi!

Mọi người kéo nhau ra ngoài. Lâm Phong đi theo đằng sau, vẫn còn ngây ngất bởi dáng vẻ mới của Ngọc Minh. Chợt, Ngọc Minh quay lại kéo tay cậu nói:

-Nè! Sao thế?

-Không có gì!-Lâm Phong lúng túng nói.

-Nhìn mặt cậu lúc này dễ thương thật.-Ngọc Minh cười.

Vĩ Thanh trêu chọc:

-Ôi thật là dễ thương quá đi. 2 người hợp quá nhỉ.

Sau đó 3 cô gái cười. Ngọc Minh mặt vẫn tỉnh bơ, nắm lấy tay Lâm Phong đi.

.....

-Ê! Về lớp luôn à?-Vĩ Thanh hỏi.

-Chứ sao, không lẽ trở lại nhà ăn cho người ta cười vào mặt à?-Ngọc Minh trả lời rồi quay sang hỏi Lâm Phong-Cậu có quay lại đó không?

-Không!-Lâm Phong nói vẫn lạnh lùng như vốn vẻ.

Vào lớp, đám bọn họ lại ngồi tám chuyện đủ thứ vô cùng vui vẻ. Chợt cửa lớp xuất hiện 2 người.

-Tuệ Vân!-Ngọc Minh kêu lên.

Vĩ Thanh nheo mắt lầm bầm:

-Dương Tuệ Vân!

Lâm Phong tay choàng qua vai Ngọc Minh ngạc nhiên hỏi:

-Sao cậu ấy lại đi với Chính Đức?

Tuệ Vân và Chính Đức đứng đó nhìn lại các bạn. Chợt Tuệ Vân quay mặt đi nói:

-Tớ đi trước nhé!

Sau đó cô ấy quay lưng đi. Chính Đức bước vào nhìn Lâm Phong khó chịu nói:

-Chỗ này là của tôi!

Ngọc Minh đẩy nhẹ Lâm Phong ra hỏi Chính Đức:

-Cậu ấy với cậu đi dạo à?

-Ừ!

-Cậu ấy..... có buồn không?

Tự nhiên Vĩ Thanh chen vào:

-Bà nói vậy là sao?

-Bà đừng quan tâm làm gì. Tui kể bà nghe sau.

Rồi quay sang nhìn Chính Đức đợi. Cậu ấy nói:

-Có! Cùng tâm trạng với tớ. Cậu ấy đang cảm thấy rất cô đơn. Không ai để chia sẻ cả.

-Thế cậu có an ủi người ta không?

-Tớ.... cũng chẳng biết phải an ủi gì chỉ có thể lắng nghe mà thôi.

Ngọc Minh im lặng, ngó ngoài cửa sổ trầm ngâm 1 lúc rồi nói:

-Có lẽ lúc người khác buồn, lắng nghe người đó là cách tốt nhất.

Triệu Nghi nhìn bạn nói:

-Bà đúng là vẫn như ngày nào. Luôn thích cái kiểu đó. Có lẽ bởi vậy mà tui với bà mới hợp nhau ấy nhỉ.

Ngọc Minh mỉm cười. Thượng Nguyên trêu:

-Minh Minh cậu đừng cười nữa. Không khéo ai đó lại chết mất thôi.

Ngọc Minh và Triệu Nghi quay qua nhìn trong khi Vĩ Thanh và Thượng Nguyên cười khúc khích. Còn Chính Đức và Lâm Phong thì quay mặt đi.

.....

Gần đó, Lý Hoa nhìn Tuệ Vân nói:

-Chị sao lại không đi với anh em mà đi với người đó?

Dương Tuệ Vân nhẹ nói, mái tóc dài bay bay trong nắng:

-Người đó là bạn của chị. Nguyệt Ân và chị chia tay rồi.

-Cái gì???-Lý Hoa la lớn hỏi lại-Chia tay?? Tại sao??

-Đơn giản là vì không thích nhau nữa.

-Nhưng chị và anh hai rất xứng đôi, rất hòa thuận mà. Sao lại....

-Lý Hoa, Nguyệt Ân không thích chị và chị cũng không thích anh ấy. Do đó anh chị không thể tiếp tục ở bên nhau được. Em có hiểu không?

-Em không tin. Chị nói đi có phải anh ấy thích người khác đúng không? Là ai?

-Đúng vậy! Nguyệt Ân yêu 1 người con gái. Có lẽ chưa từng quên hình bóng của người đó.

-Là ai? Chị nói đi.

-Người đó tên là Lạc Vĩ Thanh.

Lý Hoa tức giận dùng dùng nói:

-Chị yên tâm. Em nhất định sẽ giành lại anh Nguyệt Ân cho chị.

-Khoan đã! Lý Hoa.....-Tuệ Vân kêu lên.

Lý Hoa không thèm nghe, tức giận đi về lớp kiếm đám bạn đi trả thù Lạc Vĩ Thanh. Cô biết người đó. Đó là người anh trai từng yêu nhưng sau đó 2 người chia tay. Cô ta còn kiếm chuyện với anh trai và chị Tuệ Vân nữa chứ. Thật là không thể tha thứ được. Nhất định phải cho chị ta 1 trận mới được.

.....

2 trái tim, chia đôi giữa con đường

Anh làm sao chọn 1 trong 2

1 người yêu, tình đầu lưu luyến

1 người bạn khắc cốt ghi tâm

Phải làm sao để không ai đau khổ?

Có cách nào để giải quyết hay không?

Không muốn buông tay để em đi mất

Nhưng thế còn người bạn ấy thì sao?

Như 1 người đã nói

Anh bắt buộc phải chọn 1 trong 2

Là em hoặc tình bạn năm ấy.

Có lẽ trong tim anh đang rối

Nhưng chắc chắn anh sẽ tìm ra đáp án mà thôi

20. Chương 20

Những ngày sau đó, tất cả mọi người ai cũng lo học tập để chuẩn bị thi cuối học kỳ. Trang Ngọc Minh và Hàn Lâm Phong cũng công khai trở thành 1 đôi khiến lũ con gái suốt ngày bàn ra tán vào. Có người còn công khai khiêu khích Ngọc Minh nhưng đáp lại chỉ là sự thờ ơ của cô ấy. Lạc Vĩ Thanh, Mạc Triệu Nghi

và Tống Thượng Nguyên cũng trở nên thân thiết hơn. Mọi người cùng ôn thi chung với nhau, cùng học bài, đùa giỡn. Có những buổi chiều thứ bảy rảnh rỗi học thường cùng nhau ngồi trong quán kem quen thuộc với sự góp mặt của Minh Quân và Nguyên Thảo cùng đùa giỡn, trao đổi đủ điều. Tình cảm của Nguyên Thảo và Hạo Trương cũng khăng khít hơn. Ngọc Minh cũng dần có cảm giác với Lâm Phong. Còn Thượng Nguyên và Minh Quân cũng thân thiết hơn, cũng có tình cảm với nhau hơn. Chỉ có Vĩ Thanh và Triệu Nghi là vẫn chưa có đôi. Trong 1 lần ngồi cùng nhau, sau khi thi xong, Vĩ Thanh than thở:

-Ôi thật ghen tỵ quá đi mất. Ai cũng có đôi có cặp chỉ có tui và Triệu Nghi là bơ vơ lạc lõng. Chắc phải mau đi kiếm bạn trai mất thôi.

Cả đám phá ra cười. Ngọc Minh hỏi Triệu Nghi:

-Ê bà thấy sao?

Vẫn bình thản, Triệu Nghi nghiêm túc nói:

-Tui không quan trọng quá chuyện này. Nếu tui có duyên phận với 1 người nào đó thì sớm muộn cũng tìm được 1 nửa của mình.

Nguyên Thảo dựa đầu trên vai Hạo Trương cười nói:

-Tao thấy lần nào mày cũng nghiêm túc về chuyện này hết nhỉ? Hy vọng sau này mày sẽ tìm thấy 1 nửa cuộc đời của mày.

Ngọc Minh quay sang nói với Nguyên Thảo:

-Tao còn nhớ nó nói với tao là sẽ tìm 1 người thật sự yêu cái tính cách của nó kia.

Thượng Nguyên nắm lấy tay Triệu Nghi nói:

-Bà yên tâm. Tui hoàn toàn tin rằng bà có thể tìm được người đó.

Đang cười giỡn thì cửa tiệm mở ra. Ngọc Minh và mọi người theo quán tính đều nhìn về phía cửa. Chợt Ngọc Minh giật mình nói:

-Hạ Trang!

Nguyên Thảo hỏi:

-Mày quen hả Minh Minh?

-Ừ quen con nhỏ đó là bạn tao. Bỏ cũ của Lý Chính Đức đấy.

Triệu Nghi cũng hỏi:

-Là Trần Hạ Trang à?

Lâm Phong nhìn cô gái đó nói:

-Người đẹp đấy nhỉ. Chân cũng dài chứ đâu có ngắn. Ngọc Minh công nhận bạn em toàn chân dài không hen.

Trang Ngọc Minh lườm Lâm Phong nói:

-Anh thích thì qua đó làm quen đi. Em đâu có cấm.

Nguyên Thảo cũng hỏi Hạo Trương:

-Trương anh có muốn làm quen với cô nàng đó không?

Hạo Trương ôm Nguyên Thảo nói:

-Anh không thích! Trong mắt anh chỉ có em thôi!

Vĩ Thanh nhăn mặt nói:

-Eo ơi 2 người tình củm quá. Tui nổi hết da gà rồi nè.

Cả đám lại cười. Ngọc Minh nhéo Lâm Phong nói:

-Đó thấy người ta không? Ai như anh thấy con gái làm mắt sáng rõ. Hứ!

Lâm Phong thấy thế năn nỉ:

-Thôi mà đừng giận mà. Anh đùa thôi mà.

Nguyễn Thảo trêu:

-Lâm Phong anh làm “honey” của em buồn em lấy lại à nha. Không cho anh giữ nữa luôn.

Ngọc Minh cũng trêu:

-Honey ơi! Em quay lại với anh. Không ở với tên háo sắc này nữa đâu.

2 người vừa đùa tay tính ôm nhau thì bị Lâm Phong và Hạo Trương cản lại. 2 chàng trai cùng nói:

-Em là của anh!

Nguyễn bàn ai cũng cười. Chợt Nguyễn Thảo hỏi Minh Quân:

-Anh hai chừng nào kiếm chị dâu cho em hả?

Vĩ Thanh nói ngay:

-Kiếm chi xa. Ngay đây luôn nè.

Triệu Nghi cũng đề thêm:

-Ôi bạn Thượng Nguyên của chúng ta đáng yêu lắm đấy chứ.

Thượng Nguyên ngượng ngừng nói:

-Mấy bà này! Đừng có đùa như vậy mà.

Ngọc Minh dựa người vào Lâm Phong nói:

-Đúng mà! Minh Quân này mình thấy 2 cậu hợp nhau đấy. Cậu nghĩ sao?

Minh Quân vẫn bình tĩnh nói:

-Ừ! Mình thấy cũng đúng. Thượng Nguyên và mình cũng hợp nhau quá đấy chứ.

Nguyễn 1 lữ nghe thế vỗ tay um sùm làm cả quán ai cũng nhìn hết. Nguyễn Thảo nói:

-Anh hai có muốn quen với Nguyên Nguyên không vậy?

Minh Quân mặt vẫn tỉnh queo nhìn Thượng Nguyên nói:

-Chỉ cần cậu ấy đồng ý là được.

Hạo Trương nói:

-Không được! Anh phải tỏ tình đang hoàng mới được.

-Phải đấy. Phải đấy.-Triệu Nghi và Vĩ Thanh hưởng ứng nhiệt liệt.

Thượng Nguyên đỏ mặt cúi gằm trong khi Minh Quân nhìn cô nói:

-Thượng Nguyên anh thích em. Em.... Có thể làm bạn gái anh không?

Tất cả đều im lặng hồi hợp chờ đợi câu trả lời.

-Em đồng... ý.

-Hoan hô!- Tất cả mọi người vỗ tay hoan hô ầm ĩ.

Thượng Nguyên thẹn đỏ cả mặt không biết nói gì. Minh Quân cũng cười tươi ôm lấy cô bạn. Hạo Trương nhân cơ hội ấy hôn Nguyễn Thảo khiến cô bạn đỏ bừng cả mặt. Lâm Phong cũng hôn lên má Ngọc Minh 1

cái nhưng cả 2 người chẳng ai biết ngưng là gì. Vẫn tình queo như không. Chợt cửa lại mở. Lần này cả Ngọc Minh và Nguyên Thảo cùng giật mình giật ngay tay của 2 người đang ôm mình ra.

-Mình đi vệ sinh.-Ngọc Minh hơi giật mình nói rồi lẹ lẹ đi khỏi chỗ.

Nguyên Thảo cũng nói:

-Ồ mình ... mình cũng đi.

Sau đó 2 người lẹ làng chuồn đi mất. Để lại nguyên cái bàn ngơ ngác không hiểu cái gì. Chợt Triệu Nghi chỉ vào mấy vị khách mới tới nói:

-Í đó là anh trai của Tiểu Minh thì phải. Còn người kia hình như là em trai Nguyên Thảo.

Cả đám ngó chăm chăm cặp nam nữ đang ngồi ở cái bàn ngay sát họ. 1 chàng trai khoảng độ 22 tuổi và cô bạn gái cũng cỡ đó. Phía bên kia là 1 đám học sinh choai choai cỡ 15, 16 tuổi. Chợt Vĩ Thanh nhận được tin nhắn nói:

-Đi chỗ khác đi. Tụi này ra ngoài rồi. Ngọc Minh nhún thế.

Tất cả đứng dậy thanh toán rồi kéo nhau ra ngoài. Vừa lấy xe thì thấy 2 cô gái đang đứng đợi ở 1 góc khuất. Ngọc Minh leo ngay lên xe Lâm Phong nói:

-Lẹ đi anh tui phát hiện bây giờ.

Vĩ Thanh nói:

-Bà làm gì sợ dữ vậy làm như anh bà có giác quan thứ 6 không bằng.

-Chứ còn gì nữa. Nó là cảnh sát mà.

Cả đám trở mắt nhìn. Trừ Nguyên Thảo và Triệu Nghi.

-Giờ đi đâu đây?-Triệu Nghi hỏi.

-Ê đi nhà sách đi lâu ừ hông đi.-Vĩ Thanh nói.

Chợt Ngọc Minh nảy ra ý kiến:

-Đúng rồi! Đi tô tượng đi rồi đi chụp hình thẻ.

-Ê được đó. Em yêu quả thật sáng suốt!-Nguyên Thảo cười nói.

Khoảng 15' sau họ dựng xe trước chỗ tô tượng mà lúc trước Ngọc Minh và Nguyên Thảo cùng đi. Cả đám mua đủ loại tượng bắt đầu ngồi tô. Tượng bị lem nhem cũng có, hoàn hảo cũng có. Thượng Nguyên và Minh Quân là 2 người tô đẹp nhất. Khiến nguyên 1 lũ phải trầm trồ thán phục. Sau khi tượng khô, cả bọn lại kéo nhau đi chụp hình sticker. Cười nói um sùm. Lúc về, Vĩ Thanh chợt nhớ ra 1 điều, thông báo:

-Ê nghe nói lần này trường mình tổ chức đi biển chơi đó. Đi 1 tuần. Hình như 17 này đi.

-Biển nào?-Nguyên Thảo hỏi.

-Hình như là Hải Nam.

-Í! Tụi này cũng đi ở đó nè. Cũng 17 đi luôn.

-Ê vậy đang kí đi. Tất cả tụi mình cùng đi.-Triệu Nghi hớn hở nói.

Tất cả mọi người cùng vui vẻ. Chẳng ai có thể nhận ra đó là lần cuối cùng Ngọc Minh đi chơi cùng bạn bè.

.....

Mấy hôm sau đi học lại, Trang Ngọc Minh cùng mấy đứa bạn kéo nhau đi đăng kí với cô chủ nhiệm. Đồng thời cả bọn ai cũng háo hức đợi điểm thi của mình. Lần này cũng như năm trước, Ngọc Minh và Thượng Nguyên cao điểm nhất lớp. Còn mấy môn chính thì chưa biết điểm. Thi xong chương trình cũng hết, giáo viên để cho đám học trò của mình tha hồ chơi. Ngọc Minh, Vĩ Thanh và Thượng Nguyên tùm tùm ở cuối lớp nói chuyện. Khi tiết thứ 2 gần kết thúc, Ngọc Minh quay sang hỏi Chính Đức:

-Dạo này cậu có gặp Hạ Trang không?

-Không! Còn cậu?

-Mới thấy nó hôm qua nhưng phải trốn người nên không nói chuyện được. Mà cậu với Tuệ Vân thế nào rồi?

-Có gì đâu mà thế nào. À cậu có đi Hải Nam chứ?

-Có! Còn cậu?

-Chắc không đi.

-Sao thế?

-Ừ thì không thích! Nghe nói có cả trường chuyên thứ nhất và nhì thành phố cũng tham gia.

-Sao cậu biết?

-Bạn mình học ở trường chuyên thứ 2 thành phố mà. Nghe nó nói hình như cả 3 trường đi chung. Hôm đi sẽ tập trung ở trường chuyên đứng đầu thành phố đấy.

-Ôi thế thì hay quá. Vậy thì mình sẽ gặp được “honey” của mình rồi.

-Không phải Lâm Phong cũng đi sao?

-Ừ! Nhưng “honey” của mình là con gái.

-Ôi trời! Cậu thôi cái màn honey đó đi. Mình nghe mà nổi hết da gà rồi nè.

Chợt Vĩ Thanh nghe thấy thế quay xuống nói:

-Anh yêu ơi lát ra chơi anh có đi đâu không?

Chính Đức trở mắt ra ngó Vĩ Thanh thì Ngọc Minh phì cười nói:

-Lát anh có việc phải đi rồi. Giao em lại cho vợ bé của anh là Nguyên Nguyên chăm sóc nhé.

Chính Đức té từ trên ghế xuống sàn 1 cái ầm. Cậu trợn mắt, lắc đầu nhìn mấy cô bạn, nói:

-Đúng thiệt là hết thuốc chữa mà.

Đúng lúc ấy chuông reng, Chính Đức phóng ngay ra ngoài để khỏi phải nghe mấy cái lời kinh khủng ấy nữa. Ngọc Minh cười chảy cả nước mắt trước bộ dạng ấy. Vĩ Thanh hỏi:

-Giờ bà đi thiệt hả?

-Ừ! Thôi tui biến đây. Lát gặp lại nhen.

Sau đó cô đứng dậy, duyên dáng phóng ra cửa, biến mất nhanh gọn lẹ. Vĩ Thanh lồi ngay Thượng Nguyên đi tìm Triệu Nghi để đi dạo. Vừa xuống tới sân sau thì bị 1 đám nữ sinh lớp 10 chặn đầu. Vĩ Thanh ngó tụi nó ngạc nhiên nói:

-Gì nữa đây? Đàn em nằm dưới đám kiểng chuyện với đàn chị nằm trên sao?

1 con bé đứng đầu lớn giọng nói:

-Tao không quan tâm. Chỉ cần biết mày có phải là Lạc Vĩ Thanh hay không thôi?

-Phải tao là Lạc Vĩ Thanh bộ mắt mày mù đến độ không nhìn thấy bản tên của tao sao?

Con bé đó tức giận nói:

-Mày..... được lắm hôm nay tao sẽ trả thù cho chị Tuệ Vân. Tụi bây đánh nó đi.

Triệu Nghi la lên:

-Nè mấy đứa này sao mà hỗn láo thế? Dừng lại ngay.

Con bé kia hung hăng nói:

-Xử luôn hai nhỏ này đi.

Lâm Phong và Ngọc Minh đang nắm tay nhau đi dạo thì chợt nghe có tiếng la lối ồn ào ở sân sau, vội vã chạy tới. Vừa nhìn thấy cảnh tượng cô vội la lên:

-Tất cả dừng lại!

Cả đám đều nhìn trừng trừng về cô gái mới lên tiếng. Ngọc Minh vội chạy về phía mấy bạn, nắm lấy tay Vĩ Thanh, bị đánh nặng nhất hỏi ngay:

-Mấy bà bị sao vậy? Sao ra nông nổi này?

Vĩ Thanh chỉ nói được mấy chữ sau đó ngất đi:

-Tuệ.... Vân....

Triệu Nghi cũng bị đánh, Thượng Nguyên cũng không thua kém gì. Ngọc Minh tức giận quát lớn:

-Đứa nào đánh bạn tao ra nông nổi này?

Con bé cầm đầu lại nói:

-Mày là đứa nào mà lớn tiếng với tao?

Không thèm trả lời, 1 tiếng bốp vang lên, con nhỏ kia ngã xuống đất, 2 tay ôm lấy mặt. Mấy đứa kia thấy thế nhào vô đánh Ngọc Minh nhưng không ngờ gặp nhằm thứ dữ lại đang điên tiết. Trang Ngọc Minh vận dụng hết sức lực đánh tụi nó không thương tiếc. Lâm Phong chỉ đứng yên không dám can thiệp. Đường như tất cả nỗi tức giận của cô gái đều được xả ra. Nắm lấy áo của con bé cầm đầu đang sợ sệt, Trang Ngọc Minh dồn lực tát nó. Lâm Phong chợt nhận ra con bé đó là ai, vội ngăn Ngọc Minh lại. Ngọc Minh la lên:

-Anh làm gì vậy hả? Buông ra! Nó phải trả giá vì dám hành hạ bạn em.

Lâm Phong nhẹ nhàng khuyên:

-Em dừng lại đi nó là em gái của Nguyệt Ân đấy.

-Cái gì??-Ngọc Minh trợn mắt ngó Lâm Phong.

Cậu gật đầu. Ngọc Minh tát thêm 1 bạt tai nữa rồi nói:

-Đánh mày bần hết cả tay tao. Tao cảnh cáo lần cuối nếu muốn bình yên thì dừng đụng đến bạn tao. Nếu còn làm như vậy lần nữa thì cho dù ở tận bên kia bán cầu tao cũng sẽ quay lại dân cho tụi bây 1 trận tơi bời. Rõ chưa?

Sau đó cô bảo Lâm Phong bế Vĩ Thanh lên phòng y tế còn Ngọc Minh dìu Triệu Nghi và Thượng Nguyên đi. Thượng Nguyên bị nhẹ nhất trong 3 người nên có thể đi được. Sau khi đưa bạn lên phòng y tế và chắc chắn Vĩ Thanh không sao, Ngọc Minh nhờ Lâm Phong ở lại đó cho đến khi cô quay lại.

.....

Cửa lớp 11a3 bị mở tung, người trong lớp đều ngạc nhiên nhìn ra cửa. Trang Ngọc Minh, máu nóng vẫn dồn lên tận đỉnh đầu, hầm hầm đi vào lớp với thái độ khiến ai cũng phải sợ. Không cần kiêng nể, cô nắm lấy cổ áo Nguyệt Ân lôi đi lên phòng y tế. Suốt đoạn đường ai cũng ngó bọn họ trừng trừng. Nguyệt Ân mở miệng hỏi:

-Nè buông tôi ra cậu làm gì vậy hả?

-Cầm miệng. Tôi sẽ cho cậu thấy cái hậu quả do chính cậu gây ra.

-Nhưng đây là đường lên phòng y tế mà.

Ngọc Minh không nói gì hết. Vẫn cái vẻ mặt lạnh tanh thiếu sức sống ấy, đẩy cửa phòng y tế lôi Nguyệt Ân vào trong.

-Phong, sao cậu lại ở đây?

Ngọc Minh chỉ vào cái giường mà Lâm Phong đang ngồi nói:

-Cậu tự đến mà xem ai đang nằm đó đi.

Nguyệt Ân bước đến, Lâm Phong bước xích ra còn Ngọc Minh quay sang 2 người còn lại hỏi thăm. Về mặt cô vô cùng lo lắng. Nguyệt Ân kinh ngạc kêu lên:

-Vĩ Thanh! Cậu làm sao vậy?

Lâm Phong vỗ vai bạn nói:

-Em gái cậu vì trả thù cho Tuệ Vân nên mới đánh cậu ấy như thế.

-Không thể nào. Lý Hoa không đời nào làm như thế.

-Hừ! Không đời nào. Cậu có muốn nhìn thấy cái mặt em cậu không? Tôi xử lí nó rất hoành tráng rồi đấy. Tôi không cần biết cậu đối với Vĩ Thanh là như thế nào chỉ cần biết nếu có người đụng đến nó tôi sẽ không để yên. Cho dù đó là em gái cậu cũng vậy.-Ngọc Minh tuyên bố bằng giọng lạnh buốt không tí cảm xúc, tay khoanh chặt trước ngực.

Thượng Nguyên nắm tay bạn nói:

-Minh Minh cậu đừng nóng thế. Tụi này không sao đâu.

Triệu Nghi thì rạng rỡ nói:

-Bà hay thật. Kết quả của mấy năm bà đi rèn luyện cũng có hiệu quả ấy chứ nhỉ?

Ngọc Minh cười tự đắc nói:

-Dĩ nhiên! Tui cũng nẫu 1 gạch rồi chứ bộ.

-Em học võ à?-Chợt Lâm Phong hỏi.

-Ừ! Từ hồi lớp 8 đến nay.

Triệu Nghi cười khúc khích trước vẻ mặt của Lâm Phong còn Thượng Nguyên thì kinh ngạc hết sức. Ngọc Minh vẫn mặt dày không biểu lộ tí gì là ngưỡng ngừng hay tự mãn. Cứ như đó là chuyện bình thường không đáng quan tâm.

.....

Trước ngày đi chơi, Vĩ Thanh quay trở lại lớp. Ngọc Minh thấy bạn, hỏi ngay:

-Bà thế nào rồi? Còn đau nữa không? Ba má bà có nói gì không?

Vĩ Thanh mỉm cười, bình thản nói:

-Tui không sao. Má tui đòi vô trường kiếm mấy đứa đánh tui bắt tui nó phải trả giá. Nhưng tui đã nói là bà đánh tui nó thê thảm rồi nên má tui mới để cho đám đó yên.

Ngọc Minh nhìn bạn, trêu:

-Phải rồi! Bà là lá ngọc cành vàng ai dám đụng vào bà cơ chứ.

-Thôi đừng chọc tui. Có điểm mấy môn chính chưa?

Thượng Nguyên ngồi xuống kể Vĩ Thanh nói:

-Có rồi! Ngọc Minh đạt điểm tuyệt đối môn Toán, Lý, Hóa.

Vĩ Thanh tròn mắt há mồm kêu lên:

-Woa! Thật dữ dội quá đi.

Ngọc Minh vẫn bình thản nói:

-Hạng và danh hiệu cũng như số điểm sẽ được phát sau bữa đi chơi về. Tức hôm liên hoan ấy.

-Ừ! Mai đi rồi mấy bà đã chuẩn bị chưa? Nghe nói lần này đi chung với 2 trường kia đúng không?

-Phải? Lớp ta sẽ đi chung xe với lớp của Triệu Nghi đấy.

-Oh thế thì chúng ta sẽ đủ cặp ùi. Không lẽ ai hết.

-Tất nhiên!-Thượng Nguyên vui vẻ nói.

-Mai tui qua đón mấy bà nhé?-Vĩ Thanh hào hứng nói.

Cả Thượng Nguyên lẫn Ngọc Minh đều hưởng ứng nhiệt liệt.

Tối đó, Ngọc Minh tiếp rất nhiều cuộc điện thoại. Hết Nguyên Thảo rồi đến Triệu Nghi sau đó là Vĩ Thanh rồi Thượng Nguyên. Cuối cùng là Lâm Phong. 2 người đang nói chuyện thì Ngọc Minh ngó đồng hồ nói:

-Thôi anh đi ngủ đi mai đi sớm đấy.

-Mai có cần anh qua đón không?

-Không! Mai Vĩ Thanh sang đi với em. À mai anh với Hạo Trương đến trường bằng cái gì?

-Xe hơi của nhà. Thành nhóc Hạo Trương bắt anh phải sang rước “honey” của em đi chung đấy.

-Hihi. Anh phải đưa “honey” của em đến trường đường hoàng đấy nhé.

-Biết rồi tiểu thư. Mà hồi trưa em đánh em gái Nguyệt Ân hơi quá đấy.

-Này! Anh có thấy nó đánh Vĩ Thanh như thế nào không hả? Còn bênh nó nữa. Em không nói chuyện với anh nữa.

-Thôi thôi anh xin lỗi!

Ở dưới nhà có tiếng cửa mở, Ngọc Minh vội nói:

-Thôi em cúp máy nhá. Mẹ em về rồi. Mai gặp lại anh.

-Ừ! Em ngủ ngon. Nhớ mơ về anh nhé!

-Biết rồi. Thôi tạm biệt.

Sau đó Ngọc Minh cúp máy. Tự dưng có tin nhắn đến từ số lạ, người đó nhắn:

“Ngọc Minh đúng không? Tôi là Dục Nguyệt Ân đây. Mai cô có đi cùng Vĩ Thanh không?”

Ngọc Minh nhắn lại:

“Có chi?”

Cậu ta trả lời:

“Muốn nhờ cô chuyển lời xin lỗi của tôi đến cô ấy.”

“Sao cậu không tự nói ấy.”

“Tôi không dám đối mặt với cô ấy.”

“Cậu là đồ ngốc nhất mà tôi từng gặp. Tôi không nói giúp đâu. Tôi chỉ giúp cậu gặp cậu ấy thôi. Mà cậu đã chọn lựa chưa?”

“Chọn cái gì?”

“Cái lí do cậu đã nói với tôi ấy. Vĩ Thanh không biết điều đó.”

“Tôi chọn Vĩ Thanh. Nhưng không biết cô ấy có tha thứ cho tôi không thôi.”

“Đồ ngốc! Tất nhiên nó sẽ tha thứ. Nhưng có lẽ mất chút thời gian. Dó đó tôi sẽ tình nguyện giúp cậu đốt cháy gia đoạn. Với điều kiện.”

“Điều kiện gì?”

“Không được làm nó đau khổ. Nếu không tôi sẽ xé xác cậu ra. Understand?”

“Ok!”

“Mai gặp. Ngủ ngon!”

“Thanks!”

.....

Là 1 người bạn,

Bạn luôn bên tôi lúc tôi cần nhất

Cho tôi cảm thông và sẻ chia

Cám ơn lắm lắm bạn nhé

Thật tốt khi có những người bạn thật sự

Có lẽ mai sau có thể nào ta vẫn sẽ là bạn

Bên nhau, sát cánh cùng nhau

Thực hiện 1 mơ ước của mỗi người

Hãy nhớ dù có thể nào

Tôi cũng sẽ luôn ở bên bạn

Hãy nhớ

1 ngày là bạn, mãi mãi là bạn.

21. Chương 21

Sáng hôm sau, mới 5h30 Vĩ Thanh đã có mặt. Ngọc Minh mang đôi giày vào chân nói:

-Sao bà tới sớm thế hả?

-Thì còn đi rước chị Thượng Nguyên nữa chứ chi.

-Ừ nhỉ. Quên mất!

Mẹ Ngọc Minh nhìn con nói:

-Đi chơi nhớ cẩn thận đấy. Đừng đi lung tung tách khỏi đoàn nghe chưa?

-Vâng con biết rồi mà.

-Thôi 2 đứa đi chơi vui nhé.

-Chào bác cháu đi.-Vĩ Thanh lễ phép chào rồi cùng Ngọc Minh đi ra cổng.

Cô nói:

-Mẹ bà hiền dữ vậy. Mới sáng mẹ tui đã nặng sịt hết cả lên làm cứ như tui là con nít không bằng. Thật là hết chỗ nói.

Chui vô xe, Ngọc Minh gấp dài nói:

-Hiền cái con khỉ. Tối qua mới bị giảng cho 1 bài rồi.

Vĩ Thanh nói với chú tài xế trong khi Ngọc Minh tranh thủ dựa vào ghế xe chớp mắt. Vừa nhắm mắt được 10' thì Vĩ Thanh gọi:

-Dậy nhanh lên cho Thượng Nguyên chui vô.

Ngọc Minh uể oải xích qua. Thượng Nguyên nhìn bạn nói:

-Hôm qua cậu thức khuya lắm à?

Ngáp 1 cái, Ngọc Minh trả lời:

-Ừ! Nói chuyện với Lâm Phong còn bị người nào đó quấy rầy nữa.

Vĩ Thanh hỏi ngay:

-Ai quấy rầy bà thế?

-Được Nguyệt Ân chứ ai nữa.

Thượng Nguyên hớn hở hỏi:

-Sao thế? Có chuyện gì à?

Thấy Vĩ Thanh im lặng, Ngọc Minh nghiêm túc nói:

-Thanh Thanh bà nói sẽ chấp nhận đợi cậu ta mà. Đúng chứ?

Thấy Vĩ Thanh gật đầu, Ngọc Minh nói tiếp:

-Vậy thì ổn rồi. Cậu ta muốn bà tha thứ. Tui muốn giúp 2 người quay lại với nhau. Bà có đồng ý không?

Vĩ Thanh trở mắt nhìn Ngọc Minh nói:

-Ừa sao bà nói muốn tui quên cậu ta mà?

-Ừ! Nhưng thấy bà vẫn còn thích cậu ta nên thôi thì tui giúp bà hạnh phúc còn hơn ngăn cản bà có được hạnh phúc.

Thượng Nguyên vỗ tay nói:

-Woa! Thật là hay quá đi. Nếu như vậy chúng ta ai cũng có cặp rồi.

Chợt Ngọc Minh nhớ tới 1 người:

-Trừ Triệu Nghi. Cậu ấy sẽ không đồng ý nếu chúng ta làm mai cho cậu ấy đâu. Cậu ấy cũng không có ý định quen ai nữa chứ.

Vĩ Thanh trêu:

-Lúc trước bà cũng nói không quen ai. Không có cảm giác với con trai. Vậy mà lại đồng ý làm bạn gái của Hàn thiếu gia. Còn công khai điều đó trước mặt bàn dân thiên hạ nữa chứ.

Ngọc Minh vẫn tỉnh bơ như không nói:

-Có gì đâu. Thấy cậu ta cũng được thì quen thôi. Cũng nên thử 1 lần xem có đúng người mình cần tìm hay không.

Cả đám nói đủ chuyện trong lúc đi. 15' sau họ tới nơi. Cổng trường Thánh Du hiện giờ đang đầy người. Phụ huynh lẫn học sinh đều có đủ. 3 cô gái bước xuống xe, Ngọc Minh nói:

-Ê Lâm Phong nói sẽ đi với Nguyên Thảo và Hạo Trương đến đây đây.

3 người đang đứng đợi thì thấy Minh Quân đến. Cùng lúc Triệu Nghi cũng xuất hiện. Ngọc Minh lúi độn thoại ra gọi:

-Allo! Mà đến chưa?

Nguyên Thảo trả lời:

-Đến rồi đây. Đợi tí!

Vừa cúp máy thì 1 chiếc xe hơi màu đen dừng lại trước chỗ họ. Tất cả đám học sinh đều trầm trồ, ngó xem là học sinh trường nào. Theo sau là 1 chiếc nữa. Cửa mở, Hàn Lâm Phong bước ra, đám nữ sinh bắt đầu la hét um sùm.

-Ôi Hàn thiếu gia kìa!

-Ôi Lâm Phong chúng em yêu anh.

-HạoTrương, Hạo Trương kìa.

-Đẹp trai quá!

Ngọc Minh mặt mày khó chịu nhăn nhó bước đến chỗ họ đồng thời là tiếng la lối, huýt sáo của lũ con trai khi Thừa Ngân và Lạc Vĩnh bước ra. Đám con gái kêu lên đầy thất vọng cùng với ánh mắt ghen tỵ và thù địch khi thấy Hạo Trương ôm Nguyên Thảo và Lâm Phong khoác vai Ngọc Minh. Anh Tae Min cũng đi chung với họ. Nhưng anh không hề quan tâm đến đám fans cuồng nhiệt ấy. Lâm Phong nói với mọi người:

-Nguyệt Ân nói đợi cậu ấy nữa.

Chiếc xe hơi màu đen cũng dừng lại, Nguyệt Ân bước ra cùng với Lý Hoa và....

-Dương Tuệ Vân!-Ngọc Minh, Thượng Nguyên kinh ngạc kêu lên.

Thừa Ngân nhìn anh họ nói:

-Anh mình vô chưa?

Lâm Phong thoải mái nói:

-Đi thôi!

Cả lũ kéo nhau vào khiến ai cũng trở mắt nhìn. Đúng là người nổi tiếng có khác. Lâm Phong nói với mọi người:

-Chúng ta đi chung 1 xe. Xe đầu tiên.

Hạo Trương cũng nói với Nguyên Thảo và Minh Quân:

-2 người đi điểm danh đi rồi sang ngồi với tụi này.

Nguyên Thảo lo lắng nói:

-Vậy sao được?

Tae Min tay dứt túi, cười tươi nói:

-Đừng lo. Tụi anh dàn xếp hết rồi.

-Nhưng....-Nguyên Thảo vẫn không yên tâm.

Hạo Trương thấy thế lôi Nguyên Thảo và Minh Quân đi đến điểm tập hợp của trường Tinh Hoa điểm danh. Lâm Phong hỏi Ngọc Minh:

-Em sao thế? Mặt mày bí sự vậy?

-Anh nổi bật quá. Lũ fans đó làm em chóng hết cả mặt.

-Ghen à?

-Xí không thèm.

Thừa Ngân nhăn mặt quay đi chỗ khác. Vĩ Thanh le lưỡi nói:

-Khiếp! 2 người thôi giùm cái đi. Nghe sến chết đi được.

Ngọc Minh toét miệng cười, gọi:

-Tuệ Vân!

Dương Tuệ Vân mỉm cười nhìn cô hỏi:

-Có gì không?

-Ai đây?-Ngọc Minh hỏi, chỉ tay vào con bé đứng chung với Tuệ Vân.

-À đây là Được Lý Hoa, cô bé là bạn mình. Em gái của Nguyệt Ân đây.

Chợt Vĩ Thanh nói:

-Cái gì????

Ngọc Minh cười cười nói:

-Ồ... Bữa chưa nói với bà. Em gái bé nhỏ này là em gái của Nguyệt Ân đây.

Lý Hoa nhìn thấy mặt Vĩ Thanh và Ngọc Minh sợ phát khiếp, lắp bắp:

-Sao... sao... mấy chị lại ở đây?

Ngọc Minh mát mẻ nói:

-Chị đi du lịch em à.

Hạo Trương dẫn Nguyên Thảo và Minh Quân quay lại vừa đúng lúc có loa thông báo mời mọi người lên xe. Có 1 giáo viên tới chỗ họ nói:

-Hàn thiếu gia mời đi theo tôi.

Lâm Phong dẫn đầu cả đám đi. Mọi người lại 1 lần nữa trở mắt nhìn cả đám leo lên chiếc xe đầu tiên. Cửa xe đóng lại khi trong xe chỉ có 14 người. Chợt Triệu Nghi chỉ ra ngoài cửa sổ nói:

-Nguyên Thảo, Minh Minh 2 đứa bây nhìn kia. Đó có phải là Đỗ Khả Vi không?

Nguyên Thảo và Ngọc Minh thò đầu ra cửa sổ nhìn cô gái xoa tóc đang đứng ngay phía dưới họ. Đúng lúc cô gái ấy ngược lên, Ngọc Minh vẫy tay nói lớn:

-Khả Vi còn nhớ tui không?

Khả Vi cười tươi la lớn:

-Ngọc Minh, Nguyên Thảo 2 người học chung trường à?

Nguyên Thảo đáp trả:

-Không! Khác trường nhưng đi chung xe.

-Sướng quá!

Chợt ai đó kêu, Khả Vi vẫy tay nói:

-Thôi tui lên xe đây. Tối Hải Nam gặp lại nhé!

Ngọc Minh và Nguyên Thảo vẫy tay cười.

Tae Min nói:

-2 đứa đi đâu cũng có người quen hết ha.

2 cô gái mỉm cười. Tuệ Vân hỏi:

-Chính Đức không đi à?

-Không! Cậu ấy nói không thích.-Ngọc Minh vui vẻ trả lời.

Xe bắt đầu di chuyển. Lâm Phong hỏi:

-Em đeo cặp làm gì vậy?

-Cái này là máy tính. Đem theo chơi cho đỡ buồn.

Chợt có điện thoại, Ngọc Minh nhìn tên người gọi đến hơi ngạc nhiên bắt máy.

-Gì?

.....

-Ca 2.

.....

-Không! Đang đi chơi với trường.

.....

-1 tuần. Hôm nay về nhà à?

.....

-Không! Em đem đi.

Lâm Phong nghe có tiếng la lớn phía bên kia điện thoại, Ngọc Minh nhăn nhó đẩy cái điện thoại ra xa. Tiếng bên kia nghe rất rõ:

-Mày điên à? Đi xa thế mà cũng bày đặt mang laptop theo. Có biết là dễ bị cướp giật lắm hay không?.....

Ngọc Minh bực mình nói:

-Đó là chuyện của em. Không có gì nữa thì thôi.

Sau đó cô cúp máy cái rụp. Lâm Phong hỏi:

-Ai thế?

-Anh hai em.

Tae Min nghe thấy hỏi:

-Anh hai em gọi à?

-Vâng! Nó muốn mượn máy tính của em.

-Hôm nay anh ấy về nhà à?

-Không! Vẫn ở trên đội.

Chợt Ngọc Minh gọi:

-Ê Triệu Nghi bà lên đây ngồi kể anh Tae Min đi. Tui có chuyện muốn hỏi.

Triệu Nghi đứng dậy, Ngọc Minh khều Nguyệt Ân nói:

-Cậu qua đó ngồi với Thanh Thanh 1 chút được không?

Vĩ Thanh đang đeo tai phone không để ý, tới khi Nguyệt Ân ngồi xuống cô mới la lên:

-Sao cậu ngồi ở đây?

Nguyệt Ân nhẹ nhàng nói:

-Ngọc Minh kêu mình ngồi tạm ở đây 1 tí. Cậu ấy muốn nói chuyện với Triệu Nghi.

Vĩ Thanh ngượng ngùng ngồi xuống. Ngọc Minh nhìn Thượng Nguyên cười gian xảo. Thấy Lý Hoa đang lườm lườm Vĩ Thanh, Ngọc Minh cao giọng hỏi:

-Em nhìn gì thế? Mặt chị Vĩ Thanh dính gì à?

Lý Hoa giật mình vội nói:

-Ồ dạ không có gì.

Sau đó vội quay lên. Tae Min thắc mắc hỏi:

-Em làm gì mà sao con bé sợ em thế? Ngay đến Nguyệt Ân nó còn không sợ nữa.

Lâm Phong lấy máy nghe nhạc ra, bình thản nói:

-Thì hôm trước con bé bị Minh Minh đẩy dần cho 1 trận vì tội đánh Triệu Nghi, Thượng Nguyên và Vĩ Thanh. Nên sợ là đúng rồi.

Tae Min bật cười:

-Woa! Em cũng dữ dội thế cơ à?

Triệu Nghi cười tươi kể lại toàn bộ sự việc cho Tae Min. Ở hàng cuối, Lạc Vĩnh đang chúi mũi vào cái máy tính xách tay còn Thừa Ngân thì bấm điện thoại liên tục. Tuệ Vân thì đọc tạp chí, Lý Hoa thì dựa đầu vào ghế chơi game. Thượng Nguyên và Minh Quân cũng đang rù rì nói chuyện. Nguyên Thảo thì dựa đầu vào vai Hạo Trương mà ngủ. Nguyệt Ân và Vĩ Thanh không ai nói với ai câu nào. Ngọc Minh đưa tay giật lấy 1 bên phone của Lâm Phong nghe thử. Cô mỉm cười nói:

-Í anh cũng nghe mấy bài này nữa hả?

Lâm Phong gật đầu hỏi lại:

-Em biết à?

-Tất nhiên! Máy em cũng có mà.

2 người ngồi yên nghe nhạc, chợt Lâm Phong hỏi:

-Em thích hoa hồng xanh à?

Ngọc Minh gật đầu, cô nói:

-Nhắc hoa hồng xanh mới nhớ. Anh làm lại vườn hoa ấy à?

-Ừ! Hôm em nghỉ học ấy. Thấy đẹp không?

-Ừ! Mà sao anh biết em thích hoa hồng xanh và trắng?

-Anh đoán thế thôi.

Ngọc Minh cười dựa đầu vào vai Lâm Phong, nhắm mắt lại. Chẳng mấy chốc cô gái thiếp đi. Thượng Nguyên cũng ngủ còn Minh Quân đang đọc sách. Còn Nguyên Thảo và Hạo Trương cùng ngủ. Ngay đến Vĩ Thanh cũng đang dựa đầu lên vai Nguyệt Ân mà ngủ. Triệu Nghi cũng thế. Trên xe chỉ còn Lâm Phong, Minh Quân, Tae Min, Nguyệt Ân, Thừa Ngân và Lạc Vĩnh là còn thức. Lâm Phong và Tae Min trò chuyện khe khẽ. Thừa Ngân và Lạc Vĩnh vẫn làm công việc cũ. Nguyệt Ân thì nghe nhạc. Cứ như thế đến tận trưa.

Ngọc Minh khẽ chớp chớp mắt, hỏi:

-Tối nơi chưa?

Lâm Phong hôn lên trán cô, mỉm cười nói:

-Chưa tối!

Ngọc Minh trở mình ngồi dậy, Triệu Nghi nói:

-Bà đúng là ngủ như chết mà. Biết mấy giờ rồi chưa?

-Mấy giờ ời?

Nguyên Thảo tỉnh ngịch nói:

-10h rồi nàng ơi.

Tae Min hỏi:

-Hôm qua em thức khuya lắm à?

-11h30 em mới ngủ được.

Lâm Phong ngạc nhiên hỏi:

-Anh cúp máy sớm lắm mà.

Liếc xéo Nguyệt Ân, Ngọc Minh trả lời:

-Không phải do anh. Do người nào ấy muốn nhờ em giúp đỡ ấy mà.

Nguyệt Ân nghe thấy nhõn miệng cười.

Thừa Ngân nhừa nhựa hỏi:

-Anh Phong chừng nào mới tới?

Lâm Phong cũng lạnh lùng đáp trả:

-Anh không biết! Khoảng chiều hay trưa trưa.

Lạc Vĩnh cũng hỏi:

-Thế khi đến đây chúng ta ăn ngủ ở khách sạn à?

Hạo Trương vui vẻ thông báo:

-Chính xác! Và tất cả chúng ta sẽ ở các phòng sát nhau. 1 phòng 2 người.

Tuệ Vân hỏi:

-Ủa mình tưởng là do trường sắp xếp chứ?

Nhưng đáp lại câu hỏi của Tuệ Vân là Thừa Ngân, cô ta nói:

-Phải! Theo nguyên tắc là thế nhưng tôi không thích nên đã sắp xếp trước.

Lâm Phong bổ sung:

-Và mình cũng đã nói với giáo viên rồi không phải lo.

Ngọc Minh hỏi Triệu Nghi:

-Ê con Thanh Thanh nó ngủ đến giờ này luôn đó hả?

Triệu Nghi cũng đáp lại:

-Ừ! Nó không hề biết là Nguyệt Ân cho nó mượn vai luôn. Cứ như uống phải thuốc ngủ ấy.

Lâm Phong chợt nhớ ra điều gì đó, thấp giọng hỏi Ngọc Minh:

-Việc Thừa Ngân ngủ suốt 90' là do em và Vĩ Thanh làm à?

Ngọc Minh dừng dừng nói:

-Ừ!

Mãi đến 1h chiều Vĩ Thanh mới trở mình thức dậy. Lúc ấy Nguyệt Ân đang nhắm mắt ngủ, Lâm Phong, Tae Min, Thừa Ngân và Lạc Vĩnh cũng thế. Ngọc Minh thấy Vĩ Thanh tỉnh dậy, khẽ reu:

-Bà với tui ai giống ỉn hơn ấy nhỉ?

Nguyên Thảo cũng chọc:

-Ôi trời cậu ngủ mấy tiếng đồng hồ trên vai Nguyệt Ân rồi đấy.

Thượng Nguyên cười tươi nói:

-Lát nhớ cảm ơn người ta nhé!

Vĩ Thanh đỏ bừng mặt, ngại ngần nói:

-Thôi đừng chọc tui nữa mà. Mấy người sao không ai chịu kêu tui dậy?

Triệu Nghi nói:

-Kêu bà dậy làm gì? Nguyệt Ân không kêu thì thôi mắc gì tui tui phải phá ngang 2 người.

Cả đám cùng cười, khiến Vĩ Thanh càng đỏ mặt hơn. Ngọc Minh nói thêm:

-May cho bà là con bé Lý Hoa ấy ngủ rồi chứ không thì nó sẽ liếc bà nữa cho xem.

Nguyên Thảo cũng nói:

-Con nhỏ đó làm sao ấy. Vĩ Thanh ngủ mà nó cứ lườm hoài à. Cứ như sợ Vĩ Thanh giành mất Nguyệt Ân không bằng.

Vĩ Thanh ngó lên hàng đầu chỗ Lý Hoa và Tuệ Vân đang ngủ nói:

-Chứ gì nữa. Nó sợ tui giành mất Nguyệt Ân khỏi tay Tuệ Vân yêu dấu của nó.

Chợt Nguyên Ân nói:

-Mình và Tuệ Vân không có gì hết.

Vĩ Thanh hết hồn xịch ra ngoài, té cái oạch xuống đất. Triệu Nghi lo lắng hỏi:

-Bà có sao không?

Vĩ Thanh nhăn nhó quay trở lại ghé ngồi nói:

-Tui hông sao.

Nguyệt Ân vội nói:

-Mình xin lỗi! Mình không cố ý làm cậu giật mình.

Vĩ Thanh tránh nhìn Nguyệt Ân nói:

-Không sao đâu!

Sau đó cô quay sang tính nói chuyện tiếp thì thấy lũ bạn đứa nào cũng nhắm mắt cả. Chỉ có Nguyệt Ân là thức. Cô tò mò hỏi:

-Lúc này..... cậu nói cậu với Tuệ Vân không có quan hệ gì hết là sao?

-Mình và Tuệ Vân chia tay rồi.

Vĩ Thanh cúi đầu, lặng lẽ nói:

-Uhm! Mình rất tiếc chuyện 2 người.

Nguyệt Ân bật cười nói:

-Có gì đâu. Dù sao thì tui mình cũng đâu có thích nhau.

Sau đó 2 người họ im lặng. 1 lúc sau, Nguyệt Ân nói:

-Chuyện Lý Hoa đánh cậu mình biết rồi. Do đó mình xin lỗi cậu nhé. Còn chuyện chúng ta chia tay cuối năm ngoái mình.....

Vĩ Thanh cắt lời, cười:

-Không sao. Đừng có nói xin lỗi mình. Cậu không thích mình nữa thì chúng ta chia tay. Thế là đúng thôi.

Nguyệt Ân nhìn Vĩ Thanh nói:

-Thanh Thanh! Thật sự thì mình vẫn thích cậu.

-Thế tại sao lại chia tay? Không lẽ vì cái lý do lần trước cậu nói ư? Nếu là như vậy thì vô lý hết sức và mình không chấp nhận cái lý do đó.

Nguyệt Ân nhìn Vĩ Thanh ngạc nhiên hỏi:

-Ngọc Minh không nói gì với cậu sao?

Vĩ Thanh cũng ngạc nhiên không kém hỏi lại:

-Nói gì cơ chứ? Nó chỉ nói là sẽ giúp mình quay lại với cậu thôi.

Nguyệt Ân bật cười, nói:

-Thật ra thì Ngọc Minh cái lý do thật sự tại sao mình chia tay với cậu. Tất cả cũng chỉ tại mình quá ngu ngốc. Không biết nên chọn lựa ai. Nhưng giờ mình hoàn toàn có thể khẳng định rằng....

Nắm lấy tay Vĩ Thanh, Nguyệt Ân nghiêm túc nói:

-Lạc Vĩ Thanh mình yêu cậu. Cậu có thể ỉnh cơ hội thứ 2 để quay lại với cậu không?

Vĩ Thanh trở mắt nhìn Nguyệt Ân hỏi:

-Cậu đang đùa đấy à?

Nguyệt Ân mỉm cười nói:

-Mình không đùa! Cậu làm bạn gái mình nhé?

Vĩ Thanh hỏi lại:

-Nhưng tại sao lại muốn mình làm bạn gái cậu?

-Chẳng phải mình đã nói rồi sao? Mình yêu cậu và mình không muốn phải mất cậu lần nữa.

Vĩ Thanh im lặng chưa biết nên nói gì thì chợt có tiếng nói:

-Ồng! Chấp nhận đi.

Nguyệt Ân và Vĩ Thanh cùng nhìn người nói. Thì ra đó là Thượng Nguyên. Ngọc Minh cũng nói:

-Thanh Thanh chẳng phải bà nói dù có ra sao cũng sẽ chờ cậu ta sao? Tui muốn bà hạnh phúc bên người bà yêu. Do đó hãy cho cậu ta cơ hội thứ 2 đi.

Triệu Nghi và Nguyên Thảo cũng mỉm cười tươi rói. Vĩ Thanh ngượng ngùng gật đầu. Thế là Thượng Nguyên, Nguyên Thảo, Triệu Nghi và Ngọc Minh hề nhau vỗ tay la:

-Hôn đi! Hôn đi! Hôn đi!

Vĩ Thanh cúi đầu còn Nguyệt Ân mỉm cười nâng cằm cô ấy lên. Họ vừa mới bắt đầu hôn nhau thì những người khác trở mình thức dậy. Tae Min trở mắt nhìn, Lâm Phong và Hạo Trương cùng hỏi:

-Chuyện gì thế?

Thừa Ngân, Lạc Vĩnh và Tuệ Vân nhìn chăm chăm. Còn Lý Hoa mặt mày nhăn nhó la lên:

-Anh hai!

Nhưng Nguyệt Ân không thềm đáp trả. Mãi 2' sau họ mới buông nhau ra. Cả lũ vỗ tay um sùm ồm tỏi làm cả 2 người ngượng kinh khủng. Thế là mọi người, trừ Lý Hoa, Thừa Ngân và Lạc Vĩnh ra ai cũng hề nhau vừa vỗ tay vừa hát. Đúng lúc bài hát kết thúc cũng là lúc họ đến nơi. Cả đám bước xuống thì mấy xe kia cũng tới.

Giáo viên tập hợp lũ học sinh lại bắt đầu phân phát chìa khóa phòng. Tất nhiên là bọn họ ở mấy phòng kế nhau. Lạc Vĩnh và Thừa Ngân phòng đầu tiên. Sau đó là Lý Hoa-Tuệ Vân, Triệu Nghi-Nguyên Thảo, Thượng Nguyên-Ngọc Minh, Hạo Trương-Lâm Phong, Tae Min-Minh Quân và cuối cùng là...

22. Chương 22

Tuy là 1 đôi nhưng khi thấy chìa khóa phòng, Vĩ Thanh la lên oai oái:

-Cái gì?? Sao tui với Nguyệt Ân lại chung phòng? Không chịu đâu. Đổi đổi đổi.

Thấy Vĩ Thanh la lối, Nguyệt Ân nhẹ nhàng nói với Lâm Phong:

-Phải đấy! Nam nữ chung phòng thì không được đâu. Cậu đổi người ở chung phòng với tớ đi.

Hạo Trương thấy thế nói:

-Nhưng ai cũng có đôi hết rồi giờ làm sao?

Nguyệt Ân ngó nguyên 1 lũ rồi nói:

-Tiểu Hoa em ở chung phòng với anh. Tuệ Vân và Vĩ Thanh ở chung 1 phòng.

Tae Min gật đầu nói:

-Phải đấy! Dù sao 2 người cũng là anh em thế cũng tốt.

Minh Quân cười tươi nói:

-Thôi mọi người về phòng đi. Giải tán.

Vĩ Thanh kéo Ngọc Minh lại lăm bầm:

-Thật là! Sao lại xếp tui với nhỏ đó chứ?

Ngọc Minh nhỏ giọng đáp trả:

-Hay bà muốn ở chung phòng với Dục Nguyệt Ân?

-Không có! Bà điên à? Má tui mà biết tui ở chung phòng với con trai bà giết tui đó.

-Sao má bà biết được chứ?

Vĩ Thanh kéo Ngọc Minh ra ngoài ban công gần đó chỉ tay xuống đám nam sinh trường Thánh Du phía dưới nói:

-Nhìn thấy người mặc đồng phục, dáng cao, tóc màu nâu nhạt, đeo khuyên tai bạc đó không?

Ngọc Minh ngó theo, đúng lúc người đó quay mặt lại, cô bình thản nói:

-Thấy! Đẹp trai đấy.

Vĩ Thanh ngao ngán nói:

-Phải! Rất đẹp trai.

-Mà sao bà chỉ tui người đó? Không lẽ bà thích anh ta?

Vĩ Thanh cốc đầu Ngọc Minh nói:

-Thích cái đầu bà ấy. Người đó hơn chúng ta 1 tuổi tên Trình Viện Kính. Trân trọng giới thiệu đây là anh họ của tui.

Ngọc Minh trố mắt ngó Vĩ Thanh, hỏi lại:

-Anh họ? Sao từ trước đến giờ tui không nghe bà nhắc tới?

Đúng lúc người đó nhìn lên bắt gặp ánh mắt của Vĩ Thanh đang nhìn xuống, gờ tay, nhướn miệng cười với Vĩ Thanh. Vĩ Thanh thở dài quay người lại nói:

-Anh ấy.... là đồ biến thái nhất mà mình từng gặp. Có mặt anh ấy là y như rằng không thằng con trai nào có thể đứng gần mình trong phạm vi 2m. Lúc nào cũng làm như mình là của riêng anh ấy hết. Do đó mình không thích nhắc đến anh ấy. Mẹ biết lần này 2 trường đi chung nên bảo đảm đã bảo anh ấy để mắt tới mình.

Vĩ Thanh vừa dứt lời thì chàng trai kia xuất hiện ở đầu hành lang, cách chỗ họ không xa. Anh ta bước tới, miệng cười mỉm, trông như giấu cợt người khác vậy. Đứng trước mặt Vĩ Thanh, anh ta xem như không nhìn thấy Ngọc Minh, vòng tay ôm lấy Vĩ Thanh nói:

-Tiểu Thanh yêu dấu của anh. Lâu rồi không gặp.

Vĩ Thanh nhăn mặt đẩy anh ta ra nói:

-Anh, đừng có cái kiểu đó nữa. Lần nào gặp anh cũng lợi dụng ôm em hết. Em sẽ méc mẹ cho coi.

Anh ta đưa tay nhéo má Vĩ Thanh, cười tươi nói:

-Em cứ việc méc. Di cho anh toàn quyền mà. Hehe!

Vĩ Thanh nhăn nhó, kéo tay Ngọc Minh nói:

-Giới thiệu với anh đây là Trang Ngọc Minh bạn thân của em.

Ngọc Minh lịch sự gật đầu chào:

-Chào anh!

Tên đó giờ mới nhìn mặt cô gái đứng kế em họ mình, hơi nhếch miệng, gật đầu nói:

-Chào!

Đúng lúc ấy, Thượng Nguyên đi ra nhìn 3 người hỏi:

-Minh Minh, Thanh Thanh sao 2 người không về phòng?

Vĩ Thanh miễn cưỡng nói:

-Ồ... gặp người quen nên đứng lại chào hỏi thôi mà.

Ngọc Minh nhìn tên Trình gì đó đánh giá rồi mĩa mai nói:

-Thôi tui đi trước nha. Bà cứ từ từ mà tiếp kiến ông anh họ yêu dấu này đi.

Vĩ Thanh kêu:

-Ê Minh Minh bà đi thiệt hả?

Tên Trình gì đó lên tiếng giọng ngọt xót nghe rợn da gà nói:

-Tạm biệt!

Rồi hắn ta quay sang khoác vai Vĩ Thanh lôi đi, nói:

-Em gái, anh sẽ dẫn em đi giới thiệu với bạn bè anh nhé.

Ngọc Minh và Thượng Nguyên có thể nghe thấy rất rõ tiếng kêu của Vĩ Thanh ở góc khuất hành lang:

-Buông em ra coi. Em còn phải về soạn đồ nữa.

Thượng Nguyên lo lắng hỏi:

-Nè cậu có chắc là Vĩ Thanh sẽ không sao không?

Ngọc Minh vẫn thản nhiên, lôi quần áo ra khỏi vali nói:

-Yên tâm đi anh ta không làm gì Thanh Thanh đâu. Chỉ lo cho Nguyệt Ân sẽ xảy ra chuyện mà thôi.

Thượng Nguyên thắc mắc hỏi:

-Cậu nói thế là có ý gì?

Ôm bộ đồ trong tay, Ngọc Minh bước vào phòng tắm nói:

-Vĩ Thanh nói có anh ta ở bên cạnh thì bất kì tên con trai nào đứng trong phạm vi 2m gần cậu ấy đều sẽ bị tiêu diệt.

Sau đó cô đóng cửa, mở nước để lại Thượng Nguyên mặt mày ngờ nghệch không biết thật hay đùa.

.....

6h tối, họ xuống dưới nhà hàng của khách sạn ăn tối cùng đám học sinh của trường khác. Và cũng như lúc sáng, khi Lâm Phong, Hạo Trương, Tae Min, Minh Quân và Nguyệt Ân xuất hiện thì y như rằng lại có tiếng hét thất thanh của lũ con gái. Và tiếng huýt sao của lũ con trai dành cho Thừa Ngân. Nguyệt Ân hỏi Tuệ Vân:

-Ủa Vĩ Thanh không xuống với cậu à?

Tuệ Vân lo lắng nói:

-Không! Sau khi chia phòng xong không thấy cậu ấy đâu cả.

Ngọc Minh bình thản lên tiếng:

-Khỏi lo con bé Vĩ Thanh tạm thời bị bắt cóc rồi. Cứ yên tâm rằng cái tên biến thái yêu em gái đó sẽ trả Thanh Thanh yêu dấu trở về an toàn.

Hạo Trương đang uống nước nghe câu nói của Ngọc Minh phun hết cả nước ra. Thượng Nguyên cười khúc khích, Minh Quân thì sắc canh. Nguyệt Ân, Tuệ Vân, Lâm Phong, Tae Min và cả Triệu Nghi cùng trở mắt nhìn Ngọc Minh đang bình thản ăn súp. Không thèm để ý đến mọi người, Trang Ngọc Minh vẫy tay với Khả Vi ngồi bên kia. Nguyệt Ân lo lắng hỏi:

-Này cậu nói thế là sao?

Ngọc Minh mỉm cười vẫy tay kêu Khả Vi tới. Cô mỉm cười hỏi:

-Anh rể có biết người nào tên Trình... à Trình Viện Kính không?

Đỗ Khả Vi ngạc nhiên hỏi:

-Ủa sao bà biết? Đàn anh nổi tiếng nhất trường của tui đó. Biết bao nàng hâm mộ. Nghe nói năm nay thi vào ngành điện ảnh.

Lâm Phong lạnh lùng hỏi:

-Em hỏi về tên đó làm gì?

Ngọc Minh vẫn bình thản nói:

-Trả lời thắc mắc của Nguyệt Ân.

Rồi lại quay sang Khả Vi hỏi tiếp:

-Anh rể có biết gì nữa về anh ta không?

-Ừm! Nghe nói có 1 cô em gái học trường bà. Nghe nói anh ta yêu em gái kinh khủng lắm. Chẳng chịu quen người bạn gái nào trừ khi người đó có những tiêu chuẩn giống em gái anh ta.

Thượng Nguyên buột miệng nói:

-Đúng là biến thái!

Ngọc Minh mỉm cười hỏi:

-Ê thế bà có biết anh ta ở đâu không?

-Không biết nữa. Mà sao bà quan tâm chuyện tên đó thế?

-À, em gái anh ta là bạn tui.

-Oh! Thế thui tui về bàn nhé. Có gì nói chuyện sau.

-Ừ! Cảm ơn nhé.

Sau đó Ngọc Minh quay lại nói với mọi con mắt đang trở ra nhìn mình, giải thích:

-Ồ Vĩ Thanh là em họ của người mà tui vừa hỏi. Anh ta lôi Vĩ Thanh đi giới thiệu với bạn bè rồi.

Đúng lúc ấy lại có những tiếng hét vang lên. Tất cả cùng nhìn ra cửa thì thấy 1 đám con trai mặc đồng phục trường Thanh Du bước vào. Có 1 người rất đẹp giai đi đầu khoác vai 1 cô gái mặt mày nhân nhó đến 1 cái bàn ở gần họ ngồi xuống. Ngọc Minh nheo mắt nói:

-Vừa nhắc tới là thấy liền.

Thừa Ngân và Lạc Vĩnh mắt sáng rỡ cùng nói:

-Woa! Đẹp trai quá.

Lý Hoa cũng nặng hết lên kéo tay Tuệ Vân phấn khích nói:

-Ôi đẹp trai quá chị Tuệ Vân nhỉ? Đẹp hơn cả anh hai em luôn.

Nguyễn Thảo ngó tên đó hỏi:

-Ê tên đó là ai vậy? Nhìn cũng được quá nhỉ?

Hạo Trường ngó hấn ta nói:

-Nè! Đến em cũng mê muội luôn rồi à?

Lâm Phong ngó sang Ngọc Minh hỏi:

-Em thế nào? Chắc cũng thấy anh ta đẹp trai luôn chứ gì?

Ngọc Minh mặt không cảm xúc, đều đều nói:

-Đẹp cái con khỉ! Đồ biến thái yêu em gái như anh ta có cho em cũng không thèm.

Thừa Ngân quay sang nhìn Ngọc Minh hỏi:

-Cô vừa mới nói anh ấy là cái gì?

-Đồ biến thái yêu em gái.

Triệu Nghi cũng trúng bùa của tên đó hơi ngơ ngơ hỏi:

-Bà biết anh ấy à?

-Tên đó chính là Trình Viện Kính.

Cả bàn ai cũng nhìn tên đó. Trình Viện Kính có vẻ quá quen thuộc với việc được hâm mộ nên mặt mày rạng rỡ cười nói với đám bạn. Và tất nhiên là giữ Vĩ Thanh khư khư bên mình cứ như sợ cô bạn chạy mất.

Tối đến là hoạt động tự do của tất cả đám học sinh. Thượng Nguyên và Minh Quân dắt tay nhau đi dạo. Hạo Trường cũng kéo Nguyễn Thảo đi. Nguyệt Ân không thể lôi Vĩ Thanh đi dạo nên đành rủ Lâm Phong và Tae Min đi chơi. Lạc Vĩnh và Thừa Ngân cũng biến mất tiêu. 1 mình Ngọc Minh ở trong phòng bật máy tính coi phim cho đỡ buồn. Đang gặm táo thì Vĩ Thanh gọi, giọng hoảng hốt nói:

-Ê bà ở đâu vậy ra đây nhanh đi. Con nhỏ Thừa Ngân đang gặp chuyện kìa.

-Nó gặp chuyện thì liên quan gì đến tui? Lạc Vĩnh đâu?

-Tui không thấy Lạc Vĩnh. Con bé Thừa Ngân ngu ngốc đang bị lũ con trai trường Tinh Hoa lừa đảo kìa.

-Sao bà không giúp nó?

-Đó không phải lĩnh vực của tui. Với lại Viện Kính không cho tui đi đâu hết.

-Cụ thể là nó bị gì?

-Nó không biết làm sao quen được với đám đó. Nhưng có vẻ như tụi kia không cho nó đi. Tụi nó nói Thừa Ngân phải uống hết 5 chai bia tụi nó mới để cô ta đi.

-Trời! Vậy mà làm tui tưởng gì. Cứ để cô ta uống.

-Nhưng Hàn Thừa Ngân không biết uống bia.

-Bà đùa à? Nữ hoàng ăn chơi như cô ta không lẽ không biết uống?

-Vâng! Nàng ấy không biết uống. Bà tới khu bãi biển đi. Giúp nó đi không thì nó hết đường chạy đấy.

-Ok! Đợi tí.

Vĩ Thanh cúp máy, Ngọc Minh gọi ngay cho Lâm Phong, phía bên kia ồn ào là giọng của Lâm Phong:

-Có chuyện gì thế?

Ngọc Minh vừa khoác áo, vừa hỏi:

-Anh ở đâu thế?

-Đang dự lửa trại có gì không?

-Thừa Ngân không biết uống bia à?

-Ừ! Mà em hỏi chi vậy? Đùng có nói là em tính dụ nó uống nhé?

-Không! Thôi em cúp máy đây.

Cúp máy cái rụp, Ngọc Minh vội vã xỏ đôi dép vào chân chạy ngay đến bãi biển sao. Khi cô đến nơi thì thấy Hàn tiểu thư danh giá đang bị lũ con trai to lớn vây quanh. Cô ta đang la lối:

-Tránh ra! Đã nói là tôi không biết uống rồi. Tránh xa tôi ra.

1 tên trong đó, đưa tay vuốt má cô ta, cười nham nhở nói:

-Hàn tiểu thư xinh đẹp. Nếu em muốn thoát khỏi đây thì chỉ có cách là uống thôi.

Chợt 1 giọng lạnh tanh không cảm xúc vang lên sau lưng đám con trai:

-Tránh xa cô ấy ra!

Lũ con trai quay lại nhìn Trang Ngọc Minh phá lên cười. 1 tên nói:

-Cô em đây cũng xinh ấy nhỉ. Nếu muốn đưa con bé này ra thì chỉ cần cô uống hết 5 chai bia kia.

Ngọc Minh nhếch mép cười, bước tới kể bên Thừa Ngân đang sợ hãi, nói:

-Chỉ cần uống hết là lũ các người sẽ để tui đi đúng chứ?

1 tên khác mỉm cười ngọt ngào nói:

-Tất nhiên! Nào uống đi.

Trang Ngọc Minh nhìn mấy chia bia trước mắt mình cầm lên uống. Cô nhớ lại những lần sang nhà ngoại chơi. Cô rất hay uống những chai bia như thế này. Cứ như thế, 1 chai, 2 chai, 3 chai rồi 4 chai, 5 chai bia đều được uống hết trước con mắt kinh ngạc của tất cả mọi người. Ngọc Minh mỉm cười thản nhiên hỏi:

-Đi được rồi chứ?

Đám con trai kia vẫn chưa hết ngạc nhiên chỉ biết há mồm nhìn Ngọc Minh dẫn Thừa Ngân đi. Đi khỏi lũ cô hồn đó, Ngọc Minh mới nhẹ nhàng hỏi:

-Cậu không sao chứ?

Thừa Ngân vẫn hơi sợ, cúi đầu nói:

-Không sao! Sao cậu biết tôi ở đây?

-Vĩ Thanh nhìn thấy nên nhờ tôi tới giúp cậu.

-Nhưng chúng ta ghét nhau mà. Sao cậu lại uống giúp tôi chứ?

-Chúng ta đúng là ghét nhau. Nhưng dù sao thì cậu cũng là em của Lâm Phong, là bạn cùng lớp với tôi. Do đó tôi không thể bỏ mặc cậu được.

-Sao.... Cậu có thể uống được như thế?

-Từ hồi lớp 8 tôi đã uống bia chai như thế rồi. Ngoại hay xúi tui uống lắm. Nên riết rồi quen.

-Mà cậu không sao chứ?

-À hơi chóng mặt tí thôi.

Thừa Ngân cúi mặt, sau đó ngẩng đầu lên nhìn Ngọc Minh nói:

-Hôm nay thành thật cảm ơn cậu. Trang Ngọc Minh!

Ngọc Minh ngạc nhiên nói:

-Ồ.... Không có gì hết!

Sau đó cô mỉm cười đưa tay ra nói:

-Chúng ta.... Là bạn nhé?

Thừa Ngân hơi ngạc nhiên, mỉm cười nói:

-Ok!

2 cô gái bắt tay nhau, cùng cười. Có những chuyện tưởng như rất nhỏ bé nhưng lại có thể khiến cho 2 con người ghét nhau có thể trở thành bạn. Và điều đó đã đến với Hàn Thừa Ngân và Trang Ngọc Minh.

.....

Ngọc Minh vừa đẩy cửa phòng vào thì thấy Lâm Phong đã ở trong đó từ lúc nào. Cô bỏ dép ra, ngạc nhiên hỏi:

-Anh sao vào được phòng em?

Lâm Phong bước tới, ôm chặt lấy Ngọc Minh hỏi:

-Anh cảm thấy lo lắng nên mới về tìm em. Em đi đâu thế hả?

Ngọc Minh chưa kịp trả lời thì Lâm Phong đã đẩy cô ra, nhìn mặt hỏi:

-Sao người em có mùi bia vậy? Em uống bia à?

Ngọc Minh thản nhiên nói:

-Ừ! Em uống bia.

Lâm Phong lạnh lùng hỏi:

-Em uống bao nhiêu?

-5 chai.

-Cái gì??? 5 chai? Em điên à? Uống với ai?

Ngọc Minh nhăn nhó gãi gãi sống mũi nói:

-Ồ...

-Sao nói mau em uống với ai?

Cô suy nghĩ: “Có nên nói ra không ta?”

Chợt cô hỏi:

-Nếu em nói em uống thay giùm Thừa Ngân thì anh có mắng cô ấy không?

-Cái gì?? Em uống giùm nó? Cái con nhỏ này.

Thấy Lâm Phong hăm hăm bước ra cửa, Ngọc Minh vội nắm tay Lâm Phong lại mỉm cười nói:

-Không có! Em uống 1 mình.

Lâm Phong nhìn cô nghi hoặc hỏi lại:

-Uống 1 mình?

Ngọc Minh gật đầu. Lâm Phong lại hỏi:

-Thế khi này em đi đâu?

-Đi dạo.

-Thế sao lại hỏi anh Thừa Ngân có biết uống không?

-Ờ... em tính rủ nó uống chung cho vui.

Thấy Lâm Phong nghi ngờ, Ngọc Minh vội cười cầu hòa, ôm cậu nói:

-Thôi mà! Hồng lẽ anh hông tin em?

Lâm Phong cũng ôm lấy Ngọc Minh thở dài nói:

-Em đi thay đồ đi.

Sau khi Lâm Phong đi, Triệu Nghi và Nguyễn Thảo sang kiểm Ngọc Minh. 1 lúc sau Thượng Nguyên và Vĩ Thanh cũng về. Ngọc Minh đang nói chuyện với mọi người bỗng nảy ra 1 ý kiến nói lớn:

-Ê coi phim đi.

Triệu Nghi hỏi:

-Phim gì?

Vĩ Thanh lại hỏi:

-Phim đâu mà coi?

Hí ha hí hửng bật máy tính lên, Ngọc Minh nói:

-Coi ở đây nè. Phim ma. Đem hết gối mền trải xuống đất đi. Coi ở dưới đất rộng rãi hơn. Đúng lúc mọi người đang làm thì Thừa Ngân sang. Ngọc Minh thấy thế lôi luôn cả Thừa Ngân vào xem. Thế là cả đám tắt đèn, nằm túm tụm dưới đất ngó vào cái màn hình máy tính đang chiếu những hình ảnh. Vĩ Thanh nắm chặt cái mền, Thượng Nguyên ôm cái gối. Triệu Nghi thì che mắt. Nguyễn Thảo hơi run run. Thừa Ngân bầu chặt vào Ngọc Minh. Còn riêng Ngọc Minh thì tỉnh bơ ăn táo. Đúng lúc chiếu tới cái cảnh cô gái bay lên không trung, cả đám co lại ngồi sát vào nhau.

Xoẹt....

Rột....

Âm thanh của kim loại cào lên tường lẫn với tiếng táo của Ngọc Minh khiến cả bọn khiếp sợ. Máu..... Người cô gái ấy bị 3 đường rạch sâu hoắm. Máu me bắt đầu xịt lung tung, cô ta bắt đầu gào thét. Máu càng lúc càng ra nhiều hơn. Vĩ Thanh la lên:

-Áhhhhhhhhhhhh!

Khi người bạn trai cùng phòng của cô ấy thấy bạn gái mình bị quật vào tường. Máu văng đầy cả tường. Máu dính cả lên mặt chàng trai. Cô gái ấy bị quăng qua quăng lại khắp phòng trong tiếng thét của chính mình. Thượng Nguyên úp mặt vào cái gối. Triệu Nghi cũng thế. Thừa Ngân bầu chặt Ngọc Minh.

Rồi cô gái ấy rớt xuống giường. Đúng lúc có cái gì đó rơi xuống giường kêu cái thạch như xác người rơi xuống. Thừa Ngân không tìm được la lên:

-Áhhhhhhhhhhhh!

23. Chương 23

Vĩ Thanh sợ hãi tính chạy vội ra ngay bật đèn ai ngờ đầu bị Ngọc Minh nắm chân kéo lại. Đang tắt đèn lại coi phim ma, Vĩ Thanh cứ tưởng là có con gì nắm chân mình, cô giãy giụa la oai oái:

-Á con.... con.... con..... gì nắm chân.... chân... tui.

Ngọc Minh nhừa nhựa nói:

-Tui nắm đây. Bà điên à? Tính đi đâu đấy?

Thừa Ngân chỉ tay lên giường đúng lúc gió thổi vào, run rẩy nói:

-Có... có... cái gì... vừa... rơi... lên giường thì phải.

Nguyễn Thảo đứng dậy, bước tới cái giường, vừa leo lên thì

-Ahhhhhhhhhhh!

Nguyễn Thảo giật mình trượt chân ngã cái ầm xuống giường. Cả bọn đều nhìn nhau xem ai là ai dè dặt là cô gái trong phim đang là. Triệu Nghi vội chạy tới đỡ Nguyễn Thảo đang xoa cái đầu vừa đập vô thành giường hỏi:

-Mày có sao không?

Ngọc Minh nhìn lũ bạn đang lộn xộn, gất lên:

-Nè ngồi coi tiếp đi. Đừng có lộn xộn nữa.

Vĩ Thanh nói:

-Bà không biết sợ à?

Ngọc Minh thản nhiên gặm nốt miếng táo cuối cùng hồ hững nói:

-Có gì phải sợ chứ? Chỉ là phim thôi mà.

Thế là tất cả lại ngồi co vào nhau, tiếp tục xem phim. Từng bước chân của tên hung thủ, tiếng kim loại kéo trên những bước tường. Hòa vào đó là tiếng nước nhỏ tí tách trong cái nhà máy cũ. Và tiếng gió thổi ở ngoài vào phòng khiến cả đám lạnh cả sương sống. Đến cảnh đi tắm, cô gái chìm vào bồn nước, 1 bàn tay cháy đen, nham nhở những vết bỏng với mấy ngón tay đen xì trồi lên khỏi mặt nước. 1 ánh sáng xoẹt qua màn hình, màu đỏ rừng rợn bắt đầu loang ra loang ra. Đến đây thì quả là quá sức chịu đựng. Nguyên 1 lũ kéo nhau chạy ra ngoài, chỉ mình Ngọc Minh nằm lại. Vì đông quá lại mở cửa vội thế là 5 đứa té nhào ra hành lang. Đúng lúc Tae Min, Hạo Trương và Nguyệt Ân vừa mới bước tới nơi, Lâm Phong vừa ra khỏi cửa. Lâm Phong kéo Thừa Ngân dậy hỏi:

-Cái gì vậy?

Thừa Ngân chưa kịp trả lời thì nguyên cái trái táo đã bị gặm sạch bay thẳng vào đầu Lâm Phong. 9 người cùng nhìn vào phòng thì thấy Ngọc Minh đang đứng dậy la lên:

-Hay phải dậy mới đúng chất kinh dị.

Nguyễn Thảo trợn mắt nhìn cô bạn nói:

-Con này kinh quá. Phim ghê như thế mà nó cũng coi được.

Tae Min vui vẻ hỏi:

-Mấy đứa coi phim ma à?

Thượng Nguyên mặt vẫn xanh lét bám vào Minh Quân nói:

-Vâng!

Nguyệt Ân mắt sáng rõ lừa mọi người và trong nói to:

-Được thế tất cả chúng ta cùng coi.

5 nàng kia bắt đầu dĩ phải vô theo. Triệu Nghi khều Ngọc Minh nói:

-Bà đổi phim khác đỡ ghê hơn đi.

Ngọc Minh nghe thế vui vẻ nói:

-Ok thôi.

Cô tắt phim đó đi tìm 1 phim khác bật lên. Thế là cả đám ngồi túm lại háo hức coi. Chủ yếu là lũ con trai và Ngọc Minh. Minh Quân thấy Thượng Nguyên có vẻ sợ nên vòng tay ôm lấy cô bạn. Vĩ Thanh thì ngồi sát vào Nguyệt Ân. Nguyên Thảo và Hạo Trương thì ngồi cạnh nhau, nắm tay nhau cùng xem. Triệu Nghi và Tae Min thì bình tĩnh. Thừa Ngân thì nép sát vào anh họ Lâm Phong. Bộ phim bắt đầu. 1 cảnh tối, 1 cô gái mặc bộ áo dài đỏ tay xách đèn lồng chạy trên con phố vắng. Cô ta vào 1 ngôi chùa, nhìn thấy hình ảnh mình trong gương, phấn trang điểm lem nhem do sức nóng khiến bộ mặt cô ta rất kinh khủng. Và rồi cô ta quay lại, hét lên. 1 mái tóc dài và 1 gương mặt hốc hác chợt xuất hiện trước màn hình khiến tất cả giật mình. Tất nhiên là trừ Ngọc Minh vì cô xem rồi với lại anh hai cô thường bảo chẳng có gì phải sợ. Vĩ Thanh lại 1 lần nữa hét lên thất thanh. Tự nhiên cửa phòng bật mở, cả bọn ngược lên nhìn. Vĩ Thanh kêu lên:

-Anh! Sao anh xông vào đây.

Viện Kính thở hồng hộc nói:

-Vừa tới đầu hành lang thì anh nghe thấy tiếng em hét. Sợ em có chuyện nên anh mới vội vàng chạy vào đây.

Ngọc Minh bực bội nói:

-Anh có ở lại thì làm ơn đóng cửa giùm cái. Không thì biến khỏi phòng tôi.

Quả đúng là Trang Ngọc Minh, ngay cả đàn anh cũng không hề kiêng nể gì. Viện Kính hơi nhăn mặt nhưng cũng khép cửa lại bước vào. Thấy Nguyệt Ân đang choàng tay qua vai Vĩ Thanh, anh ta trừng mắt, hất tay Nguyệt Ân ra chen vào giữa 2 người. Nguyệt Ân lẫn Vĩ Thanh ai cũng khó chịu ra mặt nhưng đành làm thinh. Bộ phim cứ thế tiếp diễn, thỉnh thoảng Vĩ Thanh, Thừa Ngân, Thượng Nguyên lại la lên. Viện Kính không hề hay biết rằng Nguyệt Ân và Vĩ Thanh đang nắm tay nhau sau lưng mình. Bộ phim đang đến hồi gay cấn thì có điện thoại. Tiếng chuông điện thoại của Ngọc Minh lớn nên làm cả đám giật cả mình, cô bắt máy, bên kia, Sơn Nhã hỏi:

-Mày tới nơi chưa?

-Anh có biết mấy giờ rồi không hả? Chắc chắn là tới nơi rồi.

-Hừ hỏi tao mấy giờ mà giờ này vẫn thức.

Tự nhiên Thừa Ngân lại la lên, Sơn Nhã đánh giọng hỏi:

-Có chuyện gì thế? Ai la vậy?

-Bạn em la. Em đang coi phim ma.

-Hay nhĩ giờ này còn coi phim. Lo mà ngủ sớm đi nghe chưa?

-Biết ời biết ời. Mà sao giờ anh hai mới gọi?

-Tao trực giờ mới rảnh để mà gọi. Đi chơi nhớ phải cẩn thận đấy.

-Ừ! Sao hôm nay quan tâm thế?

-Nghĩa vụ thôi. Tao cúp máy đây.

-Ừ! Bye.

Vừa mới cúp máy thì có giọng bực bội vang lên:

-Nè sao cô lại ôm tôi?

Thừa Ngân cũng bực bội nói:

-Tôi ôm anh hồi nào? Tôi ôm anh họ của tôi mà.

Lâm Phong và Hạo Trương cùng nói:

-Em đâu có ôm anh.

Ngọc Minh thấy thế bật điên thoại lên thì thấy Thừa Ngân đang ôm tay Viện Kính. Thừa Ngân đỏ mặt rút tay về. Viện Kính lầm bầm:

-Đồ háo sắc!

Thừa Ngân nghe thấy thế la lên:

-Này! Anh nói thế là ý gì hả?

Lâm Phong lạnh lùng nạt:

-Im lặng đi. Cãi nhau thì ra ngoài mà cãi.

Sau xung đột nho nhỏ ấy tất cả đều im lặng. Khi họ xem xong phim thì đã 11h45. Ai cũng uể oải về phòng mình. Ngọc Minh cất mấy tính nằm luôn dưới sàn mà ngủ. Thượng Nguyên nằm trên giường 1 mình trần trọc mãi chưa ngủ được đành leo xuống dưới ngủ chung với bạn.

.....

Sáng hôm sau, điện thoại reo ầm ĩ, Ngọc Minh ngáp dài, dụi mắt với tay tắt điện thoại, xem giờ:

-6h rồi sao!

Cô bò dậy, mắt nhắm mắt mở chui vô nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt. Trông cái áo thun dài và cái quần lửng trắng vào người, Ngọc Minh buộc cao tóc, bước ra ngoài. Cô gọi Thượng Nguyên:

-Dậy nhanh lên. Dậy!

Thượng Nguyên dụi mắt lăn qua lăn lại mấy vòng mới chịu dậy. Ngọc Minh sang phòng Nguyên Thảo đẩy cửa bước vào. Đúng lúc Triệu Nghi bước ra từ phòng tắm. Ngọc Minh giật phắt cái mền ra khỏi người Nguyên Thảo hét:

-DẬY NHANH LÊN!

Nguyên Thảo dờ dẩn ngồi dậy ngó đồng hồ, lầm bầm:

-Còn sớm mà!

Nhưng Ngọc Minh đã lôi Nguyên Thảo vào phòng vệ sinh và chạy sang mấy phòng khác. lát sau tất cả mọi người gặp nhau dưới phòng ăn. Mọi người ai nấy cũng ngó tập thể nổi tiếng khác người bước vào. Lâm Phong, Tae Min, Ngọc Minh và Nguyệt Ân lẫn Hạo Trương đều khỏe re, tươi tắn. Ngược lại với Thừa Ngân, Thượng Nguyên, Vĩ Thanh, Nguyên Thảo và Triệu Nghi mặt uể oải, mệt mỏi. Lạc Vĩnh cũng mệt mỏi, mắt quầng thâm. Tae Min nhìn lũ con gái trừ Triệu Nghi và Ngọc Minh ra hỏi:

-Sao mấy đứa mặt như gấu trúc hết vậy?

Vĩ Thanh đưa tay che miệng ngáp dài rồi đáp trả:

-Tối qua em mất ngủ. Tận 3, 4 giờ sáng mới ngủ được.

Mấy người kia cũng gật đầu hưởng ứng. Ngọc Minh nhìn Lạc Vĩnh hỏi:

-Ừa vậy còn cậu?

Lạc Vĩnh nhìn Thừa Ngân, nói:

-Tối qua Thừa Ngân la lối dữ quá tôi không ngủ được.

Thừa Ngân dụi mắt đáp:

-Xin lỗi! Mình nhớ tới cảnh phim hôm qua sợ quá.

Đúng lúc ấy Viện Kính cũng mặt mày bơ phờ bước tới, nói:

-Tiểu Thanh sao mắt em đen thui vậy?

Ngọc Minh nhìn mặt anh ta thản nhiên nói:

-Ồ... mặt anh cũng thế đấy. Mất ngủ à?

Thừa Ngân lườm anh ta nói:

-Loại người biến thái như anh mà cũng sợ khi coi phim ma sao?

Viện Kính tức giận chống chế:

-Tôi... tôi không có sợ coi phim ma. Tôi chỉ nhớ lại lúc cái cánh tay bạch tuột trơn nhùi, ồm nhách của cô ôm lấy cánh tay ngọc ngà của tôi thôi.

Thừa Ngân mặt mày tối sầm lại, tức giận gằn từng chữ:

-Anh... muốn... chết... à?

Thấy hắn ta cười tự mãn, Ngọc Minh không kiềm được đưa tay đập vào bụng hắn ta 1 cái mạnh rồi thản nhiên nói:

-Anh Trình Kính Viếng gì đó, mới sáng đã đau bụng rồi à?

Nguyên bản cười to, Thừa Ngân nhếch mép mỉa mai:

-Ôi biến thái nên mới thế ấy anh nhỉ? Trời hại anh đấy.

Viện Kính tức tối nói:

-2 cô tôi....

Lâm Phong lạnh lùng hỏi:

-Anh làm gì?

Viện Kính nheo mắt hỏi:

-Cậu là.... Hàn Lâm Phong, người thừa kế tập đoàn Hàn Thành Lâm ư?

-Phải!-Hạo Trương trả lời.

Viện Kính ngó người vừa trả lời, ngạc nhiên hỏi:

-Cậu cũng là Hàn thiếu gia? Hàn Hạo Trương.

Tae Min mỉm cười nói:

-Chính xác!

Anh ta càng trở mặt nói:

-Công tử Shin Tae Min con trai của chủ tịch công ty điện ảnh Hallo Queen? Người quản lý tiếp theo của trường cấp 3 Hồng Phong?

Lâm Phong vẫn thái độ lạnh nhạt nói:

-Phải! Do đó đừng có kiếm chuyện với chúng tôi. Giờ thì biến đi.

Viện Kính mặt mày tức tối không nói được gì đành phải ngậm ngùi bước đi. Ngọc Minh trở mặt nhìn ông anh kết nghĩa hỏi:

-Anh là con trai của hiệu trưởng?

-Ừ!

-Vậy mà không cho em biết gì hết.

Tae Min mỉm cười không nói gì trong khi Ngọc Minh giận giỗi cúi đầu ăn. Cả đám vừa ăn xong thì tên Viện Kính lại “mò” sang “bắt cóc” Vĩ Thanh đi. Nguyệt Ân bắt lực nhìn bạn gái bị lôi đi. Lý Hoa không biết gì chất lưỡi nói:

-Hừ chị ta cũng đào hoa dữ có thể lôi kéo được anh í. Thật chẳng ra thể thống gì.

Ai ngờ đâu lại lọt và tai Ngọc Minh. Vốn không ưa cái con bé hỗn láo này, cô không nhin được nắm lấy cổ áo con nhỏ lôi sền sệt ra biển. Con bé la oai oái:

-Á đau đau. Chị làm gì vậy bỏ tôi ra.

Ngọc Minh giọng cực kì bình thản nói:

-Này nhóc tì em nhỏ tuổi hay lớn tuổi hơn chị mà xưng hô như vậy hả?

Vừa nói xong, Ngọc Minh quăng luôn con nhỏ xuống nước 1 cách không thương tiếc. Lúc đứng dậy, Lý Hoa nhìn anh hai la lối:

-Anh sao anh để chị ấy lôi em như thế?

Nguyệt Ân mặt mày hờ hững đáp trả:

-Em thôi cái trò nói móc Vĩ Thanh đi. Nếu không anh sẽ đánh em thật đấy.

Sau đó cậu ta quay lưng bước đi, Tuệ Vân bước đến, nhẹ nhàng nói:

-Nguyệt Ân nói đúng đấy. Đi thay đồ thôi!

Cả bọn đi thay đồ chuẩn bị ra biển tắm. Hạo Trương nhìn Nguyên Thảo ngạc nhiên nói:

-Anh tưởng em sẽ mặc đồ bơi.

Nguyên Thảo ngó xuống bộ đồ mình đang bận nói:

-Thì em đang bận đồ bơi mà.

Ngọc Minh cười, kéo tay Nguyên Thảo đi. Thượng Nguyên nhìn 2 người bạn, thất vọng nói:

-Biết thế mình cũng bận đồ giống 2 cậu cho rồi.

Triệu Nghi quăn cái khăn tắm, nói:

-Thôi bà mà bận giống tui nó thì tui lẽ loi.

Thừa Ngân và Lạc Vĩnh thì hết sức tự nhiên khi mặc bộ đồ tắm 2 mảnh, chân mang giày cao gót bước ra. Nhìn thấy Ngọc Minh, Thừa Ngân mỉm cười hỏi:

-Cậu không quen mặc đồ bơi à?

Ngọc Minh cũng mỉm cười gật đầu. Từ trước đến giờ cả cô và Nguyên Thảo đều rất ngại việc mặc cái thứ đồ “thiếu vải” ấy trước mặt mọi người nên áo thun và quần soóc là lựa chọn tốt nhất. Vừa xuống tới bãi biển là y như rằng đám con trai lé mắt nhìn Thừa Ngân và Lạc Vĩnh bỏ giày nhảy xuống biển. Đám con gái hì ngầy ngất nhìn Lâm Phong, Hạo Trương, Minh Quân, Nguyệt Ân và Tae Min cởi trần xuống nước. Ngọc Minh cũng bước xuống nước, nói với mấy cô bạn:

-Lâu lắm rồi mình không đi biển đấy.

Nguyên Thảo cũng gật đầu nói:

-Tao cũng thế!

Minh Quân chạy tới lôi Thượng Nguyên đi nên Ngọc Minh quay sang hỏi Triệu Nghi:

-Nè bà có sao không? Hình như bà vẫn còn mắc bệnh sợ nước thì phải.

Triệu Nghi mặt tái mét nói:

-Ừ! 2 người đi chơi đi khỏi lo cho tui.

Hạo Trương cả người ướt sũng bước tới hỏi:

-Sao thế? Bơi đi chứ.

Nguyễn Thảo vỗ vai Triệu Nghi nói:

-Thế thôi tao đi trước có gì thì kêu tao.

Ngọc Minh cũng mỉm cười rồi theo Nguyễn Thảo ra xa. Tae Min nhìn 2 người hỏi:

-Sao không rủ Triệu Nghi ra cùng?

Ngọc Minh nhìn Triệu Nghi nói:

-Nó sợ nước. Không thể để nó ra xa được.

Rồi cô quay sang hỏi Hạo Trương:

-Lâm Phong đâu?

Vừa mới hỏi xong thì có ai đó kéo Ngọc Minh xuống nước. Thượng Nguyên đứng gần đó hét hồn la lên:

-Ê Minh Minh cậu đâu rồi?

-Đây nè!

Hạo Trương mỉm cười khi thấy Ngọc Minh đứng cách họ không xa lắm với Lâm Phong đứng đằng sau. Tất cả đều cùng nhau vui đùa, biển bắt đầu có sóng. Lũ học sinh cũng bắt đầu kéo nhau ra đông hơn. Triệu Nghi ngồi ở chỗ cạn ngo quanh mà không thấy đám bạn đâu. Cô đang tính lên bờ ngồi thì bị nguyên đám nữ sinh xô đẩy ra tuốt ngoài, đúng lúc sóng đánh lên. Triệu Nghi mặt tái nhợt nhắm mắt lại, chuẩn bị tỉnh thần bị nước biển đập vào người. Nhưng rốt cuộc thì chỉ có 1 tí nước bị hất vào người, Triệu Nghi ngạc nhiên mở mắt ra thì thấy...

-Ủa tui tưởng bà đi đâu mất rồi.

Ngọc Minh vuốt mái tóc ướt nhẹp mỉm cười nói:

-Ừ! Tự nhiên có linh cảm gì đó nên mới ngo xem bà ở đâu. Đúng lúc thấy sóng tới nên tui chạy nhanh hết sức tới che cho bà nè.

-Cám ơn nha!

-Không có gì, bạn bè mà. Bà lên bờ đi.

Sau khi yên tâm là Triệu Nghi ngồi ở 1 chỗ, Ngọc Minh chạy đi kiếm mấy người khác ai dè đâu gặp ngay lũ mắc dịch hôm qua. Tụi nó bao vây cô gái, cười cợt nói:

-Cô em, hôm nay nhìn xinh quá nhỉ.

1 tên khác lại nói:

-Sao đi có 1 mình vậy?

-Đi với tụi anh đi.

Ngọc Minh nhếch mép cười, hỏi lại:

-Nè các bạn học trường nào?

-Trường Hồng Phong còn em?

-Hồng Phong!

1 tên khác nắm lấy tay Ngọc Minh nói:

-Ôi thế là chung trường rồi.

Chỉ với vài đường nhanh chóng tên con trai kia nằm úp mặt xuống cát. Ngọc Minh cười lạnh tanh nói:

-Tôi sẽ khiến các người phải chuyển trường cho xem.

Tên nằm dưới đất la oai oái:

-Buông ra đau quá.

Thả tay tên đó ra, Ngọc Minh nhếch mép nói:

-Đừng có làm mất thể diện trường Hồng Phong như thế.

Lũ con trai hung hăng nói:

-Con này dám lên mặt dạy đời tụi tao à. Mày nghĩ mày là chứ?

-Cô ấy là bạn gái tôi.-1 giọng nói lạnh lùng vang lên phía sau lưng Ngọc Minh.

Lâm Phong vòng tay ôm Ngọc Minh hỏi:

-Tụi này kiếm chuyện với em à?

Đám con trai hoảng hốt nói:

-Đâu có đâu có.

Chợt Thừa Ngân chạy tới, nhìn thấy đám con trai kinh ngạc la lên:

-Lại là mấy người. Tính kiếm chuyện với Minh Minh nữa sao?

Đám con trai thấy thế xua tay nói:

-Ở đâu có.

Thừa Ngân trừng mắt nhìn tụi nó, quay sang nói với anh họ:

-Anh, tụi nó hôm qua bắt nạt em đó. Còn bắt Minh Minh phải thay em uống hết 5 chai bia mới để tụi em đi.

Lâm Phong trừng mắt ngó Ngọc Minh đang mỉm cười nói:

-Ồ lát em giải thích sau.

Lâm Phong hỏi:

-Trường nào?

Ngọc Minh nói luôn:

-Trường ta. Nói anh Tae Min đuổi học đám này đi. Thật là mất thể diện của trường.

Thừa Ngân nhiệt liệt hưởng ứng. Đám con trai xanh mặt năn nỉ.Lâm Phong vẫn lạnh lùng, hôn lên đầu Ngọc Minh nói:

-Mấy người năn nỉ được cô ấy thì tôi tha.

Thế là đám con trai quay sang năn nỉ Ngọc Minh, cô mỉm cười gian tà nói:

-Các người biết Trình Viện Kính của Thánh Du chứ?

Đám ấy nhao nhao:

-Biết biết.

-Tốt tìm anh ta và đưa cô gái tên Vĩ Thanh đi cùng anh ta về đây thì tôi tha. Không thì.....

Đám con trai ấy vọt đi ngay. Lúc này Lâm Phong mới nói:

-Vậy sao hôm qua em nói anh là em uống bia 1 mình?

Ngọc Minh cười cười nói:

-Ồ thì tại em sợ anh la Thừa Ngân.

Thừa Ngân thấy Ngọc Minh nháy mắt với mình mau mau co giò chạy trước khi Lâm Phong kịp nắm lại. Lâm Phong lạnh lùng nói:

-Em... dám bao che cho Thừa Ngân à? Em biết tay anh.

Ngọc Minh thấy thế bỏ chạy. Ai ngờ đâu Lâm Phong đuổi theo sát sau lưng, chẳng mấy chốc Ngọc Minh thấy chân mình không còn ở dưới đất nữa mà đang lơ lửng trên không, cô la oai oái:

-Bỏ em xuống!

Lâm Phong cười gian tà nói:

-Không!

Hôm đó, 1 kỉ niệm nữa được tạo ra giữa 2 người, 1 điều nữa giúp 2 người gần nhau hơn. Những nụ cười liệu có mãi mãi trên môi?

.....

Mặt biển lấp lánh ánh vàng rực

Từng cơn sóng cuộn tròn trôi trắng xóa

Ánh cầu vồng rực rỡ nơi chân trời

Tất cả chúng ta cùng nhau hát

Những nốt nhạc bay lên tận trời xanh

Tiếng cười hòa chung khúc nhạc biển

1 bài ca sẽ mãi mãi khắc ghi

Những con thuyền chở ta đến bên nhau

Vai kề vai bước trên bãi cát mịn

1 bãi biển cất giữ những kỉ niệm

Nơi nụ cười sẽ đọng lại trên môi

Sẽ không bao giờ phai

Theo hạt cát thời gian trôi xa.

24. Chương 24

Ngày cứ thế trôi, biết bao tiếng cười cứ thế đi qua. Tối thứ 5, trong 1 buổi lửa trại, các thầy cô thông báo đến đám học sinh của mình 1 thông tin cực kỳ thú vị và quan trọng:

-Các em thân mến, các em ai cũng biết rằng ngày thứ 7 sẽ là ngày cuối cùng chúng ta ở đây. Trong những ngày qua, các em đã được tắm biển, cắm trại trong các khu rừng gần đây, leo núi, ngắm mặt trời mọc và lặn.... Tuy nhiên ngày thứ 7 chúng ta sẽ có 1 sự kiện để chia tay nơi này. Các thầy cô đã thống nhất là sẽ tổ chức 1 buổi tiệc, 1 vũ hội nho nhỏ trên chính bãi biển. Các trường sẽ trình diễn các tiết mục riêng, các bạn nam nữ có thể mời 1 người nào đó đến tham gia đêm vũ hội với mình. Do đó các em hãy chuẩn bị, chúng ta hãy cùng tạo nên 1 chuyến đi đáng nhớ các em nhé.

Đám học sinh bắt đầu rộ lên bàn tán, xì xào. Nhiều tiếng cười khúc khích của đám con gái cộng với những tiếng huýt sao và ánh mắt dòm ngó của lũ con trai. Vĩ Thanh thích thú nói với Ngọc Minh:

-Ê công nhận năm nay hoành tráng quá ha?

Ngọc Minh cũng mỉm cười gật đầu sau đó hỏi lại:

-Ê vậy quần áo đâu mà mặc? Tui đâu có chuẩn bị loại quần áo để dự dạ hội.

Thừa Ngân bước tới, vui vẻ nói:

-Mình nghe nói gần đây có 1 thị trấn nhỏ, ở đó có bán quần áo đấy. Mai chúng ta cùng đi xem chứ?

Nguyễn Thảo cũng chen vào cười:

-Được đấy!

Triệu Nghi thở dài nhìn mấy bà bạn nói:

-Haizzz! Không biết có ai mời tui đi hay không nữa. Thôi mấy bà cứ mua váy đi. Tui không tham dự đâu.

Thượng Nguyên mỉm cười, nhẹ nhàng nói:

-Bà đừng lo. Tui tin chắc chắn sẽ có người mời bà mà.

Lạc Vĩnh ở đâu cười tươi chạy đến nói:

-Ê mai có đi mua đồ không mấy bà?

Thấy không khí có vẻ kì lạ, Lạc Vĩnh trở mắt hỏi:

-Nè mấy bà làm sao thế hả?

Triệu Nghi nói:

-Tui không tham gia.

-Sao thế?

Ngọc Minh bình thản nói:

-Nó sợ không có ai mời.

Lạc Vĩnh bật cười nói:

-Bà lo xa quá đi. Có gì tui giới thiệu cho bà.

Cả đám đang bước cùng nhau thì có 2 tên nam sinh chặn đầu nói:

-Bạn Thừa Ngân mình... có thể mời bạn đến vũ hội chứ?

Tên kia nói:

-Lạc Vĩnh bạn có thể đến vũ hội với mình chứ?

Thừa Ngân mỉm cười, nhẹ nhàng nói:

-Xin lỗi nhưng mình có người đi chung rồi.

Lạc Vĩnh cũng nói y như thế khiến 2 chàng trai kia mặt mày tiu nghỉu bỏ đi. Vĩ Thanh hỏi ngay:

-Ê 2 người có người đi chung rồi à?

Thừa Ngân thản nhiên nói:

-Mình không có! Mình đang chờ 1 người mời mình.

Lạc Vĩnh thì mỉm cười nói:

-Mình cũng thế.

Thượng Nguyên cũng mỉm cười nói:

-Chúng ta thì có người đi chung hết rồi còn gì.

Thấy Triệu Nghi cũng buồn buồn, Ngọc Minh hơi áy náy. Họ vừa về tới phòng thì thấy có 1 đám con gái đang thập thò ở đó. Ngọc Minh mặt không cảm xúc nói:

-Chắc là mời lũ con trai kia đi chứ gì.

Quả đúng như thế. “Lũ con trai kia” vừa xuất hiện thì đám con gái ấy nhào ngay vào tranh nhau nói. Tae Min và Minh Quân từ chối thẳng thừng làm đám con gái vô cùng thất vọng. Còn Hạo Trương thì không thèm nhìn đám con gái ấy bước tới ôm lấy Nguyên Thảo đang ngờ nghệch kéo đi. Lâm Phong mặt lạnh như tiền bước qua không cần nhìn. Ngọc Minh sập cửa lại kêu cái rầm khiến đám con gái ấy im ngay lập tức. Thượng Nguyên mở cửa, bước vào hỏi:

-Cậu sao thế? Ghen à?

Ngọc Minh thản nhiên bấm điện thoại cần trái táo nói:

-Sao lại phải ghen? Mình cực kì ghét mấy cái con nhỏ điên khùng kiểu ấy. Thật là mất sĩ diện cho con gái. Đồng ý là hâm mộ nhưng có nhất thiết phải như thế không chứ?

Thượng Nguyên lắc đầu hỏi:

-Cậu lại bức xúc nữa ấy à?

Ngọc Minh nghiêm túc gật đầu sau đó đeo headphone nghe nhạc. Thượng Nguyên mở cửa đi cô cũng không hề hay biết. Vừa gặm táo vừa bật nhạc to, đèn tắt tối thui. Mãi đến khi Triệu Nghi sang giật tai phone ra Ngọc Minh mới có phản ứng.

-Sao thế?-Cô dẹp điện thoại hỏi bạn.

-Tui... bà có chắc sẽ có người mời tui không?

-Trời tưởng gì. Bất đắc dĩ quá thì tui đi với bà.

-Nhưng bà có Lâm Phong rồi còn gì.

-Thì sao chứ? Đối với tui bạn bè vẫn quan trọng hơn. Đã vậy tui với bà thân nhau như thế còn gì. Hý sinh 1 chút có sao đâu.

-Bà làm tui áy náy quá.

Ngọc Minh mỉm cười nói:

-Áy náy gì. Với lại Hàn Lâm Phong chưa chắc đã mời tui.

-2 người là 1 đôi không lẽ cậu ấy đi với người khác?

-Chứ gì nữa. 1 đôi đâu có nghĩa là anh ấy bắt buộc phải đi với tui. Mà thui kệ đi, từ từ tính.

-Vậy thui tui về phòng nha.

-Ừ! Bye bye.

.....

Sáng hôm sau, cả bọn kéo nhau đi mua quần áo. Vừa ngắm nghía mình trong cái gương, Ngọc Minh than thở:

-Tui ghét phải mặc mấy cái váy này ghê. Thật là rườm rà.

Vĩ Thanh ngắm 1 cái váy màu hồng, liếc Ngọc Minh nói:

-Bà là con gái hay con trai? Con gái tất nhiên phải mặc váy rồi. Không lẽ bà mặc quần jean đi vũ hội.

-Thì đó!-Ngọc Minh lắc đầu ngao ngán. Chợt có 1 thứ gì đó màu trắng, đập vào mặt cô.

Ngọc Minh nắm cái váy chạy tới đó. Cô lòi ra, thốt lên 1 tiếng “woa” đầy kinh ngạc. Thừa Ngân trở mắt nhìn cái váy đó nói:

-Đẹp quá!

Thượng Nguyên đẩy Ngọc Minh vào phòng thay đồ để thử. Khi bước ra ai cũng phải trở mắt nhìn. Chiếc váy màu trắng xuông dài, thắt eo bằng 1 sợi ruy-băng bạc với chiếc nơ trắng đằng sau. Vạt áo đính những viên đá hình ngôi sao lấp lánh rất đẹp. Tuy đơn giản nhưng lại không kém phần đáng yêu. Hơi phồng lên khi xoay. Thượng Nguyên nói:

-Đẹp đấy! Cậu mua đi mình sẽ làm tóc cho cậu. Sẽ khiến cậu cực kì lộng lẫy luôn.

Thượng Nguyên cũng lựa 1 chiếc váy trắng, Nguyên Thảo màu xanh nhạt, Vĩ Thanh màu hồng cánh sen, Thừa Ngân màu xanh lá, Lạc Vĩnh màu đen và Triệu Nghi là 1 chiếc váy màu cam nhạt.

Sau khi mua váy họ bắt đầu đi lựa mấy đôi giày cao gót. Triệu Nghi, Nguyên Thảo, Thượng Nguyên thì rất khó mang vì không quen. Sau 1 hồi chật vật họ mới mua xong giày. Khi mua xong thì đã trưa rồi. Cả bọn kéo nhau đi ăn. Đám nam sinh lại 1 lần nữa “yết kiến” bọn họ. Nhưng ngạc nhiên là:

-Xin lỗi tôi có thể mời em đi vũ hội chứ?-1 chàng trai với gương mặt tuấn tú hỏi Ngọc Minh.

Cô hơi ngạc nhiên nói:

-Xin lỗi mình có người đi cùng rồi.

Tiếp theo là những chàng khác mời Vĩ Thanh. Ngọc Minh, Vĩ Thanh, Thừa Ngân và Lạc Vĩnh là đối tượng bị mời nhiều nhất. Khi tối về, Ngọc Minh vô tình đi ngang qua 1 góc vắng, có tiếng con gái:

-Phong anh có thể đi với em không?

Cô hơi giật mình, đứng lại nghe. Giọng lạnh lùng của Lâm Phong vang lên:

-Cô biết tôi có bạn gái mà vẫn mời?

-Phải! Và em tự tin là em đẹp hơn con bé ấy. Do đó hãy đi với em tới vũ hội.

Ngọc Minh chờ câu trả lời của Lâm Phong. Cô cứ ngỡ cậu ấy sẽ nói không ai ngờ đâu:

-Tôi đồng ý!

Ngọc Minh có thể thấy rất rõ nụ cười của cậu ấy. Ngọc Minh bước đi, cô đã đoán đúng. Lâm Phong chưa chắc đã mời mình. Mấy bữa nay, không thấy Lâm Phong nói lời nào.

Tối hôm đó, các bạn rủ nhau đi chơi, Ngọc Minh mỉm cười từ chối nói là có việc bận. Khi Lâm Phong vừa mở cửa phòng thì Ngọc Minh hỏi:

-Anh đi chơi về à?

Lâm Phong hơi ngạc nhiên, mỉm cười nhìn cô bạn gái đang đứng dựa cửa, nói:

-Ừ! Có ai mời em đi vũ hội chưa?

Ngọc Minh nhếch mép cười, lạnh nhạt nói:

-Có! Còn anh đã chọn được người đi cùng rồi chứ nhỉ?

Lâm Phong thấy thái độ của Ngọc Minh hơi lạ, cậu nói:

-Ừ! Mà em làm sao thế?

Không hề cười, mặt đanh lại, lạnh tanh, Ngọc Minh nói:

-Thế chúc anh có buổi tối vui vẻ nhé!

Sau đó cô sập cửa phòng cái rầm. Lâm Phong ngỡ ngàng hoàn toàn không hiểu gì. Chợt Ngọc Minh có điện thoại, số lạ, cô bắt máy hỏi:

-Xin hỏi ai đấy ạ?

1 giọng nam trầm trầm nói:

-Đây có phải số của em Trang Ngọc Minh trường trung học Hồng Phong không?

-Vâng là tôi.

-Xin thông báo em đã nhận được học bổng đi du học New York 4 năm.

-Thật sao?

.....

Sau khi cúp máy, Ngọc Minh cứ ngỡ là mình đang mơ. Cô ngờ nghệch ngó cửa sổ. Chợt cửa phòng bật mở, Triệu Nghi bước vào hỏi:

-Ủa bà sao thế?

-Tui... không có gì. Còn bà, đã có ai mời chưa?

Triệu Nghi lắc đầu, Ngọc Minh mỉm cười nói:

-Yên tâm đi tui sẽ đi với bà.

Triệu Nghi ngạc nhiên hỏi:

-Lâm Phong không mời bà à?

-Không! Anh ấy đồng ý đi với 1 nàng chân dài nào đó rồi.

-Sao bà biết?

-Tui tình cờ nghe thấy.

-Ừ! Thôi bà đừng buồn việc của Lâm Phong nhé.

-Tui biết mà. Anh ấy không bao giờ nghiêm túc với ai cả nên tui chẳng phải bận tâm làm gì.

Đến 9h những người khác về, Ngọc Minh sang kêu Nguyên Thảo sang phòng mình rồi gõ cửa phòng Tae Min kêu 2 người họ sang nói chuyện. Sau khi đã có đủ 4 người, Ngọc Minh thông báo:

-Tui sẽ đi New York!

Minh Quân giật mình hỏi:

-Cậu đậu rồi sao?

-Ừ! Họ mới thông báo lúc 7h30.

Nguyên Thảo và Thượng Nguyên reo lên um sùm, ôm lấy Ngọc Minh nói:

-Chúc mừng!

Tae Min cũng cười hỏi:

-Chờng nào em đi?

Ngọc Minh im lặng 1 lúc rồi nói:

-Thứ 3 tuần sau.

Minh Quân ngạc nhiên nói:

-Sao nhanh vậy?

-Người ta nói ngày mai mời mình đến để phổ biến 1 vài điều. Giấy tờ đã được chuẩn bị xong nên chỉ cần có hũu kí của ba mẹ và anh hai là được.

Thượng Nguyên nói:

-Khoan đã! Ngày mai thì hôm nay cậu phải về rồi chứ.

-Tối mai lận. 6h tối mai. Mình đã nói với người ta ỉnh dời giờ lại. Người ta nói là có 2 học sinh nữa đậu và họ cũng đã xin dời giờ giống mình. Nhưng vấn đề là làm gì có xe mà về. Mình phải về ngay bây giờ thì mai mới kịp.

Tae Min mỉm cười nói:

-Em lo thu dọn đi. Chuyện này để anh giải quyết.

Ngọc Minh đứng dậy mở cửa thì thấy Thừa Ngân đang đứng ở ngoài. Kéo cô gái vào phòng, Tae Min đóng cửa lại đi mất. Ngọc Minh nhờ Minh Quân giải thích với Thừa Ngân trong khi Nguyên Thảo và Thượng Nguyên giúp Ngọc Minh thu dọn đồ đạc. Sau khi thay đồ, Ngọc Minh bước ra nói với Thừa Ngân:

-Cậu đã biết thì hãy giữ bí mật này giùm mình. Đặc biệt là với Lâm Phong. Hãy hứa với mình.

Thừa Ngân nhìn Ngọc Minh 1 lúc rồi ôm lấy cô bạn nói:

-Mình hứa.

Minh Quân vỗ vai Ngọc Minh nói:

-Đi thôi! Anh Tae Min nói có xe rồi.

Cả đám cùng Ngọc Minh kéo vali đi tới chỗ hẹn. Tới nơi họ thấy Tae Min đang đứng chờ cùng 2 người con trai nữa. Anh nói:

-Họ cũng thi giống em đấy. Cho họ đi chung xe nhé?

Ngọc Minh nhìn 2 người con trai kia gật đầu rồi hỏi:

-Nhưng làm sao em về nhà?

Tae Min xoa đầu em gái nói:

-Anh đã dặn tài xế của anh đến rước em khi em tới trường.

-Cám ơn anh!

Ôm các bạn lần cuối trước khi lên xe, Ngọc Minh nói:

-Thứ 3 tui đi. Nhớ tới tiễn tui nhé!

Sau đó cô bước lên xe, vẫy tay chào mọi người. Chiếc xe lăn bánh, chở cô gái nhỏ về nhà.

.....

-Mình Minh đâu?-Vĩ Thanh hỏi khi mọi người ngồi vào bàn.

Tae Min, Minh Quân nhìn nhau, Thượng Nguyên và Nguyên Thảo cúi đầu. Lâm Phong nhìn họ hỏi:

-Ngọc Minh đâu?

Tae Min nhẹ giọng nói:

-Con bé về trước rồi.

Triệu Nghi hỏi:

-Sao lại về? Không lẽ vì Lâm Phong nên cậu ấy về?

Hạo Trương hỏi lại:

-Cái gì vì Lâm Phong?

Triệu Nghi kể lại cho cả đám nghe. Lâm Phong nhăn nhó nói:

-Tôi chỉ nói vậy thôi chứ đâu có đi với nhỏ đó. Tôi đang tính sáng nay sẽ mời cậu ấy đi vũ hội nè.

Tae Min không nói gì, ngó đồng hồ. Thượng Nguyên lo lắng hỏi:

-Giờ này cậu ấy tới chưa anh?

Minh Quân cũng nhìn đồng hồ nói:

-Phải 7h mới tới được.

Chợt Nguyên Thảo nhận được điện thoại, cô nhìn người gọi đến, bước ra khỏi bàn nói:

-Xin lỗi mình đi nghe điện thoại 1 tí.

15' sau Nguyên Thảo quay lại nói:

-Thượng Nguyên, Thừa Ngân, Minh Quân, anh Tae Min em muốn nói chuyện.

Những người có tên ngó nhau rồi đứng dậy. Những người còn lại nhìn nhau khó hiểu.

Ở 1 góc khuất, Nguyên Thảo thông báo:

-Anh gọi cho tài xế đến trường ngay đi. Ngọc Minh vừa thông báo 8h sẽ bắt đầu. Buổi tối trường bận không thể dời lại được.

.....

Tự nhiên trưa hôm đó có 1 chàng trai tới mời Triệu Nghi, cô hoàn toàn bất ngờ không biết nên buồn hay vui. Thế là chiều đến, các nàng tụ tập nhau lại để trang điểm. Vĩ Thanh ngấm mình trong gương nói:

-Phải chi mà con bé Ngọc Minh ấy cũng có mặt ở đây.

Chợt Thượng Nguyên hỏi:

-Thừa Ngân anh họ của cậu đâu? Từ sáng tới giờ chả thấy mặt mũi cậu ta đâu hết.

Thừa Ngân vừa tô son vừa nói:

-Mình không biết nữa.

Đến 6h30 có người gõ cửa, Vĩ Thanh ra mở, cô ngạc nhiên nói:

-Anh, anh tới đây làm gì?

Viện Kính nhìn cô em họ, mỉm cười nói:

-Em hôm nay trông đẹp quá. Nhưng yên tâm hôm nay anh đến là để cùng người đẹp đi dự vũ hội chứ không phá em đâu.

Vĩ Thanh nghi hoặc hỏi:

-Anh đi với ai?

Thừa Ngân đứng đằng sau Vĩ Thanh nói:

-Anh ấy đi với mình.

Vĩ Thanh há mồm nhìn Viện Kính nắm lấy tay Thừa Ngân bước đi. Chàng trai đi cùng Viện Kính cũng nắm lấy tay Lạc Vĩnh bước đi. Sau khi họ đi, Nguyệt Ân bước tới nhìn bạn gái hỏi:

-Em làm sao thế hả?

Thượng Nguyên bật cười nói:

-Cậu ấy shock quá đó mà.

Các chàng trai cuối cùng cũng cùng cô nàng của mình bước xuống, Nguyên Thảo và Triệu Nghi rất ngạc nhiên khi nhận ra người đi chung với Tae Min lại là Đỗ Khả Vi. Khả Vi hỏi:

-Ngọc Minh đâu?

Tự nhiên có 1 giọng nói vang lên:

-Em đây anh rử.

Tất cả mọi người cùng quay lại.

.....

1 ngày nắng, 1 tình yêu
Dù có thể nào, anh sẽ tìm ra em
Dù cách xa đến mấy cũng sẽ đến bên em
Nắm lấy đôi tay, cùng em bước
1 bước, 2 bước đôi ta sẽ xoay vòng
Theo điệu nhạc hòa giữa các vì sao
Bằng mọi cách, anh sẽ tìm ra em
Ở nơi xa xôi nhất cũng sẽ không buông tay
Sẽ bên em mãi mãi không rời
Cứ yên tâm rằng dù có thể nào
Anh nhất định sẽ chờ em quay về.

25. Chương 25

Vĩ Thanh và Triệu Nghi ôm chầm lấy Ngọc Minh nói:

-Trời tui tưởng bà không tới.

Tae Min ngạc nhiên hỏi:

-Ai đưa em tới?

Lâm Phong mặc âu phục vòng tay qua eo Ngọc Minh nói:

-Em!

Hạo Trương trở mắt nhìn anh hỏi:

-Anh đi hồi nào mà sao em không biết.

Lâm Phong chỉ mỉm cười không nói. Thượng Nguyên ngó Ngọc Minh 1 lúc rồi lúi cô đi, kéo theo cả Vĩ Thanh. Để lại 3 chàng trai cực kỳ ngơ ngác. 15' sau họ xuất hiện. Lâm Phong đỡ người nhìn bạn gái. Hạo Trương trầm trồ khen:

-Woa nhìn cậu ấy đẹp quá.

Vĩ Thanh và Thượng Nguyên cười đắc ý rồi kéo những người khác đi. Lâm Phong nhìn Ngọc Minh nói:

-Em... đẹp quá!

Ngọc Minh mỉm cười nói:

-Quá khen! Giờ thì anh đi tìm bạn nhảy của mình được rồi đấy. Không cần phải đứng đây đâu.

Lâm Phong ngạc nhiên hỏi:

-Bạn nhảy gì? Em là bạn nhảy của anh mà.

-Thế cô nàng hôm qua anh đồng ý đi cùng đâu?

Lâm Phong bật cười nói:

-Anh có đồng ý đâu. Tại lúc đó em không nghe hết đấy chứ.

-Thế là sao?

-Ồ sau khi nói đồng ý anh đã nói thêm là trừ khi em không ở bên cạnh anh nữa thì anh mới nhận lời cô ta.
Ngọc Minh nghi hoặc hỏi lại:

-Thật chứ?

Lâm Phong cười:

-Không tin anh sao?

“Ôi trời tên này cười đẹp quá đi mất”-Ngọc Minh nghĩ.

2 người nắm tay nhau nhảy trong tiếng nhạc dịu êm và tiếng sóng biển rì rào. Ánh lửa bập bùng ấm áp, tiếng nhạc dịu ngọt quyện trong gió đêm khiến khung cảnh thật lãng mạn. Vì sao nhỏ mỉm cười nhìn từng cặp đôi tay trong tay nhảy múa. Cả 1 bầu trời lấp lánh ánh sao đêm.

Khi đến màn biểu diễn của các trường, Lâm Phong kéo Ngọc Minh qua 1 góc vắng, cậu nói:

-Nhắm mắt lại đi!

Ngọc Minh mỉm cười nhắm mắt lại, cô có thể cảm thấy rằng Lâm Phong đang cầm tay mình. 1 cái gì đó lạnh lạnh chạm vào tay cô. Ngọc Minh mở mắt nhìn thấy trên cổ tay mình là 1 chiếc lắc bạc sáng lấp lánh hình mặt trăng với những ngôi sao bằng đá xanh. Lâm Phong cầm tay cô nói:

-Đá pha lê màu xanh. Anh nghe Nguyễn Thảo nói em thích màu xanh.

Ngọc Minh ngó chiếc lắc rồi nói:

-Em không thể nhận thứ này được.

-Em sợ chuyện ở quá khứ sẽ lặp lại à?

Ngọc Minh gạt đầu rồi nói:

-Với lại em không thể nhận 1 món quà đắt tiền như vậy được.

Lâm Phong nhẹ nhàng nói:

-Không sao đâu. Anh muốn em đeo nó, để có thể luôn nhớ tới anh. Hứa với anh 1 điều.

Ngọc Minh gạt đầu, Lâm Phong nói:

-Đừng rời xa anh. Em mãi mãi phải là của anh.

Ngọc Minh im lặng rồi nói:

-Em hứa! Nhưng anh cũng phải hứa với em 1 điều. Nếu như em phải đi xa 1 thời gian, hãy hứa là anh sẽ đợi em quay trở về. Nhất định phải đợi em quay trở về.

-Tại sao em lại muốn anh hứa như thế?

-Anh chỉ cần hứa với em như thế thôi.

2 người nhìn nhau 1 lúc rồi Lâm Phong nói:

-Anh hứa!

Ngọc Minh mỉm cười, Lâm Phong nâng cằm cô lên. Cậu hôn cô, 2 người đứng đó dưới bầu trời đầy sao với nụ hôn đầu tiên của lứa tuổi mơ mộng. Chợt trên bầu trời có 1 chùm sáng rực rỡ lướt qua Cả 2 người buông nhau ra ngó lên trời. Ngọc Minh reo lên:

-Sao băng!

Ôm cô gái bé nhỏ ấy trong vòng tay, Lâm Phong thầm cầu nguyện cho 2 người sẽ không bao giờ rời xa.

Cơn mưa sao băng cứ thế trôi, trên bãi biển ấy, biết bao lời ước nguyện theo những ánh sao băng bay về phía cuối chân trời. Những người bạn nắm tay nhau mong ước 1 tình bạn vĩnh cửu. Những đôi yêu nhau

thì cùng nhau ước nguyện cho giây phút này sẽ mãi mãi bền lâu. Mong cho 1 tình yêu không bao giờ phai nhạt. Sau khi ngôi sao cuối cùng vụt tắt, pháo bông bắt đầu được bắn trên nền trời. Từng chùm pháo sáng rực đủ màu nổ ra tạo thành rất nhiều hình. Đám học sinh vỗ tay hò reo, Ngọc Minh giờ điện thoại lên chụp lại hình ảnh ấy. Sau đó cô nói:

-Giờ làm sao em về nhà?

Lâm Phong nhìn những chùm hoa lấp lánh ấy nói:

-Yên tâm đi. Xe của anh vẫn còn ở ngoài ấy. Nhưng có lẽ em không về nhà ngoại được đâu. Từ đây về mất tới mấy tiếng đồng hồ lận. Giờ đã gần 9h tối rồi.

-Nhưng em vẫn phải về! Mai em có việc quan trọng cần phải nói với bố mẹ.

-Vậy em gọi nói bà là tối em không về nhà đi rồi ra xe anh chở về.

Ngọc Minh cầm điện thoại hỏi:

-Ừa vậy em về đâu?

-Từ đây về đó phải tới 1 sáng hoặc hơn mới tới. Em về nhà anh. Tối sáng anh chở em về bà lấy quần áo.

-Nhưng...

-Lẹ đi! Anh đi kêu Hạo Trương.

Ngọc Minh chạy đi kiếm Nguyên Thảo, lôi cô bạn ra thông báo. Đúng lúc ấy Thượng Nguyên cũng chạy tới. Hạo Trương nói với Nguyên Thảo:

-Em có muốn về trước không? Anh về chung với Lâm Phong.

Thượng Nguyên ngạc nhiên hỏi:

-Giờ này về thì làm sao tụi này về nhà được?

Hạo Trương bật cười

-Ai nói về nhà mấy người?

Ngọc Minh giải thích:

-Về nhà Lâm Phong và Hạo Trương.

Nguyên Thảo hơi chần chừ, Ngọc Minh vội nói:

-Tao năn nỉ mày đó. Đồng ý đi tao không muốn tới đó 1 mình đâu.

Nguyên Thảo cũng thì thầm đáp trả:

-Sao mày không ở lại?

-Mai tao phải thông báo với ba mẹ tao vụ đó nên phải về sớm. Đã thế đồ đạc tao quăng ở nhà bà chứ có về nhà đâu.

Thượng Nguyên nghe thế cũng nói:

-Vậy đi với Minh Minh đi. Minh đi nữa.

Nguyên Thảo gật đầu, Thượng Nguyên hỏi:

-Mình về chung được không?

Hạo Trương gật đầu, mỉm cười nói:

-2 người lên thu dọn đồ đi. Tui đi kiếm Minh Quân và anh Tae Min.

Ngọc Minh chạy theo 2 bà bạn nói:

-2 người có ai có quần áo nào thoải mái hơn không?

Nguyễn Thảo vừa lôi cái vali ra vừa thấy 1 bộ đồ cho Ngọc Minh. Chui ngay vào nhà tắm, Ngọc Minh thay đồ nhanh chóng rồi bước ra. Cô hỏi:

-Ê mày đưa tao bộ đồ kì vậy.

Nguyễn Thảo cười ranh ma nói:

-Tao thấy hợp với mày đó chứ.

Tuột cái váy ra ngay tại chỗ, Nguyễn Thảo vừa chòng cái áo vô đầu vừa hỏi:

-Còn con Nghi thì sao?

Ngọc Minh nhét mấy thứ vương *** trên giường vào vali giùm Nguyễn Thảo nói:

-Nó ở lại. Nó không dám đi kiểu này đâu. Mai má nó qua trường rước mà.

Xỏ đôi giày cao gót vào chân, 2 người mở cửa phòng đúng lúc Thượng Nguyên bước ra. Hạo Trương nhìn 3 người nói:

-Các cậu xuống xe trước đi. Minh và Minh Quân đi sau.

Ngọc Minh lôi bạn đi. Thượng Nguyên ngoái Ngọc Minh nói:

-Công nhận chân cậu dài thật. Cậu cao bao nhiêu?

Ngọc Minh tay xách cái túi nói:

-1m72. Hông biết có thêm centi nào không thì không biết.

Nguyễn Thảo mỉm cười nói:

-Mai mốt tao mà thành nhà thiết kế thời trang chắc phải mời mày làm người mẫu quá.

Vừa xuống tới dưới thì gặp Vĩ Thanh. Cô bạn hỏi:

-Ừa 3 người đi đâu vậy?

Thượng Nguyên bình thản nói:

-Đi về!

Ngọc Minh mỉm cười nói:

-Bà ở lại vui vẻ. Chăm sóc con bé Triệu Nghi cho tốt đấy nhé.

Để lại Vĩ Thanh mặt mày ngờ nghệch, 3 người bước đi. Gần tới xe thì Thượng Nguyên chợt nhớ ra 1 điều:

-Thôi chết!

Nguyễn Thảo dừng lại hỏi:

-Gì vậy?

-Tụi mình chưa nói với giáo viên.

Cả 3 người nhìn nhau thì chợt có giọng nói quen thuộc vang lên:

-Yên tâm chuyện đó anh Tae Min sẽ giải quyết.

Lâm Phong bước tới, đằng sau là 1 người trung niên mặc đồ màu đen, đeo găng tay trắng đi theo. Cậu lạnh lùng nói:

-Đem 2 cái vali này cho vào cốp xe.

Rồi quay sang 3 cô gái nói:

-3 người vào trong xe đi.

Lúc Ngọc Minh đi qua, Lâm Phong nắm tay cô lại khẽ nói:

-Em có cần phải ăn mặc như vậy không? Không thấy lạnh à?

Ngọc Minh thản nhiên trả lời:

-Em không thích mặc vậy nên Nguyên Thảo quảng cho em bộ này.

Lâm Phong bật cười nói:

-Hở hang quá đấy.

Cô nhìn lại mình rồi nói:

-Đúng là có hơi hở hang quá.

Chiếc quần soóc ngắn để lộ cả đôi chân dài còn thêm đôi giày cao gót 5 phân càng khiến đôi chân của Ngọc Minh dài hơn. Cái áo thun ôm sát người khiến vòng eo thon càng lộ rõ hơn. Ngọc Minh thầm nghĩ:

“Cái con nhỏ Nguyên Thảo này không biết có bị gì không nữa. Đồ như vậy mà cũng đưa ình được.”

Chui vô xe, đang chờ 2 anh kia thì chợt Nguyên Thảo chỉ vô tay phải của Ngọc Minh hỏi:

-Cái gì thế?

Ngọc Minh nhìn xuống tay, mỉm cười nói:

-Lâm Phong tặng tao.

Thượng Nguyên cầm tay Ngọc Minh lên coi, mỉm cười nói:

-Dễ thương quá!

Nguyên Thảo cũng nói:

-Ghen tỵ với em yêu quá.

Chợt Hạo Trương mở cửa xe hỏi:

-Ghen tỵ cái gì?

Ngọc Minh mỉm cười nói;

-Ghen tỵ là sao cậu không tặng quà cho Nguyên Thảo.

-Ê cái con này!-Nguyên Thảo kêu oai oái, nhéo Ngọc Minh 1 cái.

Minh Quân bật cười chui vô xe theo sau là Lâm Phong. Ngó bên trong, Minh Quân mỉm cười nói:

-Cái xe này rộng thật đấy.

Ngọc Minh nói:

-Ê Nguyên Thảo mày đi xe này 1 lần rồi mà phải không?

Nguyên Thảo gật đầu, dựa đầu lên vai Ngọc Minh hỏi:

-Mấy giờ rồi?

Ngọc Minh bật điện thoại tìm số bà ngoại nói:

-9h30!

Cô gọi cho bà nói:

-Bà ơi con không về kịp nên ở lại nhà nhỏ bạn. Sáng mai con về.

....

-Vâng!

Thượng Nguyên nhìn Ngọc Minh nói:

-Bà của cậu dễ thật đấy.

Ngọc Minh gắn dây phone vào điện thoại nói:

-Bà mình lúc nào chả vậy.

Nguyễn Thảo hỏi:

-Có bài gì hay không?

Ngọc Minh đeo 1 bên phone nói:

-Nghe thử đi thì biết.

Chiếc xe cứ chạy trong đêm tối, đưa họ đến với ngôi biệt thự sang trọng màu trắng nằm ở 1 khu dân cư giàu có. Ngôi nhà rộng lớn với rất nhiều người hầu và vô cùng sang trọng. Nhưng bố mẹ của 2 anh em họ Hàn lại không hay ở nhà. Nên căn nhà cũng hơi đơn côi. Đám con gái mệt mỏi ngủ chung trong 1 căn phòng to và sang trọng.

.....

Sáng chủ nhật, 1 ngày đẹp trời. Sau khi lấy đồ từ nhà ngoại, Ngọc Minh kéo vali vào con hẻm quen thuộc. Đã 8h30 sáng, cô đẩy cánh cửa bước vào nhà. Mẹ Ngọc Minh nhìn con gái hỏi:

-Sao con về sớm thế?

Ngọc Minh mỉm cười nói:

-Thì đi nhanh về nhanh. Ba đi ngủ rồi hả mẹ?

-Ừ!

-Anh hai có về không ạ?

-Không biết nữa.

Ngọc Minh rút điện thoại gọi cho ôn anh trai:

-Allo! Hôm nay anh hai có về không?

....

-Vậy trưa anh hai ghé về nhà 1 tí xíu đi. Em có chuyện quan trọng cần thông báo.

.....

-Chuyện này rất quan trọng. Em cũng cần cả chữ kí của anh hai nữa

.....

-Ồ nhớ đó nhe.

Sau khi cúp máy, mẹ Ngọc Minh hỏi:

-Chuyện gì quan trọng thế hả?

Cô dỡ đồ trong vali ra nói:

-Lát ăn cơm đi con sẽ thông báo.

Trưa hôm đó, vừa dọn cơm xong thì Sơn Nhã về. Cả nhà cùng nhau ăn cơm rất vui vẻ. Đây là lần đầu tiên trong 2 năm qua kể từ ngày anh hai đi làm, cả nhà Ngọc Minh mới cùng nhau ăn cơm như thế này.

Ăn cơm xong, cả nhà ăn trái cây, Sơn Nhã hỏi:

-Mày nói có chuyện quan trọng muốn thông báo mà.

Ngọc Minh quay sang mở hộp tử cá nhân nói nghiêm túc:

-Con cần xác nhận của cả nhà.

Mẹ Ngọc Minh hơi ngạc nhiên hỏi:

-Xác nhận cái gì?

Đẩy tờ giấy ra giữa bàn, Ngọc Minh nói:

-Xác nhận cho con đi du học ở New York.

Bố Ngọc Minh vẫn không nói gì chỉ cầm tờ giấy lên xem, Trang Sơn Nhã ngạc nhiên hỏi lại:

-New York? Sao mày đi được?

Ngọc Minh bình thản nói:

-Hôm đó chính anh đã chở em đi đến trường Đại học Hoa Thành để thi đấy. Em đã ôn luyện ròng rã trong suốt 1 tháng trời, đánh bại 100 người khác để giành lấy cái học bổng này.

Lúc này ba Ngọc Minh mới lên tiếng hỏi:

-Đi 4 năm lận sao?

-Vâng! Có lẽ là sẽ ở lại 1 năm để đi thực tập nếu muốn.

Mẹ Ngọc Minh hỏi:

-Chừng nào đi? Giấy tờ thì thế nào?

-Giấy tờ đã chuẩn bị rồi chỉ cần chữa kí của cả nhà là xong. Thứ 3 tuần sau đi.

Sơn Nhã ngạc nhiên kêu:

-Thứ 3?

Ngọc Minh gật đầu. Ba cô nói:

-Lấy bút đi.

Đặt cây bút xuống bàn, ba cô nói:

-Sang đó cố mà học cho bằng người ta.

Sau đó ba cô kí tên vào tờ giấy. Rồi đẩy sang ẹ Ngọc Minh và nói tiếp:

-Học xong thì hãy quay về. Đừng có mà ở luôn bên đó.

Mẹ Ngọc Minh vẫn chưa hết ngạc nhiên nhưng vẫn kí tên vào đó. Đến Sơn Nhã, anh ngó chăm chăm vào tờ giấy rồi cầm bút kí. Sau đó anh nói:

-Mày đi thì phải cẩn thận. Ráng mà học cho đàng hoàng. Hôm đó tao sẽ xin nghỉ phép để đi tiễn mày.

Sau đó anh đứng dậy nói:

-Con đi làm!

Rồi quay bước ra ngoài, dắt xe đi. Mẹ Ngọc Minh cũng nói:

-Mẹ cũng sẽ xin nghỉ hôm đó. Con đi nghỉ ngơi đi.

Ngọc Minh nói với mẹ:

-Lát chiều mẹ chở con đi nộp tờ giấy này được không?

Bà Lệ Nguyệt chưa kịp trả lời thì ông chồng đã nói trước:

-Chiều ba sẽ chở con đi.

.....

Trang Sơn Nhã....

Đi ngoài đường, Trang Sơn Nhã nghĩ:

-Không ngờ có ngày này.

Từ trước đến giờ anh chưa bao giờ nghĩ sẽ có lúc không được nhìn thấy cô em gái của mình. Dù có đi trực những anh luôn biết rằng bất cứ khi nào mình về nhà đều có thể thấy con bé ngồi ở nhà với nụ cười ngây ngô. Anh chưa bao giờ nghĩ sẽ có lúc thiếu vắng nụ cười và giọng nói của cô em. Ngôi nhà ấy, sẽ như thế nào khi thiếu mất giọng nói văng vẳng của 1 cô nhóc vẫn còn rất trẻ con. Em gái anh là 1 đứa trẻ rất khờ khạo và ngốc nghếch. Nó chưa bao giờ đi xa gia đình, chưa bao giờ tự lập. Ngay cả việc nhớ tên đường mà nó còn không làm được thì làm sao mà có thể đi New York được chứ.

1 đất nước xa lạ, không người thân quen. Con nhỏ sẽ sống ra sao? Anh thật sự chưa chuẩn bị tinh thần cho việc để con bé đi xa. Tuy là nó sẽ trở về nhưng khoảng thời gian 4 năm không phải là ngắn. 4 năm trời không thể được nhìn thấy cô em gái. Không được nhìn thấy nụ cười và vẻ mặt ngốc nghếch đó. Cậu sẽ làm sao?

Trang Sơn Nhã cảm thấy chuyện này cứ như là 1 giấc mơ. Chỉ còn có 1 ngày nữa là em gái cậu sẽ rời xa nơi đây, rời xa ánh mắt của cậu.

Dừng xe trước nhà của bạn gái, cậu mở cửa bước vào. Vương Bích nhìn bạn trai ngạc nhiên hỏi:

-Anh sao thế?

Sơn Nhã ôm lấy bạn gái nói:

-Ngọc Minh...

-Em gái anh ư?

Sơn Nhã gật đầu nói:

-Nó sắp rời xa anh rồi.

-Anh nói thế là sao? Có chuyện gì vậy?

Sơn Nhã thở dài, ngồi xuống chiếc giường đơn, nói:

-Thứ 3 tuần sau con bé sẽ đi New York.

-New York?-Vương Bích nói lớn.

Sơn Nhã gật đầu nói:

-Anh không ngờ rằng có ngày con bé ngốc nghếch ấy sẽ đi khỏi tầm mắt của anh, sẽ rời xa vòng tay gia đình. Chưa bao giờ anh nghĩ là sẽ không thấy nó nữa mỗi lần anh về nhà. Cũng chưa bao giờ anh nghĩ rằng sẽ không còn được thấy nụ cười ngây ngô của nó mỗi khi anh chọc nó. Sẽ không thấy vẻ mặt tức giận của nó mỗi lần bị anh bắt nạt.

Vương Bích vòng tay ôm lấy anh, nhẹ nhàng nói:

-Em hiểu! Nhưng nó sẽ trở về mà.

-Phải! Nhưng 4 năm sẽ là 1 khoảng thời gian không ngắn. 4 năm trời không có mặt nó. Anh có cảm giác mọi thứ cứ như là giấc mơ vậy.

-Em biết! Anh đừng buồn. Nhất định con bé sẽ quay về bên anh mà.

-Anh đúng là thằng anh không ra gì. Lúc nào cũng chỉ biết bắt nạt nó mà chẳng bao giờ nghĩ rằng sẽ có ngày anh về nhà và không thấy ai đợi anh. Không hề nghĩ đến cảm giác của nó.

-Anh đừng nói thế.

-Chưa bao giờ anh đối xử với nó tử tế. Anh là 1 thằng anh tồi tệ mà. Chưa bao giờ quan tâm đến em gái mình. Nó hẳn sẽ ghét anh lắm cho xem.

Vương Bích nhẹ nhàng an ủi:

-Con bé ấy không ghét anh đâu. Nó chắc chắn rất yêu anh. Vì anh là anh trai của nó.

.....

Ngày trôi qua, giờ trôi qua.

Sáng thứ 3 cũng tới. Tae Min sang chở Ngọc Minh ra sân bay. Tối hôm qua, Ngọc Minh đã nói với anh hai:

-Anh, mai anh có đi tiễn em không?

Anh cô đã nói:

-Tất nhiên là đi. Chi vậy?

-Anh... có thể chở chị Vương Bích ra sân bay không?

-Được nhưng mà tại sao?

-Em... chỉ muốn chắc là anh hạnh phúc khi yêu chị ấy.

Anh cô đã nhìn cô bằng ánh mắt rất kì lạ. Tae Min hỏi:

-Em báo cho Vĩ Thanh và Triệu Nghi chưa?

-Em chưa gọi cho Vĩ Thanh.

Họ đến sân bay thì thấy Hạo Trương, Nguyên Thảo, Thượng Nguyên, Minh Quân, Thừa Ngân, Lạc Vĩnh và Triệu Nghi đang đứng đợi. Thấy Ngọc Minh, Hạo Trương nói:

-Nguyệt Ân sẽ đưa Vĩ Thanh tới.

Cả bọn vừa vào trong thì cha mẹ Ngọc Minh cũng tới. Nguyên Thảo hỏi:

-Anh mà có tới không?

Ngọc Minh gật đầu. Vừa nói xong thì anh Ngọc Minh cùng bạn gái bước vào. Ba mẹ Ngọc Minh lộ vẻ không vui khi nhìn thấy bạn gái của con trai mình. Ngọc Minh vui vẻ nói:

-Chào chị! Đây là lần thứ 2 chúng ta gặp nhau rồi ấy nhỉ.

Vương Bích cũng mỉm cười nói:

-Ừ! Em lớn quá. Nhìn khác xưa nhiều lắm.

Ngọc Minh mỉm cười. Đúng lúc ấy có tiếng bước chân chạy về phía họ. Vĩ Thanh lao ngay tới ôm chầm lấy Ngọc Minh nói:

-Sao bà đi mà không nói trước với tui.

Ngọc Minh mỉm cười.

Tiếng loa thông báo vang lên. Bố mẹ Ngọc Minh căn dặn con vài điều, ôm cô con gái bé bỏng trong vòng tay trước khi con đi xa. Anh trai Ngọc Minh cũng ôm lấy em gái nói:

-Đi cẩn thận đấy. Có gì thì gọi về cho cả nhà hay nghe chưa?

Ngọc Minh mỉm cười nói:

-Em biết rồi!

Sau đó cô quay sang Vương Bích nói:

-Chị! Em nhờ chị chăm sóc ông anh khó tính này giùm em trong suốt thời gian em đi nhé.

Vương Bích gật đầu. Ngọc Minh ôm lấy cô gái nói:

-Anh chị nhất định phải hạnh phúc đấy.

Sau đó cô quay sang đám bạn thân. Thượng Nguyên, Vĩ Thanh và Triệu Nghi đã bắt đầu khóc sùi sụt. Tae Min ôm cô em gái nói:

-Đi cẩn thận nhé em gái!

Ngọc Minh cũng nói:

-Cám ơn anh! Nhờ anh chăm sóc Triệu Nghi giùm em.

Sau đó cô quay sang Vĩ Thanh, đưa tay lau nước mắt của bạn nói:

-Đừng khóc! Tui nhất định sẽ quay lại mà.

2 cô gái ôm lấy nhau. Sau đó Ngọc Minh quay sang Nguyệt Ân nói:

-Giao Thanh Thanh lại cho cậu. Chăm sóc tốt cho nó nhé. Nếu mình mà biết cậu làm tổn thương nó nhất định mình sẽ quay về trừng trị cậu đấy.

Nguyệt Ân bật cười nói:

-Mình biết! Đi mạnh khỏe.

Triệu Nghi ôm lấy Ngọc Minh nói:

-Tui sẽ nhớ bà lắm. Đi cẩn thận đấy. Và đừng có quên tui tui.

Ngọc Minh cũng mỉm cười vỗ vai bạn. Cô quay sang Thừa Ngân và Lạc Vĩnh nói:

-Tuy chúng ta không có nhiều kỉ niệm bên nhau nhưng mình sẽ rất nhớ các cậu.

Thừa Ngân cũng khóc, ôm lấy Ngọc Minh, nghẹn ngào nói:

-Mình sẽ nhớ cậu lắm Minh Minh à.

Lạc Vĩnh cũng ôm lấy cô, nói:

-Đi cẩn thận nhé bạn của tui.

Ngọc Minh mỉm cười quay sang 2 Thượng Nguyên. Ôm lấy cô bạn, Ngọc Minh nói:

-Cố gắng lên nhé! Khi nào quay lại, mình sẽ gặp lại cậu ở bệnh viện. Chúng a sẽ cùng nhau trở thành những bác sĩ giỏi. Hạnh phúc nhé!

Thượng Nguyên nức nở:

-Cậu sang đây nhớ phải cẩn thận đấy. Mình sẽ chờ cậu.

Quay sang Minh Quân, Ngọc Minh nói:

-Chăm sóc tốt cho Nguyên Nguyên nhé!

Minh Quân cũng ôm Ngọc Minh nói:

-Sang đó cố gắng học tốt nhé. Có gì thì cứ gọi ình. Mình sẽ giúp cậu làm bài tập.

Đến 2 người cuối cùng. Ngọc Minh ôm lấy Nguyên Thảo nói:

-Mày nhất định phải trở thành nhà thiết kế nổi tiếng đấy nghe chưa. Nhất định phải luôn vui vẻ đó.

-Mày cũng thế! Tao nhất định sẽ chờ mày quay về.

Đến Hạo Trương, Ngọc Minh đưa cho cậu 1 cái hộp khá nặng nói:

-Trong này có 1 bức thư gửi anh cậu. Nói với anh ấy là mình gửi. Nhất định mình sẽ thành công quay về.

Hạo Trương cầm chiếc hộp nói:

-Mình sẽ nói. Đi cẩn thận nhé! Chị dâu!

Ngọc Minh bật cười nói:

-Đừng nói trước. Chăm sóc tốt cho anh yêu của mình đấy.

Sau đó cô vẫy tay với mọi người lần cuối rồi quay bước đi.

.....

Hàng nước mắt rơi,
Vòng tay kỉ niệm lấp lánh trong nắng vàng
Bóng dáng bạn đi xa, khuất sau cánh cửa kính
Chiếc máy bay trắng xóa cất cánh bay cao
Đưa bạn đến phương trời mới cách xa nơi đây
Những lời chúc tốt đẹp nhất của tôi sẽ theo cơn gió
Mang đến bên bạn
Dù có ra sao, dù ngày mai có bão tố
Hãy vững tin rằng nơi đây luôn có chúng tôi
Chờ bạn quay trở lại.

26. Chương 26

5 NĂM SAU.....

-Minh Minh tui sẽ đám cưới!
-Cái gì??? Chùng nào bà đám cưới?
-Cuối tháng này. Chùng nào bà kết thúc kì thực tập?
-Hôm nay. Bà báo ấy người khác chưa?
-Lát tui sẽ báo. Vậy là bà kết thúc khóa học rồi phải không?
-Ừ! Tui sẽ quay về nước.
-Vậy bà qua đây với tui đi. Xong đám cưới thì bà về chung với mấy người kia.
-Vậy cũng được. Tui sẽ sắp xếp thủ tục và mọi thứ.
-Ok! Vậy nhé! Tui đợi bà.

.....

-Triệu Nghi!
-Minh Minh!
2 cô gái ôm chầm lấy nhau. Ngọc Minh hỏi:
-Chồng sắp cưới của bà đâu?
-Anh ấy ở nhà. Đi thôi! Mấy ngày nữa đám kia mới sang.
-Nè tui làm phù dâu cho bà đó nha.
-Ừ! Biết ùi.

Cả 2 người cùng cười.

.....

Tiếng nhạc ngân vang, cánh cửa gỗ mở tung, cô gái phù dâu bước vào trước. Mọi người đều trầm trồ. Quả thật là 1 người đẹp. Đôi chân dài với đôi giày cao gót màu trắng trùng với bộ váy trắng đơn giản ngắn tới gối. Mái tóc dài xõa tung, được uốn xoắn phần đuôi 1 cách tinh tế. Gương mặt dễ thương trang điểm nhẹ.

Nhưng kì lạ là đôi mắt của cô phù dâu xanh biếc. Khi đi ngang đám bạn cũ, cô gái mỉm cười. 1 nụ cười rất quen thuộc. Cả thánh đường im ắng ngập tràn trong những bông hoa lan trắng muốt mịn màng và những bong bóng xanh nhạt lơ lửng. Hàng ghế gỗ dài màu nâu nhạt đầy người. Ở hàng ghế đầu, cô phù dâu mỉm cười khi ngồi kế chàng trai mặc bộ âu phục màu xám bạc rất điển trai. Cô gái lắng nghe lời cô dâu nói 3 chữ:

-Con đồng ý!

Những cánh hoa lan trắng rơi quanh cô dâu chú rể khi họ hôn nhau. Bó hoa cưới nhỏ nhắn được tung lên, 1 cô gái mặc váy tím chụp được, có tiếng đám bạn ồn ào:

-Thanh Thanh bà chụp được hoa cưới rồi. Lần này đến lượt bà làm đám cưới đấy nhé.

Cô dâu, chú rể bước ra ngoài con đường ngập nắng của tiểu bang New Zealand. 1 chiếc xe hơi màu trắng đang đợi họ. Những bong bóng trong suốt, lấp lánh ánh cầu vồng được thổi bay khắp nơi. Cô phù dâu đưa tay nhận lấy 1 bong bóng rồi mỉm cười, gọi với theo cô dâu:

-Triệu Nghi bà phải hạnh phúc đấy nhé!

Cô dâu quay lại mỉm cười nói lớn trước khi chiếc xe lăn bánh:

-Bà cũng vậy!

Khi các khách mời bắt đầu về, chàng trai mặc bộ âu phục màu xám bạc lại gần cô phù dâu hỏi:

-Em là.....

Cô phù dâu mỉm cười nói:

-Anh Tae Min nhìn anh chẳng khác xưa lắm nhỉ.

1 cô gái mặc váy xanh bước đến cùng những người khác hỏi:

-Anh Tae Min anh quen cô ấy à?

Tae Min không nói chỉ nhìn cô gái ấy rồi dường như chợt nhận ra người đứng trước mặt mình là người mà mình vẫn mong chờ được gặp lại. Anh ôm chầm cô gái ấy, nhắc bổng cô ấy lên xoay 1 vòng rồi hỏi:

-Là em đúng chứ?

Cô gái ấy gật đầu. 1 người khác, ngờ ngợ nói:

-Cậu trông rất quen.

Cô phù dâu nhìn các bạn nói:

-Đã 5 năm rồi chúng ta không gặp nhau. Các cậu trông khác quá.

Nguyễn Thảo ngờ ngợ hỏi:

-Cậu là....

Cô gái ấy mỉm cười, 1 nụ cười vô cùng quen thuộc mà suốt 5 năm nay mọi người vẫn chưa quên. Vĩ Thanh, nhào tới ôm lấy bạn mừng rỡ nói:

-Minh Minh!

Thượng Nguyên và Nguyễn Thảo cũng ôm lấy Trang Ngọc Minh. Bao nỗi nhớ nhung, mong đợi òa ra trong phút chốc. Minh Quân ôm lấy cô bạn nói:

-Lâu quá không gặp. Cậu thay đổi quá.

Hạo Trương cũng ôm lấy Ngọc Minh nói:

-Lâu quá không gặp.

Nguyệt Ân mỉm cười nói:

-Không ngờ gặp cậu mà không nhận ra. Triệu Nghi không nói với tụi này trước.

Tae Min nhìn cô em gái hỏi:

-Lần này em cũng về nước chứ?

-Vâng! Em về chung với mọi người.

.....

Chiếc máy bay hạ cánh xuống cái sân bay mà 5 năm trước Trang Ngọc Minh đã ra đi. Cô tạm biệt mọi người nói:

-Chúng ta sẽ gặp lại sau! Mình về trước.

Vẫy 1 chiếc taxi, Ngọc Minh leo lên xe, móc điện thoại ra, nhấn vào con số quen thuộc. 1 giọng nam bắt máy:

-Allo! Ai đấy ạ?

Cô mỉm cười hỏi:

-Lâu quá quên mất em rồi sao?

Bên kia im lặng rồi ngờ ngợ hỏi lại:

-Ngọc Minh?

-Phải! Anh hai không nhận ra em sao?

-Cái con này lâu như vậy mới gọi cho anh hai. Mà làm cái quái gì bên đó mà sao không liên lạc hả?

-Em bận giờ mới gọi nè. Anh hai có ở nhà không?

-Có! Hôm nay tao không trực. Mà mà hỏi chi vậy?

-Ba mẹ thì sao?

-Ba về hưu rồi nên ở nhà. Mẹ cũng thế.

-À nhà ta vẫn ở chỗ cũ chứ?

-Tất nhiên! Mà... không lẽ mà về à?

Ngọc Minh chỉ cười nói ngắn gọn:

-Em cúp máy đây.

Chiếc xe taxi dừng lại trước con hẻm quen thuộc mà 5 năm nay cô vẫn chưa hề quên. Móc trong ví ra 1 tờ tiền đô, cô nói:

-Không cần thôi lại!

Vẫn phong cách ngày nào, Trang Ngọc Minh đeo cái kính râm vào, kéo chiếc vali vào hẻm. Dừng lại trước ngôi nhà quá đỗi quen thuộc, trong nhà, 3 người đang ngồi cùng nhau, chàng trai cúi đầu nhìn chằm chằm vị khách đang nhìn vào nhà mình. Cô gái có mái tóc xoăn dài, đeo cái kính râm bản to, mặc chiếc áo sơ mi trắng với cái quần kaki đen ôm sát đôi chân dài. Cô gái ấy nở 1 nụ cười vô cùng quen thuộc. Nụ cười mà đã 5 năm nay chàng trai không được nhìn thấy. Chàng trai đứng dậy bước ra cửa, tiếng của người mẹ vang lên sau lưng:

-Sơn Nhã con đi đâu đấy?

Trang Sơn Nhã đẩy cánh cửa ra. Vị khách ấy buông cái vali ôm chầm lấy anh nói:

-Anh hai!

Ông Kỷ Diên giật mình buông tờ báo xuống bàn đứng bật dậy. Bà Lệ Nguyệt cũng vội vàng chạy ra cửa. Cô gái ấy đã bỏ cái kính râm ra, để lộ đôi mắt xanh biếc, long lanh. Cô gái ấy bước vào nhà nói:

-Ba, mẹ! Con đã về!

Bà Lệ Nguyệt xúc động ôm chầm lấy cô con gái của mình. Ông Kỷ Diên cũng ôm lấy cô con gái nói:

-Về sao không báo với gia đình? Cái con bé này.

Bà Lệ Nguyệt hỏi:

-Con đi bằng cái gì về?

-Con đi taxi.

Sơn Nhã đặt chiếc vali xuống nhẹ nhàng nói:

-Sao không kêu tao ra đón?

Ngọc Minh ngồi xuống nói:

-Thật ra thì khóa học của con kết thúc từ hồi giữa tháng trước lận.

Bà Lệ Nguyệt nhìn con hỏi:

-Thế sao bây giờ con mới về?

-Con sang New Zealand dự đám cưới của Triệu Nghi.

-Cái gì?? Con bé đám cưới rồi à?

-Vâng!-Rồi cô quay sang anh trai hỏi-Khi nào anh làm đám cưới hử?

Sơn Nhã cốc đầu con em gái nói:

-Cái con này mới về đã hỏi anh hai chuyện đó rồi.

Ngọc Minh bật cười kéo vali lại, mở ra. Cô đặt 4 hộp quà lên bàn nói:

-Đây là quà của em ọi người nè!

Đẩy 1 chiếc hộp màu xanh cho bố, cô nói:

-Đây là quà con gái tặng ba. Ba xem đi coi có vừa không.

Ông Kỷ Diên mở ra. Bên trong là 1 chiếc đồng hồ sáng choang, ông đeo thử vào tay hỏi:

-Vừa đấy. Ở đâu con có tiền mua mấy thứ này hả?

Cô con gái mỉm cười nói:

-Tí nữa con sẽ nói sau. Giờ đến mẹ.

Cô đẩy chiếc hộp đẹp hình vuông về phía mẹ. Bà Lệ Nguyệt mở ra.

-1 sợi dây chuyền!-Bà thốt lên.

Mặt sợi dây là 1 viên đá trắng rất đẹp. Cô con gái mỉm cười đeo ẹ nói:

-Bằng bạch kim đấy ạ. Mặt của nó là pha lê.

Bà Lệ Nguyệt đưa tay sờ sợi dây chuyền nói:

-Ở đâu con có tiền mua thứ này?

Cô chỉ mỉm cười đẩy cho anh trai chiếc hộp to nhất. Sơn Nhã mở hộp, cậu lấy món quà ra, thốt lên:

-1 đôi giày! Mà còn là hàng hiệu nữa cơ chứ.

-Anh mang thử vào đi.

Cậu mang vào, quả là vừa ý. Nhìn cô em gái đang cười đắc ý, cậu ngờ ngợ hỏi:

-Đôi này không rẻ đâu. Mà ở đâu có tiền mà mua?

Cô mỉm cười nói:

-Anh đem hộp quà này tặng chị Vương Bích giùm em nhé!

Sau đó cô lấy ra 1 chiếc cặp cất trong vali đựng quần áo, nói:

-Đây là thành quả của 5 năm dành dụm.

Cái cặp trông thể mà khá nặng. Cô gái nói:

-Anh hai kéo rèm lại đi.

Sơn Nhã hơi nghi ngờ, đứng dậy kéo 2 tấm rèm lại. Sau đó nhìn cô em gái kéo dây kéo cái cặp. Chiếc cặp mở ra, mọi người sững sốt nhìn thứ bên trong. Ngọc Minh lấy từng cọc tiền đôla ra đặt lên bàn, giải thích:

-Đây là số tiền mà 5 năm qua con đi làm thêm có được.

Bố cô hỏi:

-Con làm cái gì?

-Con làm nhân viên phục vụ sau đó làm người mẫu ảnh rồi làm quản lí cho 1 số ca sĩ nổi tiếng.

Sơn Nhã há hốc mồm nghe em gái nói. Cậu hỏi lại:

-Mày nói thật không đó?

-Chứ anh nghĩ em làm cái gì? Em có con bạn thân ở bên ấy là 1 người mẫu, nó giúp em kiếm việc.

Sau đó cô gái nói:

-Con có mua cả quà cho bà và các cậu nữa. Anh hai chở em đi đi.

Mẹ cô đã nói:

-Mới về đã đi đâu. Còn số tiền này thì sao đây?

Ngọc Minh nghiêm túc nói:

-Mẹ đổi sang tiền của nước mình đi rồi gửi ngân hàng hay đổi nhà cũng được. Mua xe cũng được luôn. Số tiền ấy không nhỏ đâu. Con đếm rồi. Ba mẹ cứ đếm đi rồi nghĩ cách cất nó hay sử dụng vào việc gì. Giờ anh hai chở em đi qua nhà bà.

Sơn Nhã đi thay quần áo, Ngọc Minh nói với mẹ:

-Mẹ ơi trưa nay mẹ làm món gì đó ăn nha.

Bà Lệ Nguyệt hỏi:

-Con muốn ăn gì?

-Lẩu!

-Được rồi để mẹ đi chợ.

Bố Ngọc Minh cất tiền vào cặp rồi cho vào tủ cá nhân của họ khóa lại, nói:

-Để tối chúng ta sẽ suy nghĩ tới việc này. 2 đứa đi rồi về sớm.

Xách cái vali đựng quà ra ngoài, Ngọc Minh leo lên xe của anh hai. Sơn Nhã chợt nhớ ra 1 điều hỏi:

-Sao mắt của mày thành màu xanh vậy?

-Em đeo kính áp tròng.

Sau khi nói chuyện, họ đến nơi. Trang Ngọc Minh gỡ nón bảo hiểm bước vào nhà, 1 thằng nhóc khoảng mười mấy tuổi bước ra nhìn cô hỏi:

-Ô chị là ai?

Ngọc Minh mỉm cười xoa đầu thằng em họ nói:

-Không nhận ra chị hả nhóc? Bà đâu?

1 người đàn ông lùn xùn bước ra hỏi Sơn Nhã:

-Đứa nào đây?

Sơn Nhã mỉm cười nói:

-Cậu út con bé Minh Minh mà cậu không nhớ sao?

Ông cậu ba nghe thấy 2 chữ Minh Minh từ trong nhà bước ra oang oang hỏi:

-Đâu? Con bé ấy về rồi à?

Ngọc Minh mỉm cười nói:

-Con về rồi đây cậu ba.

Ông cậu tư với cái bụng phệ bước ra nói:

-Chèn đét ơi con bé này lớn dữ ta.

Ngọc Minh bật cười nói:

-5 năm rồi còn gì.

Thằng nhóc Kim Lạc chạy ra nhìn thấy bà chị họ, ôm chầm nói:

-Chị Minh Minh cuối cùng cũng về. Có mua quà cho em không đó?

Minh Minh cốc đầu thằng em nói:

-Chưa gì đã đòi quà.

Trạch Văn kéo tay bà chị họ nói:

-Em nhớ chị quá trời! Cả con bé Đăng Vân cũng thế. Chị về mà không chịu báo gì hết.

Kim Lạc cầm lấy cái vali trên tay Ngọc Minh nói:

-Chị để em xách cho.

Vừa vào trong nhà đã nghe thấy tiếng ré lên:

-Chị Minh Minh!

Đăng Vân, em gái của Trạch Văn ôm chầm lấy Ngọc Minh. Cô nhìn 2 bà mẹ đang ngồi trên bàn với bà ngoại, bước lại chào:

-Con chào bà. Chào mẹ tư, mẹ út.

Bà ngoại Ngọc Minh mỉm cười, đưa bàn tay nhăn nheo nắm tay cháu gái nói:

-Ôi trời con bé Minh Minh đây sao? Nhìn con lạ quá đi mất.

Mẹ út nhìn cô cháu gái hỏi:

-Minh Minh con đeo kính áp tròng à?

Ngọc Minh mỉm cười gật đầu. Mẹ tư cũng mỉm cười nói:

-Đi du học về nhìn con đẹp ra hẳn ấy nhỉ.

Ngọc Minh mỉm cười nói:

-Mẹ này chọc con hoài.

Đăng Vân ôm cổ chị hỏi:

-Chị qua đó có quen được anh nào không?

Ngọc Minh mỉm cười nói:

-Có chứ! Rất nhiều người. Chị còn rất nổi tiếng nữa cơ.

Kim Lạc ngây ngô hỏi:

-Sao lại nổi tiếng?

-Chị là người mẫu ảnh.

Ông cậu tư ngạc nhiên hỏi:

-Con làm người mẫu ảnh?

Ngọc Minh hết mũi lên trời nói:

-Vâng!

Sau đó cô lôi mấy cuốn tạp chí do cô chụp ở trang bìa ra ọi người coi, mỉm cười nói:

-Con làm thêm! À đây là quà của con tặng mỗi người.

Sau đó cô mở vali lôi ra các hộp. 1 cái lắc bạc cho Đăng Văn, 1 đôi giày cho Kim Lạc, 1 cái máy nghe nhạc mp3 cho Trạch Văn. 1 bộ dây chuyền, nhẫn cho bà ngoại, tất cả đều bằng bạc. 1 bộ đồ rất đẹp cho bà mẹ út. 1 sợi dây chuyền thời trang ợ tư. 1 cái laptop cho ông cậu ba. 1 cái iphone 3G cho ông cậu tư và cuối cùng là 1 đồng sách rất hay cho ông cậu út. Cả nhà nhìn những món quà, trầm trồ khen. Bà ngoại mìm cười đeo cái nhẫn vào tay nói:

-Cái con bé này đi học ở nước ngoài về cũng có lắm tiền quá nhỉ.

Cậu ba nhìn cái laptop nói:

-Khiếp cái này cũng tốn khối tiền đấy.

Ngọc Minh mỉm cười khoe:

-Con mua ở New Zealand đấy.

Cậu út ngạc nhiên hỏi:

-Cậu nhớ con đi New York mà.

-Vâng nhưng hồi cuối tháng trước con đi New Zealand dự đám cưới nhỏ bạn.

Con bé Đăng Văn nhiều chuyện hỏi:

-Thế chị đi nước ngoài có bạn trai không?

Ngọc Minh nháy mắt nói:

-Có nhưng không ai đặc biệt cả. Đối với chị của em đám con trai ấy rất bình thường. Không thể lọt vào mắt xanh của chị được đâu.

Trạch Văn nghịch cái mp3 mới toanh nói:

-Em nhớ lúc trước chị đeo mắt kiếng thế mà bây giờ mắt xanh biếc hén.

-Chị đeo kính áp tròng nhóc con.

Mẹ út hỏi:

-Thế lần này con về đây làm việc luôn à?

Ngọc Minh im lặng 1 lúc mới trả lời:

-Thật ra thì không.

Cả nhà đang ồn ào chợt im lặng hết. Sơn Nhã ngạc nhiên hỏi con em gái:

-Mày nói thế là sao?

Ngọc Minh nhìn mọi người nói:

-Thật ra thì hôm em tốt nghiệp, giáo sư dạy em muốn em đi Pháp với ông ấy để thực tập ở 1 bệnh viện hàng đầu ở Paris. Ông ấy nói nếu sang đó thực tập thì kinh nghiệm của em sẽ được nâng cao và về đây làm sẽ dễ dàng có được chức trưởng khoa. Cũng có thể trở thành tiến sĩ, phó tiến sĩ.

Cậu út nói:

-Thế con có nhận lời không?

-Thật ra con chưa trả lời. Con nói là để con suy nghĩ rồi sẽ trả lời ông ấy sau.

Bà ngoại nói:

-Thế thì đi đi. Chần chừ làm gì.

Ngọc Minh mỉm cười nói:

-Thật ra con về đây là cũng để tìm người với lại đợi đám cưới của anh Sơn Nhã.

Thế là mọi người hòa nhau vào hỏi Sơn Nhã khi nào thì đám cưới. Thằng nhóc Trạch Văn thì lại hỏi Ngọc Minh:

-Chị về để tìm bạn trai à?

Ôm cổ thằng em, Ngọc Minh mỉm cười nói:

-Phải! Còn em có bạn gái chưa?

-Xì con gái không tìm đến em thì mắc gì em phải tìm đến tụi nó.

Bất giác Ngọc Minh nhớ đến anh ấy. Không biết anh ấy có đợi cô trở về hay không. Ngọc Minh hỏi thằng nhóc Kim Lạc:

-Năm nay em vào lớp mấy?

Kim Lạc tươi cười nói:

-Em năm nay vào lớp 7.

-Còn bé Đăng Vân thì sao?

Đăng Vân chạy tới chỗ chị nói:

-Em năm nay vào lớp 1 còn anh Văn Văn vào lớp 2.

Ngọc Minh mỉm cười, nói với em họ:

-Nhóc con mai có muốn đi chơi với chị không?

Đăng Vân ngậy ngô hỏi:

-Đi đâu ạ?

-Mai chị dẫn em đi gặp bạn chị. Chị có nhờ bạn chuyên thiết kế quần áo, chị nhờ nó thiết kế đồ cho em 1 bộ nhé?

Đăng Vân thích thú reo:

-Hay quá hay quá. Chị nói là phải giữ lời đấy nhé.

Đúng lúc ấy trên tivi có chương trình ca nhạc, Đăng Vân chỉ tay vào cô ca sĩ trên màn hình, reo lên:

-Chị ơi đó là ca sĩ Thừa Ngân đấy chị. Chị ấy dạo này rất nổi. Mà chị ấy còn rất đẹp nữa cơ.

Ngọc Minh hơi ngạc nhiên nói:

-Hàn Thừa Ngân!

Kim Lạc ngó bà chị hỏi:

-Ủa chị cũng biết ca sĩ này sao?

Ngọc Minh hơi bất ngờ nói:

-Đợi chị tí xíu.

Sau đó cô chạy ra ngoài gọi cho Hạo Trương hỏi:

-Này Thừa Ngân em họ cậu ấy, là ca sĩ à?

Hạo Trương vui vẻ nói:

-Phải! Trên tivi đang có chương trình của nó đấy.

Ngọc Minh bật cười hỏi:

-Thế còn quen với anh Viện Kính không?

Hạo Trương ngao ngán nói:

-2 người ấy là 1 đôi nổi tiếng trong làn giải trí đấy. Anh Viện Kính là 1 diễn viên.

-Ôi trời thế mà không ai chịu nói với mình gì cả.

-Không phải chỉ có 2 người đó không đâu. Cả Vĩ Thanh cũng thế đấy.

-Vĩ Thanh? Nó làm gì?

-Vĩ Thanh là 1 người mẫu. Còn Nguyễn Thảo thì cậu cũng biết rồi đấy. Là 1 nhà thiết kế thời trang.

-Thế còn cậu thì sao?

-Mình là phó giám đốc của công ty. Đứng sau anh Lâm Phong.

-Hạo Trương này, cậu khoan hăng nói với anh ấy là mình đã về nhé.

-Sao thế?

Ngọc Minh nhìn chiếc lắc bạc 5 năm qua vẫn chưa hề thay đổi nói:

-Mình sẽ tự đến tìm anh ấy.

-Ok!

-Vậy ngày mai các cậu rảnh chứ?

-Rảnh à? Để mình sắp xếp. Nguyễn Thảo thì chắc không sao đâu.

-Vậy phiền cậu hẹn với mọi người 8h sáng mai ở quán kem gần trường giùm mình nhé.

-Được thôi!

-Cám ơn cậu. Thôi nhé!

-Ừ! Bye.

Sau khi cúp máy, vừa vào trong nhà thẳng nhóc Kim Lạc đã la lên:

-Chị Minh Minh có bạn trai rồi phải không?

Ngọc Minh mỉm cười hỏi:

-Sao em biết?

-Lúc này em nghe chị nói với ai đó là “Đừng cho anh ấy biết là mình đã về”.

Ngọc Minh cốc đầu thẳng em nói:

-Nhiều chuyện. Chị mà có bạn trai thì đã dẫn về ra mắt với mọi người rồi.

Cậu út cầm tờ báo trong tay nói:

-Dạo này tập đoàn Hàn Thành Lâm phát triển kinh khủng.

Ngọc Minh ngạc nhiên hỏi:

-Ủa tập đoàn ấy lên báo à?

Cậu tư nói:

-Lên báo hằng ngày. Rất nhiều nơi ở cả nước thuộc tập đoàn họ. Nghe nói 2 anh em nhà họ Hàn đều làm việc cho công ty nên tập đoàn này rất vững mạnh. Các chi nhánh ở Mỹ và Pháp cũng có.

-Woah!-Ngọc Minh thốt lên.

Mợ út nói:

-Nghe đầu phó giám đốc của tập đoàn này đã đính hôn với 1 nhà thiết kế thời trang trẻ đang nổi danh trong làng thời trang.

Ngọc Minh bất ngờ hỏi:

-Đính hôn? Có phải nhà thiết kế ấy tên là Trần Nguyên Thảo phải không ạ?

Cậu bả ngạc nhiên nói:

-Con cũng biết à?

Ngọc Minh trợn mắt nói:

-Biết sao không. Con mới đi dự đám cưới với 2 người đó mà. Hàn Hạo Trương và Trần Nguyên Thảo là bạn của con hồi cấp 3.

Sơn Nhã nhìn nhỏ em hỏi:

-Mày quen toàn người nổi tiếng không ha. Đừng nói chủ tịch công ty giải trí Hallo Queen cũng là người quen của mày luôn nha.

Ngọc Minh cười tự mãn hỏi:

-Anh Shin Tae Min phải không?

Sơn Nhã gật đầu. Ngọc Minh cười to nói:

-Không giấu gì anh hai. Tae Min là anh kết nghĩa của em. 5 năm trước lúc em ở sân bay anh ấy có đi tiễn đấy.

Đặng Vân tía lia nói:

-Chị, em thấy anh Tae Min đó đẹp trai lắm. Cả cái anh Hàn gì ấy cũng rất đẹp trai. Cả 2 anh em luôn.

Ngọc Minh cốc đầu nhỏ em nói:

-Hay nhỉ! Gì cũng biết hết ta.

Cả nhà nói chuyện đến tận trưa thì Ngọc Minh và Sơn Nhã đi về. Trước khi anh chị họ về Đặng Vân còn nói:

-Chị nói mai dẫn em đi gặp bạn chị. Chị nhớ đấy nhé!

Ngọc Minh xoa đầu con em gái nói:

-Chị nhớ rồi. Mai chị sang đón em nhé.

.....

Tối hôm đó mọi người gọi điện cho Ngọc Minh liên tục. Đến 10h thì có số lạ gọi. Ngọc Minh bắt máy hỏi:

-Ai thế?

Giọng nữ vang lên:

-Minh Minh cậu về sao không báo mình?

-Thừa Ngân à?

-Ừ! Hôm đám cưới Triệu Nghi mình mắc công việc không đi được. Cậu có đi không?

-Có mình làm phù dâu. Mai cậu có bận lịch không?

-Ừm! Có chi vậy?

-Tính rủ cậu đi ăn kem với mình. Đám kia đều đi được nên mình muốn rủ cả cậu với Lạc Vĩnh đi chung cho vui. Đã lâu rồi tụi mình không gặp nhau.

-Để mình xem có đổi lịch được không. Mà mấy giờ thế?

-8h sáng ngày mai ở quán kem gần trường mình.

-Ok! Vậy thì mai mình sẽ lời Lạc Vĩnh đến. Nhớ chờ mình nhe.

-Ừ! Vậy thôi cậu đi nghỉ sớm đi.

-Bye!

27. Chương 27

Biệt thự nhà họ Hàn.....

Hàn Lâm Phong ngồi trong phòng ngắm bó hoa trong chiếc bình thủy tinh. Vừa về nhà thì quản gia nói có người gửi cho cậu 1 bó hoa. Không đề tên. Cậu đã rất ngạc nhiên khi nhận bó hoa đó, hoa hồng xanh và trắng. Sau khi tắm, cậu nhìn bó hồng trong bình, phát hiện có 1 tấm giấy màu xanh nhạt được cài trong bó hoa, rơi dưới sàn nhà. Cậu nhặt tấm giấy lên và cảm thấy ắt sững sờ. Trong giấy chỉ có vắn vẹn 6 chữ:

“Hãy nhớ lời hứa năm ấy”

Cậu rất ngỡ ngàng, phải chăng cô ấy đã trở về. Ngồi xuống bàn, cậu đưa tay nhắc cái hộp quà của cô ấy tặng 5 năm trước ra khỏi kệ. Bên trong, bức thư ấy vẫn nguyên vẹn như mới hôm nào. Cậu mở lá thư ra, đọc.

Lâm Phong, có lẽ khi anh đọc lá thư này em đã đi xa khỏi nơi này rồi. Thật sự những ngày qua em rất vui. Em tìm được 1 học bổng lúc anh ngỏ lời nói thích em. Lúc ấy, em đã đồng ý vì em muốn nếu như em có thể đi nước ngoài du học thì em muốn sẽ có 1 người nào đó để em có thể nhớ tới. Anh từng nói sẽ làm em nói câu “Mình thích cậu” anh nhớ chứ? Anh cũng đã từng sửa lại vườn hoa ở trên sân thượng, từng chạy xe quay trở lại thành phố hôm vũ hội chỉ để đưa em quay lại. Anh và em cũng đã từng cùng nhau đi tô tượng, chụp ảnh. Những kỉ niệm ấy, em sẽ không bao giờ quên. Tối hôm đó, em đã hứa sẽ không bao giờ rời xa anh. Em xin lỗi khi em phải đi New York 4 năm. Nhưng anh hãy tin rằng em nhất định sẽ quay lại, sẽ không bao giờ rời xa anh đâu. Anh từng nói là thật lòng thích em đúng không? Khi em đi rồi, em muốn biết là anh có còn nhớ đến em hay không. Nếu thật sự thích em thì hãy đợi em quay lại. Nhất định em sẽ tìm anh. Nhưng nếu anh không thích em nữa thì em xin chúc anh hạnh phúc với người anh yêu. 1 ngày nào đó, khi em quay về, em sẽ tìm anh để biết câu trả lời.

Em thích anh! Em sẽ nhớ anh rất nhiều!

Ngọc Minh.

Lâm Phong gấp bức thư lại nhét vào hộp. Cậu vẫn nhớ rất rõ ngày hôm đó, Hạo Trương sau khi ra ngoài về đã đưa cho cậu chiếc hộp này và nói:

-Ngọc Minh nhờ em chuyển lời tới anh là cô ấy nhất định sẽ thành công quay về.

Lâm Phong hoàn toàn không hiểu gì hết. Khi đọc bức thư này, cậu cứ tưởng đó là trò đùa. Cậu chạy sang hỏi Hạo Trương thì Hạo Trương chỉ cúi đầu nói:

-Hôm nay cô ấy đã đi New York rồi. Cô ấy không muốn để cho anh biết vì cô ấy nói sẽ quay về trong thời gian sớm nhất để có thể biết được câu trả lời của anh.

Từ hôm đó, cậu đã không hề quen bất kì 1 cô gái nào nữa. Cậu luôn nhớ đến hình bóng của cô gái ấy. Cô gái đã không nói tiếng nào, bỏ cậu ra đi. Cậu vẫn chờ cô ấy. Đã 5 năm trôi qua, Hạo Trương cũng đã đính hôn mà cô ấy vẫn chưa quay về. Cậu tự hỏi:

“Có phải cô ấy đã quên mình rồi hay không?”

Rồi cậu nhận được lời mời đám cưới của Triệu Nghi. Cậu không muốn tới, không muốn chứng kiến niềm vui của cô ấy khi cậu chỉ có 1 mình, cô đơn. Và hôm nay, cậu lại nhận được bó hoa hồng xanh và trắng, loài hoa mà cô ấy thích nhất với lời nói đừng quên lời hứa năm ấy. Lời hứa mà cô đã từng nói với cậu là dù có thể nào thì cũng hãy đợi cô ấy quay về. Đã 5 năm rồi. Liệu cô ấy có trở về hay không?

.....

Sáng hôm sau, Ngọc Minh đi taxi sang nhà ngoại. Đăng Vân bận chiếc váy màu trắng nhạt, mang đôi giày búp bê xinh xắn chạy ra. Con bé leo lên xe, đi với Ngọc Minh. Điện thoại Ngọc Minh reo vang, cô bắt máy:

-Nguyên Thảo tao nghe đây.

....

-Tao đang tới nè có ai tới chưa?

....

-Tụi bay đợi tao 1 tí đi.

....

Sau khi cúp máy, cô quay sang nói với cô em họ:

-Khi gặp bạn chị nhớ phải ngoan nghe chưa?

Đăng Vân ngoan ngoãn gật đầu. Ngọc Minh tiếp tục dặn dò:

-Chị và các bạn nói gì không được nói lại với bố mẹ em nghe chưa. Cả các bác và bà cũng thế.

Đăng Vân lại ngoan ngoãn gật đầu.

Chẳng bao lâu họ tới nơi. Vừa nhìn thấy Ngọc Minh, Thượng Nguyên đã mỉm cười nói:

-Cậu tới trễ đấy nhé!

Ngọc Minh mỉm cười nói:

-Sorry! Tại đi chung với con bé này nên tới trễ.

Tae Min nhìn Đăng Vân hỏi:

-Em gái em à?

-Em họ!

Bé Đăng Vân lễ phép nói:

-Chào các anh chị ạ.

Nguyên Thảo nhéo má Đăng Vân nói:

-Dễ thương quá! Ê con ai vậy?

-Con ông Trình.

-Woa con gái ông Hựu Trình sao? Đáng yêu quá.

Ngọc Minh nhìn con bạn nói:

-Ê mày thiết kế cho nó 1 bộ đầm giùm tao được không?

Nguyên Thảo tươi cười nói:

-Tất nhiên là được ùi.

Sau đó quay sang hỏi em họ Ngọc Minh:

-Em tên gì?

Đặng Vân rất tự nhiên, nói chuyện với Nguyên Thảo. Trong khi ấy Ngọc Minh bắt đầu hỏi chuyện những người khác:

-Ê Thanh Thanh nghe nói bà thành người mẫu rồi à?

Vĩ Thanh cho thìa kem dâu vào miệng nói:

-Phải! Là người của công ty anh Tae Min nè.

Ngọc Minh quay sang Tae Min hỏi:

-Anh, anh có bạn gái chưa đấy?

Tae Min mỉm cười xoa đầu Ngọc Minh nói:

-Rồi! Em biết cũng biết người đó đấy.

-Ai vậy anh?

-Là Lăng Thanh Thủy.

Vừa nghe tới cái tên đó, Ngọc Minh đã bị sặc kem ho khụ khụ. Đặng Vân ngay thơ hỏi:

-Chị, chị sao thế?

Nguyên Thảo lại nói:

-Ôi dễ thương quá đi mất!

Thượng Nguyên nhìn Nguyên Thảo nói:

-Cậu rất thích con nít thì phải.

Ngọc Minh vừa bình tĩnh lại, nói ngay:

-Phải, phải! Từ hồi cấp 2 nó đã rất thích con nít rồi.

Vĩ Thanh thấy thế trêu:

-Thế thì màu mau mà làm đám cưới đi thì có con nít mà bồng.

Nguyên Thảo đỏ mặt ngượng ngừng nói:

-Con nhỏ này!

Hạo Trương cười, tự nhiên nói:

-Mình cũng muốn đám cưới lắm mà cô ấy không chịu.

Đúng lúc ấy 1 giọng nói quen thuộc vang lên sau lưng họ:

-Đám cưới đi chứ cho em còn có chị họ nữa.

Minh Quân ngạc nhiên nhìn Thừa Ngân và Lạc Vĩnh ngồi xuống kế Ngọc Minh nói:

-Ủa tưởng 2 người đi không được.

Lạc Vĩnh nói:

-Con nhỏ này lòi mình đi cho bằng được ấy chứ.

Chợt Thừa Ngân hỏi:

-Con ai đây?

Nguyên 1 đám đồng loạt sắc kem ho khụ khụ. Hạo Trương nhìn em họ nói:

-Em có vấn đề gì không đấy? Ở đây đã có ai đám cưới đâu mà có con.

Ngọc Minh bật cười nói:

-Đây là em họ của mình. Nó tên Kim Đăng Vân.

Lạc Vĩnh nói:

-Ôi dễ thương quá!

Thế là 2 nàng bầu vào chơi với Đăng Vân. Ngọc Minh bắt đầu hỏi:

-Mọi người bây giờ làm nghề gì?

Hạo Trương nói:

-Mình kể cho cậu nghe rồi đấy.

Tae Min thì nói:

-Anh là chủ tịch công ty Hallo Queen. Còn Thanh Thủy dạy Hóa học ở trường Hồng Phong.

Vĩ Thanh cũng giới thiệu:

-Mình là người mẫu. Còn Nguyệt Ân thì làm trong công ty của bố anh ấy.

Minh Quân nói:

-Mình làm giám đốc công ty lập trình, thiết kế và xử lý phần mềm New World.

Thượng Nguyên ngậm cái muỗng nói:

-Mình thì vẫn còn 1 năm nữa mới ra trường.

Thừa Ngân giới thiệu tiếp:

-Mình thì là ca sĩ còn anh Viện Kính là diễn viên.

Lạc Vĩnh ngậm muỗng kem nói:

-Mình là phóng viên của tạp chí Đông Á.

Ngọc Minh hỏi luôn:

-Thế còn Lâm Phong?

Hạo Trương trả lời:

-Anh ấy đang điều hành tập đoàn.

Vĩ Thanh nuốt 1 muỗng kem nữa nói:

-Từ hồi bà đi, cậu ta cũng chẳng quen ai nữa.

Mọi người nói chuyện thêm 1 hồi thì Thừa Ngân, Lạc Vĩnh và Vĩ Thanh cáo lỗi phải đi. Ngọc Minh cũng nói:

-Thôi mọi người về làm việc đi. Lúc khác nói chuyện tiếp.

Trước khi Hạo Trương về, Ngọc Minh nói:

-Mình muốn gặp anh cậu. Có thể hẹn gặp anh ấy được không? Mình muốn tới công ty tìm anh ấy.

Hạo Trương ngẫm nghĩ nói:

-Được rồi cậu đưa em gái về đi. Mình tới công ty nói với trợ lý của anh ấy. Khi nào tới, cậu chỉ cần nói tên là cô ấy sẽ để cậu vào.

-Cám ơn nhé!

.....

Trước khi nhóc Đăng Vân vào nhà, Ngọc Minh dặn rất kĩ:

-Không được nói với cả nhà chị đi đâu, nói những gì với bạn bè.

Đăng Vân hỏi:

-Thế lỡ mọi người hỏi em bạn của chị là ai thì sao?

Ngọc Minh cười, trả lời:

-Em cứ nói với họ bạn chị là ai. Nhưng tuyệt đối không được để mọi người biết chị đã nói những gì với bạn bè nghe chưa?

-Vâng!

Xoa đầu cô em, cô nói:

-Em vào nhà đi.

Đăng Vân vẫy tay với Ngọc Minh rồi bước vào nhà.

1 mình Ngọc Minh tới công ty chính của tập đoàn Hàn Thành Lâm. Cô 1 mình bước vào tòa nhà trước nhiều con mắt nhòm ngó của mọi người. Tất nhiên là thế rồi vì cô quá nổi bật. 1 cô gái có dáng người chuẩn như người mẫu với mái tóc xoăn, xõa ngang lưng. Mặc quần kaki trắng ôm sát chân với áo thun màu vàng nhạt có những hình ảnh dễ thương. Chân mang giày bata màu tím, cổ cao quá mắt cá. Túi xách màu trắng đơn giản hiện ngang bước. Kỳ lạ nhất là đôi mắt xanh biếc, long lanh ấy.

Đến tầng cao nhất, cô bước ra hành lang, đẩy 1 cái cửa kính bước vào. Cô thư kí ngồi ở ngoài bàn, mỉm cười nhìn cô hỏi:

-Chị có phải là Trang Ngọc Minh không ạ?

Ngọc Minh gật đầu. Cô gái ấy nói:

-Giám đốc ở trong phòng đấy ạ.

Ngọc Minh bước tới cánh cửa ấy, đẩy cửa ra. Vừa bước vào chưa đóng cửa đã nhìn thấy 1 cảnh tượng cực kì choáng. Hàn Lâm Phong ngồi trên chiếc ghế, cúi đầu vào đám hồ sơ. 1 cô thư kí váy ngắn ôm sát chân, ngồi lên mép bàn, cột nơ, ôm cổ anh. Thấy cửa mở, cô thư kí vội vàng đứng xuống đằng hoàng. Ngọc Minh càng bất ngờ hơn, thốt lên:

-Trần Hạ Trang!

Cô thư kí ấy ngạc nhiên hỏi:

-Cô là ai? Tôi quen cô à?

Ngọc Minh mặt lạnh tanh nhìn Lâm Phong, nhếch mép cười nói:

-Đây là câu trả lời của anh ư? Đã thế thì chúc anh hạnh phúc nhé.

Đúng lúc ấy ánh mặt trời chiếu vào chiếc lắc bạc trên tay Ngọc Minh. Chiếc lắc phát ra 1 ánh sáng chói mắt khiến Lâm Phong sững sờ. Cậu đứng dậy, nhìn trừng trừng cô gái nói:

-Em....

Nhưng cô gái ấy đã quay lưng bước ra khỏi văn phòng cậu. Tiếng cửa đóng lại khiến Lâm Phong như bưng tỉnh. Cậu chạy vội ra bàn của cô thư kí hỏi:

-Cô gái ấy! Người vừa vào phòng tôi ấy. Làm sao cô ta vào được?

Cô thư kí nói:

-Anh Hạo Trương bảo tôi cho cô ấy vào.

Lâm Phong càng gấp gấp hơn hỏi:

-Cô ấy tên gì?

-Trang Ngọc Minh ạ.

Lâm Phong vội vàng chạy ra thang máy. Chui ngay vào cái thang máy, cậu nghĩ:

“Cô ấy đã về rồi sao?”

Cậu nhấn điện thoại cho Hạo Trương hỏi:

-Ngọc Minh về rồi à?

Hạo Trương ngạc nhiên nói:

-Vâng! Em mới gặp cô ấy sáng nay. Cô ấy nói sẽ tự đến tìm anh để biết câu trả lời gì đó. Sao thế?

Lâm Phong cúp máy, thang máy mở cửa đứng ở tầng 3. Cậu vội vã chạy ra khỏi thang máy, chạy cầu thang bộ xuống đất. Mọi nhân viên đều ngạc nhiên khi thấy giám đốc uy nghiêm, mặt lạnh như băng vội vã chạy như đuổi theo 1 ai đó. Vừa chạy xuống tới nơi thì đúng lúc thấy dáng người của Ngọc Minh đang vội vã bước ra ngoài. Cậu chạy theo, nắm tay cô ấy lại khi Ngọc Minh mới đi tới nửa tiền sảnh. Xoay người cô lại, cậu hỏi:

-Em về sao không báo cho anh?

Ngọc Minh ngược mắt nhìn, nói:

-Nói làm gì? Tôi cứ ngỡ là anh sẽ đợi tôi quay về. Cứ ngỡ anh thật lòng thích tôi. Nhưng không ngờ.....

Lâm Phong nói:

-Những gì em vừa nhìn thấy không phải là sự thật.

1 giọt nước mắt rơi xuống, Ngọc Minh nói:

-Chứ sự thật là gì hả? 5 năm qua, tôi không hề quen bất kì ai. Luôn đợi 1 ngày quay về bên anh nhưng ai ngờ tôi chỉ là con ngốc đợi anh mà thôi.

Ôm lấy Ngọc Minh, Lâm Phong nói:

-Em không ngốc. Suốt 5 năm qua anh cũng vẫn đợi em quay lại. Chưa lúc nào anh quên hình bóng em cả. Anh rất nhớ em.

Ngọc Minh không nói gì, chỉ khóc. Cô nghẹn ngào nói:

-Em cũng rất nhớ anh!

Giữa công ty, trước mặt tất cả nhân viên, Lâm Phong hôn Ngọc Minh. Hạo Trương vừa chạy xuống tới nơi thì thấy 2 người đang ôm nhau. Cậu thở phào tưởng có việc gì không ổn. Hạo Trương bước tới chỗ ông anh, nói:

-2 người đi chỗ khác đi. Ở đây là công ty đấy.

Lâm Phong mỉm cười nói với em trai:

-Vây những việc khác em lo nhé!

Hạo Trương mỉm cười, Lâm Phong kéo tay Ngọc Minh đi.

.....

-Em về đây!-Ngọc Minh mỉm cười nói, đưa tay đẩy cửa xe.

Lâm Phong nắm tay cô lại, mỉm cười nói:

-Nè em có quên cái gì không đấy?

Ngọc Minh tròn mắt ngây ngô hỏi:

-Quên cái gì?

Lâm Phong chỉ tay vào má mình nói:

-Không hôn tạm biệt anh sao?

Ngọc Minh nhéo má cậu nói:

-Xí anh làm như là con nít không bằng.

Lâm Phong nhăn nhó, than thở:

-5 năm trước em không nói 1 lời bỏ anh mà đi. Bây giờ về cũng không nói lời nào mà cứ thế đến tìm. Có 1 món quà nho nhỏ mà cũng không tặng cho anh được. Em có thấy mình nhẫn tâm lắm không?

Ngọc Minh bật cười:

-Anh bắt đầu biết không nhéo từ khi nào thế?

Rồi cô hôn lên má cậu.

Bước ra khỏi xe, Ngọc Minh vẫy tay nói:

-Đi cẩn thận đấy!

Lâm Phong mỉm cười đợi cô bạn gái đi vào hẻm rồi mới lái xe đi. Cậu tự mỉm cười nghĩ:

“Đã 5 năm trôi qua rồi sao. Lần này anh nhất định sẽ giữ em bên cạnh. Không để em rời xa anh nữa đâu nhóc con à.”

.....

1 khoảng thời gian dài

Đôi ta sống trong nỗi nhớ

Bao kỉ niệm, bao hình ảnh

Vẫn chưa bao giờ phai nhạt trong trái tim 2 ta

Mỗi người giờ đây đều đã trưởng thành

1 con đường, 1 hy vọng, 1 ước mơ

Bạn bè vẫn bên nhau như ngày nào

Anh và em cuối cùng cũng về lại bên nhau

Cùng nắm tay nhìn phía chân trời

1 cuộc sống ổn định

Và năm tháng bình yên!

28. Chương 28

Những ngày sau cứ thế lặng lẽ trôi. Cả mùa hè dường như càng nóng bức thêm. Vào 1 buổi tối nóng bức nhất, gia đình nhà họ Trang ngồi lại bên nhau, ăn bánh uống trà. Mẹ Ngọc Minh nói:

-Sơn Nhã con năm nay cũng đã 27 tuổi rồi đấy. Sự nghiệp cũng đã ổn định. Minh Minh cũng đã tốt nghiệp. Năm sau em nó có thể đi làm rồi. Mẹ nghĩ con nên lập gia đình đi là được.

Ba Ngọc Minh, người vốn ít khi tham gia vào việc tình cảm của con cái hôm nay cũng lên tiếng:

-Ba mẹ cũng lớn tuổi rồi. Các con cũng đã trưởng thành hết rồi. Giờ là lúc để ba mẹ có thể ngồi làm xui với người khác. Ba biết con đã quen cái con bé ấy rất lâu rồi do đó nếu 2 đứa nghiêm túc thì làm đám cưới đi.

Mẹ Ngọc Minh nghe thế nhảy dựng lên phản đối:

-Không được! Nó không thể lấy con bé ấy được.

Ngọc Minh nghiêm túc nói với mẹ:

-Mẹ à hạnh phúc cả đời của anh hai là do anh ấy quyết định. Mẹ đừng nên ép buộc hay cấm đoán. Miễn cưỡng không hạnh phúc được đâu. Không lẽ mẹ muốn cả anh hai lẫn chị ấy đều phải sống trong dằn vặt và đau khổ cả đời sao?

Cả 3 người trở mắt nhìn Ngọc Minh. Cô nhún vai nói:

-Nhìn gì? Con nổi tiếng là triết lý mà.

Sơn Nhã cũng nói:

-Vương Bích cũng không còn trẻ nữa. Con không thể cứ tiếp tục duy trì mối quan hệ thế này được nữa. Nên mong mẹ đồng ý.

Ngọc Minh lại chen vào 1 câu:

-Ba không phản đối thì thôi. Mẹ cứ phản đối làm gì.

Bà Lệ Nguyệt im lặng 1 lúc rồi nói:

-Thôi thì tùy con quyết định. Sau này thành vợ thành chồng rồi, lúc đó đừng có hối hận. Muốn thì dẫn con bé ấy ra mắt bà ngoại đi rồi dẫn về đây ăn cơm với gia đình ta.

Sơn Nhã mỉm cười nói:

-Vâng ạ!

Bà Lệ Nguyệt nhìn con nói:

-Mai luôn đi. Lo mà đám cưới sớm đi rồi khoảng 2 năm nữa đến Ngọc Minh là vừa.

Ngọc Minh đang uống nước nghe thấy mẹ nói, sắc lên tới tận óc. Vừa ho cô vừa nói:

-Sao lại có con nữa?

Ba Ngọc Minh uống ngụm trà nói:

-Con gái lớn năm nay 22 tuổi rồi con gì nữa. 2 năm nữa là 24 rồi. Không lấy à ế à. Con bé Triệu Nghi chẳng phải đã đám cưới rồi đó thôi. Cả Nguyễn Thảo cũng đính hôn rồi còn gì.

Ngọc Minh hỏi:

-Ủa sao ba biết?

Mẹ cô cốc đầu con gái nói:

-Mẹ với ba ngày nào mà chẳng xem báo. Vụ đính hôn của Nguyễn Thảo đăng ngay trang nhất mà sao không biết. Con bé ấy cũng thật tốt số. Quen ngay với 1 chàng trai nhà giàu. Mà chả biết thằng đó có yêu nó không nữa.

Ngọc Minh cắn miếng bánh, tthần nhiên nói:

-Mẹ yên tâm đi Hạo Trương yêu con bé Nguyên Thảo lắm. Từ hồi tụi con học cấp 3 lận mà.

Sơn Nhã nói:

-Ủa vậy là mày quen với mấy đứa đó thiệt hả?

Ngọc Minh nhăn mặt nói:

-Không lẽ em nói xạo?

Ba Ngọc Minh đột nhiên hỏi:

-Con... có bạn trai chưa đấy?

Ngọc Minh giật mình hỏi:

-Sao ba hỏi con như thế?

-Ba thấy nghi ngờ lắm. Nguyên Thảo và con chơi thân như vậy, nó có bạn trai không lẽ con không có.

Bà Lệ Nguyệt cười hỏi:

-Có rồi đúng không?

Ngọc Minh mỉm cười gật đầu. Sơn Nhã hỏi:

-Cùng ngành với mày à?

-Không! Anh ấy làm giám đốc.

Cả 3 người kinh ngạc nhìn nhau, đồng thanh hỏi:

-Giám đốc?

Ngọc Minh lại thần nhiên gật đầu, chậm rãi nói:

-Khi nào anh hai đám cưới con sẽ dẫn về ra mắt. Còn bây giờ thì không thể.

Bà Lệ Nguyệt nhìn con hỏi:

-Tại sao?

Ngọc Minh chỉ cười không nói.

Ba cô nhìn cậu con trai bảo:

-Thế thì con mau làm đám cưới đi để ba còn biết cậu con rể nhà ta là ai.

Ngọc Minh nhăn nhó nói:

-Ba này!

Cả nhà cười vang. 5 năm qua cuối cùng Ngọc Minh cũng được trở về bên gia đình thân yêu của mình.

.....

-Alice! Còn nhớ tao không?

Bên kia, giọng nữ cao, cười vang nói:

-Tất nhiên là nhớ rồi. Sao đến giờ mới gọi cho tao hả cái con bé Minh Minh kia?

-Xin lỗi tại dạo này tao bận quá.

-Í mày bận gì thế? Đã tìm được bạn trai chưa?

-Rồi! Giờ tao rất hạnh phúc. Không lâu nữa anh tao sẽ làm đám cưới. Mày với anh Thừa Vãn sao rồi?

-Vẫn vậy. Anh ấy sắp phải trở về nước rồi. Anh ấy nói tao là phải về kế nghiệp papa.

-Vậy mày có về chung với anh ấy không?

-Tao cũng không biết nữa. Tao đang có hợp đồng.

-Mày vẫn còn làm người mẫu à?

-Tất nhiên! Đạo này tao còn nhận đóng phim nữa cơ.

-Mà nè 2 người có tính sẽ kết hôn không vậy?

-Anh Thừa Văn nói là sau khi anh ấy về nước và làm quen với công việc, anh ấy muốn đám cưới với tao.

-Thế ý mày thì sao?

-Tao cũng không biết nữa. Tao còn sự nghiệp.

-Mày đám cưới thì có ảnh hưởng gì tới sự nghiệp đâu.

-Cái con này. Tất nhiên là có ảnh hưởng rồi. Tao phải từ bỏ tất cả để theo anh í tới nơi mày đang ở đó.

-Vậy cũng tốt mà! Nếu mày vẫn muốn tiếp tục cái nghề đó thì tao có thể giới thiệu mày vào công ty của anh kết nghĩa với tao.

-Ông anh Tae Min mà mày hay kể đó hả?

-Ừ! Do đó mày quyết định đi. Đừng bỏ lỡ cơ hội có được hạnh phúc. Anh Thừa Văn là 1 người tốt đó.

-Ừ! Tao biết điều đó.

-Thế thôi tao đi ngủ đây. Nếu 2 người về thì gọi cho tao. Đích thân tao sẽ đi đón mày.

-Thank you! Tao sẽ suy nghĩ.

-Bye!

-Bye!

.....

Gần cuối kì nghỉ hè, Sơn Nhã sau khi đưa bạn gái đi ra mắt gia đình, hiện giờ đang chuẩn bị gấp rút để tổ chức đám cưới. 1 buổi tối nọ, đang ngồi ở nhà gặm táo, chat với Triệu Nghi thì có số lạ gọi từ Mỹ tới máy Ngọc Minh. Cô bắt máy hỏi:

-Allo! Cho hỏi ai thế ạ?

Bên kia 1 giọng nam trả lời:

-Xin lỗi cậu là Trang Ngọc Minh phải không?

-Vâng! Cậu là...

-À mình là Kevin, trợ lí của giáo sư Gray. Ông ấy nhờ mình hỏi xem cậu có muốn đi Paris thực tập với ông ấy không?

-À! Phiên cậu nhắn lại với ông ấy rằng mình tạm thời đang phải chuẩn bị đám cưới của anh trai nên vẫn chưa quyết định được. Khi nào xong đám cưới mình sẽ báo với ông ấy.

-Được! Nhưng cậu vui lòng báo sớm để giáo sư biết.

-Ok! Cảm ơn cậu.

-Không có gì!

.....

Lâm Phong ôm Ngọc Minh trong vòng tay hỏi:

-Đạo này em đang có việc bận à?

Ngọc Minh nhẹ nhàng nói:

-Vâng! Anh hai sắp đám cưới em cũng thấy hơi lo lắng.

Chợt Lâm Phong nhìn vào mắt cô nói:

-Chúng ta cũng đám cưới đi nhé.

Ngọc Minh hơi ngạc nhiên nói:

-Nhưng cả em và anh chỉ mới có 22 tuổi. Em còn chưa đi làm nữa mà.

-Nhưng anh thì đã trở thành giám đốc của tập đoàn Hàn Lâm Thành rồi. Bố mẹ đang giục anh phải tìm bạn gái. Hạo Trương đã đính hôn rồi nên bố mẹ cũng muốn anh phải đính hôn và dẫn về ra mắt bố mẹ.

-Bố mẹ anh ở đâu? Em chưa gặp họ bao giờ cả.

-Họ ở Pháp.

-Pháp ư?

-Ừ! Hồi Nguyên Thảo đính hôn với Hạo Trương cũng phải sang bên ấy ra mắt đấy chứ.

Ngọc Minh im lặng rồi nói:

-Em sẽ đồng ý đính hôn với anh. Sau khi em đi thực tập ở Pháp về chúng ta sẽ đám cưới.

-Thực tập ở Pháp là sao?

-Ồ.... Có 1 giáo sư từng dạy em muốn em sang Pháp thực tập với ông ấy. Ông ấy được mời sang đó và muốn cho em đi theo để nâng cao tay nghề.

-Nhưng....

-Đây là 1 cơ hội tốt đối với em. Em không muốn bỏ lỡ. Sau đám cưới của anh hai em sẽ đi.

Lâm Phong im lặng 1 lúc rồi nói:

-Vậy anh đi cùng em.

-Nhưng còn công ty thì sao?

-Hạo Trương sẽ lo việc đó. Dù sao anh cũng có chi nhánh ở Pháp mà.

.....

-Thầy ơi em đồng ý đi Paris với thầy ạ!

.....

-Vâng em biết rồi. Liệu em qua đó trước được không ạ?

.....

-Vâng ạ!

.....

-Vâng em sẽ gặp thầy ở đó.

.....

-Chào thầy!

.....

.....

-Nè! Đám cưới của anh con xong rồi đấy. Giờ thì dẫn bạn trai về ra mắt đi.-Mẹ Ngọc Minh nói.

Ngọc Minh than thở:

-Có 1 mùa hè mà tới 2 cái đám cưới. Thật à mệt quá! Con muốn nói với ba mẹ 1 điều.

-Cái gì nữa?-Ba Ngọc Minh nhăn mặt hỏi.

-Con sẽ đi Paris.

-Lại đi nữa hả?-Bà Lệ Nguyệt la lớn.

Ngọc Minh cúi mặt nói:

-Vâng! Ba mẹ của bạn trai con ở Pháp. Anh ấy muốn dẫn con đi ra mắt ba mẹ anh. Với lại con có 1 cơ hội đi thực tập ở Pháp 18 tháng và con đã đồng ý là sẽ đi.

Ba Ngọc Minh lắc đầu ngao ngán nói:

-Thì đi đi rồi về thì làm đám cưới cũng được.

.....

-Bà, hôm nay con dẫn bạn trai tới ra mắt bà đây.

Ngoại Ngọc Minh ngó Lâm Phong nói:

-Đây là bạn trai con à? Cậu này nhìn quen quá.

Cậu ba nói lớn:

-Mẹ ơi hình cậu ta có đăng trên báo ấy. Cậu ta là Hàn Lâm Phong, chủ tịch tập đoàn Hàn Thành Lâm đấy ạ.

Mợ tư nhìn 2 người cười:

-Con bé này, có thể mà giấu không cho cả nhà biết gì cả.

Đằng Vân ôm chị cười:

-Chị Minh Minh quen toàn người nổi tiếng không hà. Cái chị Nguyễn Thảo ấy may cho em cái váy đẹp lắm cơ.

Ngọc Minh xoa đầu em nói:

-Thế có thích chơi với chị Nguyễn Thảo không?

-Thích!

Trạch Văn hớn hở nói:

-Chị ơi mai mốt chị cũng cho em đi gặp bạn chị nhé?

Ngọc Minh mỉm cười gật đầu.

Kim Lạc hỏi Lâm Phong:

-Anh quen chị em bao lâu rồi ạ?

-6 năm rồi em.

Cả nhà quay sang trừng mắt ngó Ngọc Minh đang ra vẻ vô tội, biện minh:

-Đừng nhìn con như thế. Tại mama con không cho quen bạn trai nên con mới giấu chứ bộ.

Cậu út hỏi:

-Cậu quen với con bé lúc nó đi du học à?

-Dạ không! Tụi cháu quen nhau từ hồi học lớp 11.

Chợt Đằng Vân nói:

-Hèn gì con thấy anh này quen quen.

Thằng nhóc Trạch Văn cốc đầu em gái nói:

-Trước khi chị Minh Minh đi mày mới có mấy tuổi. Làm sao biết anh này.

Kim Lạc cũng nhiều chuyện nói:

-Anh nghĩ nó nói đúng. Có lần hình như anh này tới chở chị Minh Minh đi đâu thì phải. Anh còn nhớ lần đó chị Minh Minh mặc 1 cái váy trắng rất đẹp nữa kìa.

Lâm Phong và Ngọc Minh nhìn nhau. Cả 2 vẫn còn nhớ rất rõ ngày hôm đó là ngày vũ hội.

.....

-Chăm sóc tốt cho em gái tôi đây!-Sơn Nhã vỗ vai Lâm Phong nói.

-Vâng em biết.

Vương Bích ôm cô em chồng nói:

-Nhớ giữ gìn sức khỏe nghe chưa.

Ngọc Minh cười, nháy mắt nói:

-Vâng! Đến khi em quay về, anh chị nhớ phải sinh 1 đứa cháu để em được lên chức cô đó nha.

Sơn Nhã cốc đầu em gái nói:

-Cái con bé này.

Chiếc máy bay cất cánh, lại 1 lần nữa đưa Ngọc Minh đi xa. Thế nhưng lần này cô không chỉ có 1 mình mà có cả người mà cô yêu thương bên cạnh.

.....

18 THÁNG SAU.....

-Minh Minh!-Thượng Nguyên ôm chầm lấy cô bạn.

Ngọc Minh mỉm cười nói:

-Anh Tae Min đám cưới mà mình không về dự được tiếc quá đi mất.

Hạo Trương mỉm cười bảo:

-Không sao vẫn còn đám cưới của anh trai Thừa Ngân đấy.

Lâm Phong chui vào xe hỏi:

-Văn Văn về rồi à?

-Phải! Và vợ sắp cưới của anh ấy là người Mỹ.-Nguyễn Thảo nói.

Đúng lúc Ngọc Minh có điện thoại.

-Allo!

Bên kia, giọng nói quen thuộc của Alice vang lên:

-Con kia hôm nay mày về nước đúng không?

-Ừ! Còn mày với anh Thừa Văn thì thế nào?

-Tao với anh í sắp đám cưới rồi. Mày qua được thì qua đây đi tao vừa nhận cái váy cưới đẹp lắm.

-Mày nhắn tin địa chỉ cho tao đi nha.

Sau khi cúp máy, Lâm Phong ngạc nhiên hỏi:

-Em biết Thừa Văn à?

Ngọc Minh mỉm cười nói:

-Em không chắc lắm đâu nha. Em có con bạn thân lúc ở Mỹ. Nó quen với 1 người tên là Hàn Thừa Văn sống ở Mỹ từ năm 10 tuổi.

Vừa lúc có tin nhắn. Ngọc Minh nói:

-Anh chở em sang địa chỉ này nhé.

Hạo Trương ngạc nhiên nói:

-Đúng là địa chỉ nhà Thừa Ngân rồi.

.....

Cổng của ngôi biệt thự mở ra, trên thềm cửa, 1 cô gái tóc đen, dáng chuẩn, mắt nâu, gương mặt xinh xắn mặc 1 chiếc váy trắng đơn giản đang đứng đợi. Ngọc Minh đẩy cửa xe ra, cô gái kia chạy xuống mấy bậc thềm, ôm chầm lấy cô. Ngọc Minh mỉm cười hớn hở nói:

-Lâu quá không gặp. Tao nhớ mày quá!

Alice cũng cười tươi nói:

-Tao cũng nhớ mày quá!

Nhìn ngôi nhà, Ngọc Minh hỏi:

-Nhà của anh Thừa Văn à?

Alice gật đầu. Nhìn Hạo Trương và Nguyên Thảo hỏi:

-Ủa mày quen với 2 người này à?

Ngọc Minh gật đầu nói:

-Bạn thân của tao. Mày biết họ à?

Alice chưa kịp nói thì có 1 giọng nam chen vào:

-Minh Minh!

Thừa Văn ôm lấy Ngọc Minh. Sau đó quay sang nhìn Lâm Phong nói:

-Hàn Lâm Phong!

Lâm Phong cũng mỉm cười:

-Hàn Thừa Văn!

2 chàng trai ôm nhau. Ngọc Minh tròn mắt hỏi:

-2 người quen nhau à?

Lâm Phong mỉm cười, khoác vai cô nói:

-Minh Minh, Thừa Văn là em họ của anh. Anh trai của Thừa Ngân. Thừa Văn xin giới thiệu đây là vợ sắp cưới của anh.

Cả Ngọc Minh lẫn Thừa Văn đều trở mắt nhìn nhau. Sau đó Thừa Văn nắm lấy tay Alice, giới thiệu:

-Anh đây là vợ sắp cưới của em. Alice Lucis.

Lâm Phong mỉm cười, gật đầu chào Alice. Alice hỏi Ngọc Minh:

-Ê bồ mày đó hả? Cuối cùng cũng được diện kiến.

Ngọc Minh mỉm cười nói:

-Mày kêu tao qua xem áo cưới của mày mà.

Alice mỉm cười nói:

-Đi thôi! Áo cưới lần này là do chị Nguyên Thảo thiết kế cho tao đó mày.

Ngọc Minh nhìn Nguyên Thảo nói:

-Vậy đến khi tao đám cưới mày cũng phải thiết kế riêng cho tao à nha.

Nguyên Thảo le lưỡi nói:

-Biết rồi cô nương.

.....

1 NĂM SAU.....

Nguyên Thảo, Ngọc Minh, Thượng Nguyên, Vĩ Thanh, Thừa Ngân, Lạc Vĩnh cùng nhau ngồi dưới tán dù sọc xanh trắng của 1 quán nước, nói chuyện. Ngọc Minh nói:

-Ê hay làm đám cưới chung đi. Để tui đỡ phải mất công đi dự đám cưới của mấy người.

Thượng Nguyên gật đầu hưởng ứng. Thừa Ngân ngậm ống hút nói:

-Không được! Sự nghiệp của tui đang dang dở. Không thể làm đám cưới được.

-Đúng đó!-Vĩ Thanh gật đầu.

Nguyên Thảo nhìn cái nhẫn trên tay mình nói:

-Thì tui, Nguyên Nguyên, Ngọc Minh làm đám cưới trước. Mấy người thì làm sau.

Lạc Vĩnh gật đầu nói:

-Được đấy!

.....

Trong giảng đường đầy những bông hồng trắng, bông hồng xanh, bông bách hợp, những chùm bong bóng màu bạc bay lơ lửng. Hàng ghế trắng với những người ngồi tham dự. Sin Tae Min cùng vợ là Lăng Thanh Thủy nắm tay nhau ngồi ở hàng ghế đầu. Cả Mạc Triệu Nghi cũng quay về ngồi với chồng ở cùng hàng với Tae Min. Hàn Thừa Văn và vợ là Alice Lucis cũng ngồi bên nhau ở hàng đầu. Hàng 2 là Lạc Vĩ Thanh cùng Dược Nguyệt Ân. Rồi đến Hàn Thừa Ngân, Trình Viện Kính ngồi cùng nhau. Kế bên họ là Khương Lạc Vĩnh và người yêu. Lý Chính Đức và Dương Tuệ Vân cũng có mặt.

3 chú rể mặc âu phục như nhau đang đứng đợi. Cánh cửa gỗ mở ra, trong ánh nắng ấm áp của mùa xuân, 3 cô gái mặc váy cưới màu trắng bước vào. Cô gái đầu tiên với vóc dáng chuẩn, cao khoảng 1 mét72 trong bộ váy đơn giản, phần váy phía dưới đính đá hình ngôi sao sáng lấp lánh. Gương mặt trang điểm nhạt nhưng trông lại rất đáng yêu. Mái tóc xoăn dài được buộc bằng 1 sợi ren lụa màu xanh ở phần mái. Chiếc lắc tay hình ngôi sao xen kẽ với những viên pha lê xanh phát sáng rực rỡ trên đôi găng tay trắng. Bó hoa hồng xanh-trắng vẫn còn đọng những giọt nước mong manh. Cô gái thứ hai với nét dịu dàng, hiền thực, có phần e lệ với bộ váy trông như 1 nàng cô chúa bước ra từ truyện tranh. Mái tóc đen dài được buộc lại bằng cách búi cao và cố định bằng 1 chiếc vương miện nhỏ. Cô gái này thấp hơn cô đầu tiên 1 chút. Trên tay là bó hoa hồng trắng tinh khôi, nhẹ nhàng. Cô thứ ba với gương mặt tự nhiên, có phần sắc nét, tay cầm bó bách hợp trắng, nhẹ bước. Phần ren lụa xanh lơ bên dưới váy cưới khẽ gợn sóng theo từng bước đi. Mái tóc đen buộc gọn, có vài cọng được uốn xoăn khẽ rơi ở 2 bên mặt. 3 cô bước tới bên chàng trai của mình.

Những bong bóng xà phòng nhẹ bay bay trong không gian khi họ đứng bên nhau, cùng nhau trao chiếc nhẫn. Rồi những bong bóng bạc lơ lửng trên không chợt nổ tung khi họ hôn nhau. Vô vàn cánh hoa anh đào và hoa bách hợp rơi xuống. Từng cánh từng cánh bay bay như tuyết rơi khiến khung cảnh trở nên vô cùng đẹp.

.....

1 kết thúc cuối cùng cho những năm tháng phấn đấu không ngừng để chạm tới ước mơ. Những thử thách, cơ hội đến rồi đi. Giọt nước mắt chia tay, nụ cười của niềm vui và hạnh phúc. Biết bao năm tháng, hạt cát thời gian cứ thế rơi trong chiếc đồng hồ cuộc sống. Mọi người cùng nắm tay nhau, nhìn lại những gì đã đi

qua. Cùng mỉm cười, sống hạnh phúc với những gì mình đang có. 1 tình bạn không phai khi tất cả những trái tim đều hướng đến nhau, đều vì nhau. 1 tình yêu như câu truyện cổ tích khi bạn tìm thấy người mình thực sự cần. Khiến cho bản thân cảm thấy hạnh phúc để rồi khi nhắm mắt lại vẫn không thấy hối tiếc.

.....

Giống như 1 câu truyện cổ tích

Chúng ta tìm được cho chính bản thân mình 1 hạnh phúc

Cùng nhìn lại những gì đã đi qua

Ta lại mỉm cười

Xung quanh ta, bao cánh hoa đang rơi

1 niềm tin, 1 tình yêu, 1 tình bạn

Tất cả hòa trộn thành 1 bức tranh tuyệt vời

1 kết thúc có hậu cho tất cả chúng ta

Hạnh phúc mãi mãi về sau.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dang-thuc-hanh-phuc>